ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ
Ι. ΝΑΟΥ ΑΓ. ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΠΕΥΚΑΚΙΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

ΕΝΟΡΙΑΚΗ ΕΥΛΟΓΙΑ

Έτος Γ' ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ - ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ 2012
Άριθ. Τεύχους 121

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

		Σελίς
01.	Ὕμνος πνευματικοῦ ἐνθουσιασμοῦ (π. Καλ. Λυράκης)	279
02.	Ὁ Νικοπόλεως Μελέτιος (π. Β. Θ. Β.)	282
03.	Οἱ πνευματικοί καρποί τοῦ Τιμίου Σταυροῦ (π. Καλ. Λυράκης)	287
04.	Ἄνθρωποι χωρίς ρίζες, πού δέν ἀνήκουν πουθενά καί σέ κανένα! (Νινέττα Βολουδάκη)	290
05.	Μπαμπά, ποία Χώρα μᾶς ἀγαπάει; (Ἀναστ. Μυρίλλας)	293
06.	Ὑπάρχει ἐλευθερία ἐκδηλώσεως θρησκευτικῶν πεποιθήσεων στή σύγχρονη Εὐρώπη (Ἰωαν. Κεντεποζίδης)	297
07.	Ἡ γλῶσσα μας χθές καί σήμερα (Β. Θ.)	299
08.	Russy Riot (Νινέττα Βολουδάκη)	302
09.	Ἐγώ ἐξακολουθῶ νά ξέρω ποιά εἶναι!!!	304
10.	Ἡ «κουκουβάγια» πέταξε ἤ τό τέλος τῶν σχολικῶν βιβλίων	305
11.	Ἄν κοιτάξουμε γύρω μας, ὑπάρχουν κι ἄλλοι (Μ. Διαμαντῆ)	306
12.	Ὁμοιοπαθητική παρεπόμενα	309
13.	Ἀπό τίς ἐκβολές στίς πηγές (Νίκος Τσιρώνης)	336
14.	Τί εἴδους παιδεία διδάσκεται σήμερα; (Ἰ. Χαραλάμπης)	339

ἐνοριακή ΘΥΛΟΓΙΑ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ Ι. Ν. ΑΓ. ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΠΕΥΚΑΚΙΩΝ

(Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν)

Ἀσκληπιοῦ 38 (Ἀθήνα) Τ.Κ.106.80

Τηλ.:2103612449 - Fax:2103627037 - e-mail: vasvolou@otenet.gr

www.agnikolaos.gr

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Ἱ. Ναός Ἁγ. Νικολάου Πευκακίων

ΕΚΔΟΤΗΣ - Διευθυντής Συντάξεως: π. Βασίλειος Ε. Βολουδάκης

Καλλιτεχνική Ἐπιμέλεια: Σαπφώ Νίνου

Τυπογραφική Ἐπεξεργασία: Σπῦρος Κροντήρης & Δέσποινα Καρζῆ

ΧΟΡΗΓΟΣ ΤΕΥΧΟΥΣ:

Ἀνθή Τσέλιου

εἰς μνήμην τῶν γονέων της

Λεωνίδου καί Καλυψοῦς

ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ ΔΩΡΕΑΝ - ΠΡΟΣΦΟΡΕΣ ΔΕΚΤΕΣ

Ἐπιτρέπεται ἡ μέ ὁποιονδήποτε τρόπο ἀναδημοσίευση τῶν ἄρθρων τοῦ τεύχους αὐτοῦ μέ τήν ἀπαραίτητη προϋπόθεση νά ἀναγράφεται στήν ἀναδημοσίευση ἡ πηγή προελεύσεώς τους καθώς καί ὁλόκληρο τό ὄνομα τοῦ συντάκτου τους καί ὄχι μόνο τά ἀρχικά του, μέ τά ὁποῖα τυχόν δημοσιεύονται τά ἄρθρα στό περιοδικό μας.

ΥΜΝΟΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΥ ΕΝΘΟΥΣΙΑΣΜΟΥ

«Μακάρια ἡ κοιλία ἡ βαστάσασά Σε καί μαστοί οὕς ἔθηλασας»!
(Λουκ. ια΄ 27)

Γ΄ αὐτόν τόν ὕμνο καί μακαρισμό μέ ἐνθουσιασμό ξέσπασε μιά γυναίκα τοῦ λαοῦ καθώς ἄκουε τήν θεία διδασκαλία τοῦ Κυρίου, γιά τήν εὐτυχισμένη ἐκείνη Μητέρα, πού ἀξιώθηκε νά γεννήσει ἕνα τέτοιο Υἱό. «Μακαρία ἡ κοιλία ἡ βαστάσασέ Σε καί μαστοί οὕς ἐθήλασας».

Οἱ πολλοί χρόνοι πού ἔκτοτε πέρασαν, δέν ἔσβυσαν, οὔτε ἐξασθένησαν τό περιεχόμενο τῶν λόγων αὐτῶν. Ἀπεναντίας ὅλες οἱ ἐποχές ἐπανελάβαναν τόν μακαρισμό αὐτόν. Ὅλες οἱ γενεές ποικιλότροπα ἐξεδήλωναν πρός τήν Θεομήτορα τόν σεβασμό τους καί ὑμνοῦσαν τό μεγαλεῖο Της.

Τί ἄλλο κάνουμε καί ἐμεῖς τήν 15ην Αὐγούστου; Τί ἄλλο κάνει ὁλόκληρος ὁ χριστιανικός κόσμος, παρά νά ἀναπέμπει πρός τήν Παρθένο Μαρία ἐγκώμια καί μακαρισμούς; Ὡς εὐλαβεῖς καί ἐμεῖς προσκυνητές προπέμπομε μέ τούς Ἀποστόλους πρός τά ὑπερκόσμια σκηνώματα τῆς δόξης τοῦ Παμβασιλέα Θεοῦ, τήν ὑπεραγνή Μητέρα τοῦ Ἐμμανουήλ.

Δέν κλαῖμε, οὔτε θρηνοῦμε. Δοξολογοῦμε καί μεγαλύνομε. Διότι ἡ Κόρη τῆς Ναζαρέτ εἶναι μητέρα τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, ἀλλά καί εὐσπλαχνική μητέρα ὅλων μας. Τά δύο αὐτά χαρακτηριστικά θά δοῦμε μέ συντομία.

Καί πρῶτα, εἶναι τιμή καί δόξα μεγάλη γιά τήν πτωχή καί ἄσημη Κόρη τῆς Ναζαρέτ, γιατί γέννησε «τόν πάντων ἁγίων ἁγιώτατον Λόγον», τόν Σωτήρα τοῦ κόσμου. Ὁ ἄγγελος πού εἶχε σταλεῖ ἀπό τόν Θεό Πατέρα, μέ εὐλάβεια πολλή τῆς φανερώνει ὅτι «Πνεῦμα ἅγιον ἐπελεύσεται ἐπί Σέ δύναμις Ὑψίστου ἐπισκιάσει Σοι, διό καί τό γεννώμενον ἅγιον κληθήσεται Υἱός Θεοῦ» (Λουκ. α΄ 35). Δηλαδή, τό Πνεῦμα τό ἅγιο θά Σέ καθαρίσει ἀπό τό προπατορικό ἁμάρτημα. Θά Σέ ἐξαγιάσει. Ἡ δύναμη δέ τοῦ Ὑψίστου νά ρίψει τήν δημιουργική καί προστατευτική σκέπη καί σκιά της πάνω Σου. Γι΄ αὐτό τό ἀπολύτως καί ἀναμάρτητο καί ἅγιο Βρέφος, πού κατά τόν ὑπερφυσικό αὐτό τρόπο θά γεννηθεῖ, θά ἀναγνωρισθεῖ ὅτι εἶναι αὐτός ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ.

Πράγματι ὁ Υἱός Της ἀποδείχθηκε ἐκεῖνος πού ὀνειροπολοῦσαν οἱ γενεές τῶν γενεῶν, Ὁ Ὁποῖος ὑπῆρξε ἡ διαρκής μελέτη καί παρηγοριά τῶν Πατριαρχῶν καί Προφητῶν, τῶν εὐσεβῶν ἀνθρώπων, τῶν λαῶν

τῆς γῆς. Πολλές παρθένες καί εὐσεβεῖς γυναῖκες ἔζησαν πάνω στή γῆ. Ἀλλά καμμιά ἀπό αὐτές δέν ἀξιώθηκε τῆς ἐξαιρετικῆς αὐτῆς τιμῆς νά συνδέσει τόσο στενά τήν ὕπαρξή Της καί τό ὄνομά Της πρός τόν Σωτῆρα Χριστό, ὅσο ἡ Παρθένος. Ὁ ἄπειρος Θεός ἀπό τά ἁγνά αἵματά Της κυοφορεῖται. Βαστάζεται στίς ἀγκάλες Της «ὁ βαστάζων τά σύμπαντα». Γαλουχεῖται «ὁ ἐκτρέφων τήν οἰκουμένην ἅπασαν». Λικνίζεται στίς ἀγκάλεςΤης «ὁ κυβερνῶν τά σύμπαντα καί ἐπιβλέπων ἐπί τήν γῆν καί ποιῶν αὐτήν τρέμειν». Συνδέει τόσο στενά το ὄνομά Της μέ τό ὄνομα τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, τόν Σωτήρα τοῦ κόσμου, ὥστε ἡ δόξα τοῦ Κυρίου νά μεταδίδεται φυσικώτατα, πλουσιώτατα πρός τήν Θεοτόκο. Διότι ἔγινε πολύτιμος συνεργός τῆς σωτηρίας τῶν ἀνθρώπων. Ἔγινε ἡ κλίμακα διά τῆς ὁποίας κατέβηκε ὁ Θεός. Ἰδού λοιπόν, ὅτι ἡ δόξα καί ἡ τιμή γιά τήν Θεοτόκο ἀποτελεῖ αὐτό τό ἴδιο το γεγονός, ὅτι γέννησε τόν Σωτήρα τοῦ κόσμου.

Β΄

Αὐτή δέ ἡ μητέρα τοῦ Θεοῦ εἶναι γιά ὅλους ἡ εὐσπλαχνική μητέρα. Εἶναι ἡ μητέρα, ἡ γεμάτη ἀγάπη, ἀπό ἄπειρη ἀγάπη ὄχι μόνο πρός τόν Μονογενῆ Της υἱό, ἀλλά καί πρός ὅλους τους χριστιανούς, τούς ὁποίους ὁ Υἱός Της εὐδοκεῖ καί συγκαταβαίνει νά ὀνομάσει ἀδελφούς Του. Γιά ὅλους αὐτούς –γιά ὅλους μας– ἡ Παναγία εἶναι ἡ εὐσπλαχνική καί ἀγαθή Μητέρα. Εἶναι ἡ σκέπη τῶν χριστιανῶν, ἡ παρηγορήτρια τῶν πονεμένων, ἡ ὁδηγήτρια των πεπλανημένων, διότι ξέρει τί θά πεῖ πόνος. Ἡ μητρική καρδιά Της συνεγκλονίσθηκε ἀπό τήν ὀδυνηρή ρομφαία πού διεπέρασε τά μητρικά Της σπλάγχνα. Πότε; Ὅταν ἀντίκρυσε τόν Υἱό Της νά ἀποπέμπεται σκιαιῶς καί νά ὁδηγεῖται ἔξω τῆς παρεμβολῆς ὡς ὁ ἔσχατος κακοῦργος ἀπό τούς ἐξαγριωμένους ἀπογόνους του Ἰακώβ. Καί ὁ πόνος Της κορυφώθηκε, ὅταν κατόπιν, Τόν ἀντικρυσε νά σφαδάζει ἀπό τούς ἀφόρητους πόνους ἐπάνω στό ἀτιμωτικό ξύλο τοῦ σταυροῦ καί νά κράζει μέ μεγάλη φωνή: «Τετέλεσται». Ὦ! Πόση ἀπερίγραπτη θλίψη ὑπέφερε ἡ Θεοτόκος.

Γι΄ αὐτό μας εὐσπαλαχνίζεται. Μᾶς ἀγαπᾶ. Στήν ψυχή Της κρύβωνται θησαυροί ἀπείρου τρυφερότητας, ἀπείρου καλωσύνης καί συμπαθείας. Μᾶς εὐσπλαχνίζεται, γι΄ αὐτό εἶναι ἕτοιμη πάντοτε νά ἀκούει τήν δέηση τοῦ πτωχοῦ, τήν ἱκεσία τοῦ ἀρρώστου, τήν κραυγή τοῦ πονεμένου, τήν ἐπίκληση τῆς χήρας, τῶν αἰχμαλώτων το παράπονο, τῶν καταπιεζομένων τούς στεναγμούς. Μᾶς εὐσπλαχνίζεται, γι΄ αὐτό εἶναι πάντοτε ἕτοιμη νά σπεύσει πρός τόν Υἱό Της, νά μεσιτεύσει γιά τόν καθένα, νά ζητήσει λύτρωση γιά τόν ἄλλον, θεία δύναμη καί ὑπομονή γιά τούς θλιβομένους, τήν Χάρη τοῦ ἁγίου Πνεύματος γιά

τούς ἀγωνιζόμενους τόν καλό ἀγώνα τῆς πίστεως, δάκρυα μετανοίας καί ἐπιστροφῆς γιά ὅσους στενάζουν κάτω ἀπό τό βάρος τῶν ἁμαρτιῶν, μακρυά ἀπό τό φῶς τοῦ Υἱοῦ Της.

Καί ἔχει τήν δύναμη νά μᾶς βοηθεῖ. Καί εἶναι σέ θέση παντοῦ καί πάντοτε νά μᾶς προστατεύει, διότι εἶναι ἀνυπολόγιστη ἡ δύναμη τῆς μεσιτείας Της πρός τόν Υἱό Της.

Ἀληθινά. Ἐάν οἱ πρός τόν Κύριο προσευχές τῶν ἀδελφῶν μας χριστιανῶν τόσο μᾶς ὠφελοῦν, ὥστε ἕνας ἀπ. Παῦλος τίς ζητεῖ. Ἐάν καθώς διδάσκει ἡ ἁγία Γραφή «πολύν ἰσχύν ἔχει παρά τῷ Θεῷ ἡ δέησις παντός δικαίου» πόση ἰσχύν καί πόση δύναμη ἔχουν οἱ μητρικές παρακλήσεις τῆς Θεομήτορος πρός τόν Ἰησοῦν, ὅταν τίς ζητοῦμε ἀπ' Αὐτήν μέ πίστη ζωντανή καί θερμή. Ἰδού, γιατί ὅλοι μας μετά τόν Θεό, πρός Αὐτήν καταφεύγομε. Ἰδού γιατί δέν ὑπάρχει χριστανός, πού νά ζήτησε μέ πίστη τήν προστασία Της καί νά μή τήν ἔλαβε γρήγορα καί πλουσία. Ἔχοντας προσωπική πείρα τῆς ἀληθείας αὐτῆς καί ὁ ἱερός ὑμνογράφος τοῦ Παρακλητικοῦ Κανόνος ψάλλει πρός τήν Θεοτόκο: «Οὐδείς προστρέχον ἐπί Σοί, κατησχυμένος ἀπό Σοῦ, ἐκπορεύεται, ἁγνή Παρθένε Θεοτόκε• ἀλλ' αἰτεῖται τήν χάριν καί λαμβάνει τό δώρημα πρός τό συμφέρον τῆς αἰτήσεως».

«Μακάρια ἡ κοιλία ἡ βαστάσασά Σε
καί μαστοί οὓς ἐθήλασας»

Στῶμεν καλῶς ἐνώπιόν τῆς εὐλογημένης Θεομήτορος, τῆς πονεμένης μητέρας τοῦ Ἐσταυρωμένου Ἰησοῦ, πού ἀναδείχθηκε «τῶν οὐρανῶν ἡ βασίλισσα καί τῶν ἀγγέλων ἡ Κυρία». Μαζί μέ τούς ἐξοδίους ὕμνους, πού ἀναπέμψαμε πρός Αὐτή κατά τήν 15η Αὐγούστου, ἄς μή παραλείψουμε νά Τήν εὐχαριστήσουμε διότι ἔγινε ἡ Μητέρα τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, πού εἶναι ὁ Σωτήρας τῶν ψυχῶν μας, ἀλλά καί ἰδική μας εὐσπαγχνική μητέρα. Καί ἄς Τήν παρακαλοῦμε πάντοτε νά μεσιτεύει γιά μᾶς «ὡς μητρική παρρησία πρός τόν Υἱόν Της κεκτημένη». Ἰδιαίτερα στόν καιρό πειρασμῶν καί θλίψεων καί δοκιμασιῶν. Λέγοντες πρός Αὐτήν: «Δέσποινα καί μήτηρ τοῦ Λυτρωτοῦ, δέξαι παρακλήσεις ἀναξίων σῶν οἰκετῶν, ἵνα μεσιτεύεις πρός τόν ἐκ Σοῦ τεχθέντα, ὦ Δέσποινα τοῦ κόσμου, γενοῦ μεσίτρια».

Ἀρχιμ. **Καλλίστρατος Ν. Λυράκης**
τ. Ἱεροκήρυκας
Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν

Ο ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ ΜΕΛΕΤΙΟΣ
ΜΙΑ ΣΠΑΝΙΑ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΜΟΡΦΗ

Μία σπάνια Ἐκκλησιαστική μορφή, ὁ Μητροπολίτης Νικοπόλεως καί Πρεβέζης Μελέτιος (Καλαμαρᾶς) ἐκλήθη ἀπό τόν Κύριον καί Θεόν μας στά Οὐράνια Σκηνώματα τήν 21η Ἰουνίου 2012.

Ὁ μεταστάς Ἱεράρχης ἦταν ἀπό τούς τελευταίους ἐκφραστάς «τοῦ παλαιοῦ τῆς Ἐκκλησίας σχήματος», διασώσας καί τό δόγμα καί τό ἦθος τῆς ἀμωμήτου Ὀρθοδόξου Πίστεώς μας.

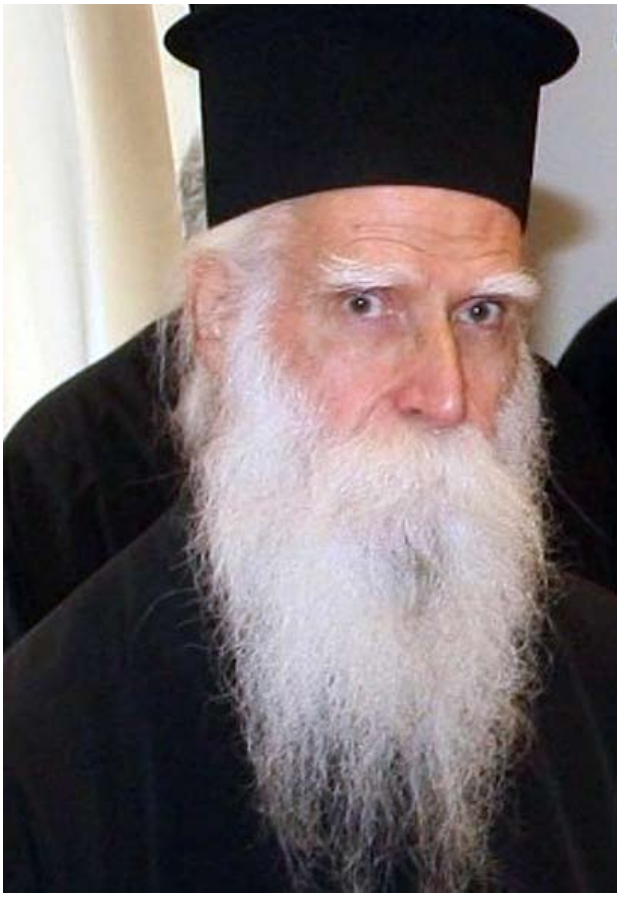

Κάτοχος λιπαρᾶς κοσμικῆς καί Θείας γνώσεως, γνώστης χωρίς ὑπερβολή, ὡς οἱ ἀρχαῖοι σοφοί, τῆς Ἑλληνικῆς καί τῆς Λατινικῆς γλώσσης, γνώστης τῶν Βαλκανικῶν καί Εὐρωπαϊκῶν γλωσσῶν, κυρίως δέ γνώστης τῆς Δογματικῆς καί Ἁγιοπατερικῆς Παραδόσεως τῆς Ἐκκλησίας μας, ἀπετέλεσε, μέ τήν ἄκρα ἄσκησή του, τήν Ἀρχιερατική Ποιμαντική του καί τήν βίωση τῆς γνήσιας Χριστιανικῆς ζωῆς, ἔνσαρκη Εἰκόνα τοῦ Πρώτου Ἀρχιερέως καί Ἀρχιποίμενος Χριστοῦ.

Ἀνέλαβε τό 1980 μιά ἠθικά καταρρακωμένη Μητρόπολη, πού εἶχε γίνει τότε Πανελλήνιο θέατρο καί θέμα σατιρικῶν παραστάσεων καί τήν ἀνέδειξε πρότυπο Τοπικῆς Ἐκκλησίας, ἀφοῦ προηγουμένως μέ τήν Πατρική του ἀγάπη μεταμόρφωσε πνευματικά ἀκόμη καί

τούς ἀδιαφόρους καί ἀπαιδεύτους Κληρικούς τῆς Μητροπόλεως καί χειροτόνησε πλῆθος νέων καί Ἱεραποστολικῶν κληρικῶν, πού κοσμοῦν τήν Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία μας.

Συνέγραψε πολλές θεολογικές καί ποιμαντικές μελέτες, δίδοντας προτεραιότητα στόν ἁπλό πνευματικό λόγο πρός οἰκοδομήν τοῦ ποιμνίου του, ἕνα λόγο κατανοητό ἀπό τούς ἁπλουστέρους, μέ βάθος, ὅμως, πού ἐξέπληττε καί ἐδίδασκε καί τούς σοφούς καί ἐπιστήμονας, στοιχεῖο αὐτό καί γνώρισμα τῶν τελείων, οἱ ὁποῖοι θυσιάζουν τόν ἐντυπωσιασμό χάριν τῆς ἀγάπης καί τῆς βοηθείας τῶν ἁπλουστέρων ἀδελφῶν μας.

Στά πλαίσια τῆς μεγάλης πνευματικῆς ἀγάπης του γιά τόν λαό τοῦ Θεοῦ καί τῆς συγκαταβάσεώς του πρός τήν ἀνθρώπινη ἀδυναμία καί ἀτέλεια ἔκαμε ἀπόπειρες μεταφράσεως τῶν Ἱερῶν Κειμένων καί τίς εἰσήγαγε στή Θεία Λατρεία, θυσιάζοντας τήν προσωπική του ψυχική εὐφροσύνη, πού τοῦ προσέφερε ἡ ἀρχαία ἐκκλησιαστική γλῶσσα ἀλλά καί τό «καλό του ὄνομα», ἀφοῦ γιά τήν πρακτική του αὐτή ἤγειρε ἐναντίον του θύελλα ἀντιδράσεων ἐκκλησιαστικῶν προσώπων καί ἐδέχθη ταπεινωτικούς καί ψευδεῖς χαρακτηρισμούς, σάν νά ἦταν ὁ τελευταῖος προδότης τῆς Πίστεως!

Προσωπικά εἶμαι, γιά πολλούς λόγους, παντελῶς ἀντίθετος με τήν πρακτική τῆς εἰσαγωγῆς μεταφράσεων στή Θεία Λατρεία, ἰδίως στήν ἐποχή μας, ὅπου ἡ ἀντίσταση κατά τῆς ἰσοπεδώσεως τῶν πάντων πρέπει νά εἶναι πιό σθεναρή ἀπό ποτέ. Στό μέλλον ἐπιφυλλάσσομαι νά ἐκθέσω δημόσια τίς σκέψεις μου ἐπ' αὐτοῦ, ὅπως τίς εἶχα διατυπώσει μέ ἐπιστολή μου καί στόν μακαριστό κυρό Μελέτιο.

Πιστεύω, πάντως, ὅτι ὁ Χριστός μας, ὁ «ἐτάζων καρδίας καί νεφρούς», γνωρίζει τά πνευματικά κίνητρα τοῦ δούλου Του Μελετίου Ἀρχιερέως καί θά βραβεύση, ὄχι τήν πρακτική, ἀλλά τήν ἀγαπήσασα «τούς πάντας ἐκτενῶς» καρδία του.

Ἡ θεολογική του κατάρτιση ἀποδεικνύεται περίτρανα στό μνημειῶδες σύγγραμμά του «**Ἡ Ε΄ Οἰκουμενική Σύνοδος**», τό ὁποῖο ἔχει βραβευθεῖ ἀπό τήν Ἀκαδημία Ἀθηνῶν. Αὐτό καί μόνο τό σύγγραμμα ἀρκεῖ γιά νά κατατροπωθῆ ἡ Παπική πλάνη, χωρίς νά χρειάζονται ἄλλοι διάλογοι μέ τούς αἱρετικούς Παπικούς παρά μόνο τό νά ἐρωτηθοῦν εὐθέως: –Τί ἔχετε νά ἀντείπητε στά γραφόμενα τοῦ βιβλίου αὐτοῦ; Καί, ἄν δέν ἔχετε νά ἀντείπητε, γιατί δέν ἐγκαταλείπετε τήν πλάνη σας;

Δυστυχῶς, αὐτό τό βιβλίο δέν ἔχει σχεδόν καθόλου ἀξιοποιηθεῖ μέχρι σήμερα, πλήν κάποιων ἐπαίνων ἀπό κάποιους, ἐνῶ θά μποροῦσε– ἄν εἴχαμε εἰλικρινῆ διάθεση γιά τήν ἐπίλυση τῶν ἐκκλησιαστικῶν μας ζητημάτων– νά ἀποτελέση τόν κύριο μοχλό γιά τήν ἀποκάλυψη τῶν πραγματικῶν προθέσεων τῆς Παπικῆς κουστωδίας, ἀλλά καί πολλῶν μόνο κατ' ὅμομα Ὀρθοδόξων καρδιῶν...

Ὁ μακαριστός Μητροπολίτης Μελέτιος, παρά τήν πνευματική καί τήν θύραθεν ἀξία του, ἐφθονήθη καί συκοφαντήθηκε ὅσο λίγοι, ὄχι μόνο πρόσφατα ἀλλά ἀπό τίς ἀρχές τοῦ 1990, γιά νά ἀμαυρωθῆ τό ὄνομά του, νά κλονισθῆ ἡ ἐμπιστοσύνη τῶν εὐσεβῶν Ἱεραρχῶν στό πρόσωπό του καί νά μήν προωθηθῆ στόν Ἀρχιεπισκοπικό θρόνο, παρ' ὅτι ἐκεῖνος οὐδέποτε διενοήθη νά ἐπιδιώξη κάτι τέτοιο.

Ἀφορμή ἔλαβαν ἀπό τήν συμμετοχή του στίς συζητήσεις γιά τήν ἕνωση Ὀρθοδόξων καί Ἀντιχαλκηδονίων καί τόν διέσυραν σχεδόν ὡς αἱρετικό, παρ' ὅτι εἶπε καί ἔγραψε ὅτι δέν ἀφίσταται ἀπό τῆς Πίστεως «**οὔτε κατ' ἁπλοῦν λογισμόν**».

Ἔγραψε ἐπί λέξει: «Στό βιβλίο αὐτό ("Ἡ Ε΄ Οἰκουμενική Σύνοδος") **ἔχομε ἀποτυπώσει τήν πίστη μας**. Καί τήν ἔχομε **διαφεντέψει** πολυειδῶς καί πολυτρόπως. Καί ἐδῶ. Καί στήν Ἐπιτροπή Διαλόγου» ("Ὀρθόδοξος Τύπος" φ. 939, σ. 4).

Κατηγοροῦσαν τόν π. Μελέτιον γιά ἔλλειμμα Θεολογίας καί Ὀρθοδόξου Πίστεως καί ὅτι συμπλέει μέ τούς Ἀντιχαλκηδονίους, παρ' ὅτι ρητῶς στό βιβλίο του γράφει ὅτι «**Ὁ Διόσκορος πρῶτον ἐδικάσθη. Καί καθηρέθη ὡς αἱρετικός, ἀφοῦ ἀπεδέχθη ὅτι εἶχε καθαιρέσει Ὀρθόδοξον** (τόν ἅγ. Φλαβιανόν) **ὡς αἱρετικόν**» ("Ε΄ Οἰκ. Σύνοδος" σελ. 74-75). Καί καταλήγει: «**Μέ τόν ἀναθεματισμόν τοῦ Διοσκόρου ἡ Σύνοδος ἀπέδειξεν, ὅτι ἡ κρίσις τοῦ Ἀνατολίου, ὅτι** "Διόσκορος οὐ δι' αἵρεσιν καθῃρέθη", **ἦτο μία ἀστήρικτος ἐσφαλμένη προσωπική ἄποψις**» ("Ε΄ Οἰκ. Σύνοδος" σελ. 78-79).

Κατηγορήθηκε γιά ἔλλειμα Θεολογίας καί Ὀρθοδόξου φρονήματος ὁ ἅγιος Νικοπόλεως(!), πού ἔγραψε ὅτι ὁ Διόσκορος καί ὁ Σεβῆρος εἶναι αἱρετικοί, ἐνῶ οἱ ἀείμνηστοι καθηγητές τῆς Δογματικῆς Ἰ. Καρμίρης καί π. Ἰ. Ρωμανίδης ἔχουν γράψει –ἀντίθετα ἀπό τήν Πίστη τῆς Ἐκκλησίας μας– ὅτι «ὁ Διόσκορος δέν καθηρέθη σάν αἱρετικός ἀλλά γιά κανονικά παραπτώματά του» ("Ὀρθ. Τύπος", φ. 942, σ. 3)(!), ὅπως, ἐπίσης, οἱ ἴδιοι καθηγητές καί ὁ ἀείμνηστος καθηγητής Ἀνδρέας Θεοδώρου «μέ μελέτες τους ἔχουν ἀποδείξει ὅτι

ὁ Σεβῆρος καί οἱ ἄλλοι μονοφυσῖτες ἔχουν Ὀρθόδοξη Χριστολογία» (“Ὀρθ. Τύπος”, φ. 939, σ. 4)!

Τότε, ἐγράψαμε ἄρθρο στόν «Ὀρθόδοξον Τύπον», μέ τίτλο «**Ὁ Διάλογος μέ τούς Ἀντιχαλκηδονίους: Μιά ἄλλη ἀνάγνωσις**» (Ἀρ. φ. 946, 4 Ὀκτωβρίου 1991) καί διευκρινήσαμε τίς θέσεις τοῦ μακαριστοῦ, ἀναλύοντας τό κείμενό του, πρᾶγμα τό ὁποῖο τόν ἔκαμε νά μᾶς ἐκφράση τίς εὐχαριστίες του γιά τήν κατανόηση τῶν θεολογικῶν θέσεών του, τῶν προθέσεων καί τῶν κινήτρων του.

Εἶμαι εὐγνώμων πρός τόν μακαριστόν Ἱεράρχη Πατέρα Μελέτιον, γιά τήν ἀγάπη του πρός τό πρόσωπό μου καί τήν ὑπερβολή τῶν αἰσθημάτων καί τῶν τιμητικῶν λόγων του γιά τίς μικρές μας ἐκκλησιαστικές προσπάθειες, πού συχνά μοῦ ἐξέφραζε καί προφορικῶς καί γραπτῶς μέσω ἐπιστολῶν του.

Θεωρῶ ἰδιαιτέρα εὐλογία ὅτι μοῦ ἀπέστειλε μία ἀπό τίς τελευταῖες ἐπιστολές πού ἔγραψε πρό τῆς ἀσθενείας πού ἀρχικά τόν ἀπέκοψε ἀπό τήν ἐπικοινωνία μέ τόν κόσμο μας καί ἐν συνεχεία τόν ὁδήγησε στόν θάνατο. Ἴσως νά εἶναι καί ἡ τελευταία ἐπιστολή του, ἀφοῦ ἡ 6 συγγραφή της ἔχει ἡμερομηνία 11 Ὀκτωβρίου 2011 καί ἡ ἀσθένειά του ἐξεδηλώθη στίς 8 Νοεμβρίου 2011. Παραθέτω εὐθύς τήν ἐπιστολή του αὐτή, γιατί ἀφ’ ἑβός μέν ἀποδεικνύει τήν πλήρη πνευματική διαύγεια πού εἶχε ἕως τῆς ἀσθενείας του ἀφ’ ἑτέρου γιατί τό θέμα τῆς ἔχει γενικότερο ἐνδιαφέρον καί ἐκφράζει τήν συναντίληψή του στόν ἀγῶνα μας καί τό ἐνδιαφέρον του γιά τήν πνευματικοποίηση τῆς πολιτικῆς στόν τόπο μας:

«ΕΝ ΠΡΕΒΕΖΗ ΤΗ 11 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 2011

Αἰδεσιμολογιώτατε
πολύ ἀγαπητέ π. Βασίλειε,

Ἔλαβα τό βιβλίο Σας «Ἡ πολιτική εἶναι ποιμαντική», ἡ πνευματική μας εὐθύνη γιά τό κατάντημα τῆς Πατρίδος μας”, Ἀθῆναι 2011, σελ. 360.

Σαφῶς καί βαθειά πεπεισμένος ἐσωτερικά ὅτι δέν ἀποδέχεσθε φανφάρες καί ψεύτικους ἐπαίνους, ἐπιφυλάσσομαι νά μελετήσω τόν θαυμάσιο αὐτό τόμο καί νά Σᾶς σημειώσω μέ τήν εἰλικρίνεια πού δίκαια ἀπαιτεῖτε τίς ἀπόψεις μου.

Οἱ τίτλοι τῶν κεφαλαίων θέτουν προβληματισμούς ὀρθούς. Ὁ λόγος τοῦ ἀπ. Πέτρου (Πραξ. 6, 2), θέτει θέμα πού εἶναι ἀνεπίτρεπτο νά ἀπωθηθεῖ

ἔστω καί κατ᾽ ἐλάχιστο σέ δεύτερης ἐπιλογῆς ζήτημα.

Θεωρῶ χρέος μου νά σημειώσω προοιμιακῶς καί προληπτικῶς, ὅτι μέ ἐγοήτευσε ἡ σαφής ἀπό τό ἐξώφυλλο δική Σας κατάφαση καί ὁμολογία Ἡ πολιτική εἶναι ποιμαντική. Ἀκόμη ἀποδέχομαι τήν διακήρυξη Σας ὅτι καί ἐμεῖς ἔχομε εὐθύνη γιά τό κατάντημα τῆς πατρίδας μας.

Ἔτσι, κάπως ἔτσι, πρέπει νά εἶναι ἡ ἀλήθεια. Ἡ κακή ὑπηρεσία, ἀγαθῶν στόχων καί προθέσεων ζημιώνει.

Ἡ ἀγάπη καί ἐμπιστοσύνη στό πρόσωπό Σας ἀπό τήν μέχρι τώρα φωτεινή πορεία Σας μέσα στήν Ἐκκλησία μας, μέ κάνει μέ ματιές στά περιεχόμενα καί σέ σελίδες τοῦ βιβλίου νά θυμίσω τά λόγια τοῦ παλαιοῦ φιλοσόφου πολιτικοῦ Ἰσοκράτη «στέργε τά παρόντα· ζήτει δέ τά βελτίω».

Τό λάθος τόσο τῶν πολιτικῶν, ὅσο καί κάποιων ἐκκλησιαστικῶν (δέν ἐννοῶ Σᾶς) εἶναι, ὅτι μή στέργοντες τά παρόντα, ὅσο πανάθλια καί ἄν εἶναι, δυσκολεύονται πολύ νά θεμελιώσουν πρόγραμμα γιά ἀναζήτηση τῶν ἐφικτῶν βελτιόνων.

Σᾶς τό ὑπόσχομαι.

Θά μελετήσω ὅσο πιό καλά μπορῶ τίς θέσεις Σας. Καί στήν συνέχεια θά χαρῶ νά Σᾶς τίς εἰπῶ προφορικά μέ ἄνεση καί γραπτά μέ περίσκεψη, γιατί Σᾶς ἀγαπῶ ἐν Κυρίῳ, σάν καλό διάκονο Ἰησοῦ Χριστοῦ καί τοῦ Εὐαγγελίου Του.

Μέ βαθιά τιμή, πολλή ἀγάπη
καί θερμές εὐχές
ὁ Μητροπολίτης

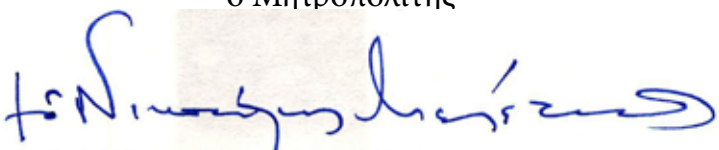

† ὁ Νικοπόλεως Μελέτιος

Δυστυχῶς, ἡ ἀσθένεια καί ἡ κοίμησίς του μᾶς ἐστέρησαν αὐτές τίς γραπτές καί προφορικές παρατηρήσεις, ὁδηγίες καί συμβουλές του, πού γιά μᾶς θά ἦταν ἀνυπολόγιστα πολύτιμες.

Μελετίου τοῦ ἀοιδίμου Μητροπολίτου Νικοπόλεως, ἀκραιφνῶς Ὀρθοδόξου ἐκκλησιαστικοῦ Πατρός καί Πιστοῦ Οἰκονόμου τῆς Χάριτος τῆς Ἱερωσύνης, τοῦ πολλά κοπιάσαντος ὑπέρ τῆς Ποίμνης τοῦ Χριστοῦ καί ἀγαπήσαντος ἐκτενῶς τούς ἀνθρώπους, Αἰωνία ἡ Μνήμη!

π. Β. Ε. Β.

Στήν Ὕψωση τοῦ Τιμίου Σταυροῦ

ΟΙ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΙ ΚΑΡΠΟΙ ΤΟΥ ΤΙΜΙΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ

«...Ἐγενήθη ἡμῖν ...ἁγιασμός καί ἀπολύτρωσις»
(Α΄ Κορ. α΄ 30)

14 Σεπτεμβρίου 2012. Γιά ἄλλη μιά φορά μᾶς ἀξιώνει ἡ ἀγαθότητα τοῦ Θεοῦ νά ἑορτάσουμε τήν ὕψωση τοῦ Τιμίου Σταυροῦ. Ἀτενίζοντες δέ καί προσκυνοῦντες τόν Σταυρό τοῦ Κυρίου μας μέ βαθιά εὐγνωμοσύνη ἀναλογιζόμαστε τούς πνευματικούς καρπούς πού ἀπέρρευσαν ἀπ' αὐτόν.

Ὁ ἀπόστολος Παῦλος σέ μιά πυκνή νοηματικά διατύπωση ἀπαριθμεῖ τούς καρπούς πού χάρισε στήν ἀνθρωπότητα ἡ λυτρωτική, σταυρική θυσία τοῦ Θεανθρώπου Κυρίου Ἰησοῦ. Δύο ἀπ' αὐτούς τούς καρπούς θά σχολιάσουμε.

«Ἐγενήθη ἡμῖν ...ἁγιασμός καί ἀπολύτρωσις» (Α΄ Κορ. α΄ 30), διακηρύττει ὁ Ἀπόστολος τῶν Ἐθνῶν.

«Ἐγενήθη ἡμῖν ...ἁγιασμός» Ἡ ἁμαρτία δέν εἶναι μόνο μία πράξη πού φέρνει τήν ἐνοχή καί ἐπισύρει βαριά τή θεία ὀργή καί καταδίκη. Ἡ ἁμαρτία εἶναι καί κατάσταση ψυχική ἄθλια καί ἐλεεινή, εἶναι ἀρρώστια ἠθική, πού κατατυραννεῖ τόν ἄνθρωπο εἶναι πάθος, πάθη φοβερά καί ὀλέθρια καί τυραννικά, τά ὁποῖα μολύνουν καί φθείρουν καί ἐξαχρειώνουν τόν ἄνθρωπο καί τόν καθιστοῦν ἀκάθαρτο καί δυσώδη καί βδελυρό στά μάτια τοῦ ἁγίου Θεοῦ. Τέτοιοι ἐμπαθεῖς, ἀχρεῖοι, ἀποξενωμένοι τελείως τῆς Χάριτος τοῦ Θεοῦ ἤμασταν οἱ ἁμαρτωλοί ἄνθρωποι.

Ἀλλά ὁ Κύριος μέ τό σταυρό, τή θυσία καί τό θάνατό Του, δέν μᾶς ἐξιλέωσε μόνο, δέν μᾶς ἀπάλλαξε μόνο ἀπό τήν ἐνοχή καί καταδίκη, ἀλλά καί μᾶς καθάρισε, μᾶς ἅγιασε, μᾶς ἔδωσε ἠθική χάρη καί ἀξία, γέμισε τίς ψυχές μας μέ τήν ἠθική δόξα, ὥστε ἀπαλλαγμένοι ἀπό πάθη καί κακίες καί τίς ἄλλες τοῦ κόσμου ἀθλιότητες, νά ἔχουμε ἀγαθές, υἱϊκές καί τρυφερές σχέσεις μέ τό Θεό καί Πατέρα. Αὐτός εἶναι ὁ ἁγιασμός πού μᾶς ἔφερε ὁ Κύριος. Μᾶς τόν δώρισε μέ τή σταυρική Του

θυσία. Τώρα ἔχουμε τή δυνατότητα τῆς διαρκοῦς κοινωνίας μαζί Του μέ τήν προσέλευση στά Μυστήρια καί κυρίως μέ τή Θεία Εὐχαριστία, πού εἶναι ἡ συνέχιση τῆς σταυρικῆς Του θυσίας, μία καί μόνη καί ἡ αὐτή θυσία, πού μᾶς ἐξιλεώνει καί μᾶς καθαρίζει· πού μᾶς ἁγιάζει γιατί μᾶς χορηγεῖ τή δική Του ἁγιότητα.

Τώρα ἔχουμε τή δυνατότητα τῆς ἀνακτήσεως τῆς προηγούμενης καταστάσεως ἀπό τήν ὁποία ξεπέσαμε. Τή δυνατότητα «γίνεσθε ἅγιοι ὅτι ἐγώ ἅγιος εἰμι» (Α' Πέτρ. α' 15)· τή δυνατότητα «τήν μέλλουσαν πόλιν ἐπιζητοῦντες» (Ἑβρ. ιγ', 14) καί τήν κατάκτηση αὐτῆς.

Καί συμπληρώνει ὁ Ἀπόστολος στούς καρπούς τῆς θυσίας τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ:

«Ἐγενήθη ἡμῖν ...καί ἀπολύτρωσις»

Δηλαδή ἀπελευθέρωση πλήρης καί τελεία ἀπό τήν τυραννία τῶν παθῶν τῆς ἁμαρτίας. Ἀπελευθέρωση ἀπό τήν ὀργή τοῦ Θεοῦ καί τήν κατάρα. Ἀπολύτρωση ἀπό τά φοβερά δεινά τῆς αἰωνίου κολάσεως, πού ἔφερε καί φέρνει πάντοτε ἡ ἁμαρτία στόν ἄπιστο, ἀμετανόητο καί ἁμαρτωλό ἄνθρωπο. Ἀπό ὅλα αὐτά μᾶς ἔλυσε, μᾶς ἀπάλλαξε, μᾶς ἐλευθέρωσε ὁ Κύριος πλήρως καί τελείως, καί ἀπό τά παρόντα καί ἀπό τά μέλλοντα δεινά, μέ τό σταυρό καί τήν Ἀνάστασή Του καί τήν πανένδοξη στούς οὐρανούς Ἀνάληψή Του.

Τώρα δέν ἔχουμε νά φοβόμαστε τίποτε, ἀρκεῖ νά πιστεύουμε ὁλόψυχα σ' Αὐτόν καί νά μετανοοῦμε γιά τίς ἁμαρτίες μας. Τώρα δικαιωμένοι, ἁγιασμένοι, λυτρωμένοι μέ τή χάρη τοῦ Ἐσταυρωμένου Σωτήρα μας ἀναμένουμε τήν πλήρη καί τελεία ἕνωσή μας μαζί Του, τή λαμπρή ἀποκατάστασή μας στήν οὐράνια βασιλεία Του.

Ἀκόμα μᾶς ἔδωσε τή δυνατότητα τῆς ἀνορθώσεώς μας ἔπειτα ἀπό κάθε πτώση μας. Δέν μᾶς ἄφησε καθηλωμένους στήν ἁμαρτία, ἄλλα μᾶς ἀπολύτρωσε μέ τή συνεχῆ πορεία μας στήν ὁδό τῆς μετανοίας.

Μέ τό σταυρικό θάνατό Του ὁ ἐνανθρωπήσας Θεός, ὁ ἅγιος καί δίκαιος Ἰησοῦς, ἐνέχει δύναμη καί ἰσχυρή ἀποτελεσματικότητα στό νά ἑλκύει τίς ψυχές πρός Αὐτόν. Ὁ Ἐσταυρωμένος εἶναι μαγνήτης πού ἑλκύει. Τό εἶπε ὁ ἴδιος ὁ Κύριος: «Ἐάν ὑψωθῶ ἐκ τῆς γῆς πάντας ἑλκύσω πρός ἐμαυτόν» (Ἰω. ιβ', 32). Ὅταν ἐγώ θά ὑψωθῶ πάνω στό σταυρό ὡς ἀντιπρόσωπος τοῦ ἀνθρωπίνου γένους καί ἀποθάνω γιά τίς ἁμαρτίες τῶν ἀνθρώπων, τότε ὅλοι οἱ καλοπροαίρετοι ἄνθρωποι θά μέ ἀναγνωρίσουν Θεό τους καί θά ἔλθουν πλησίον Μου.

Γι' αὐτό καί ἀπό τήν ἀρχή καί μέχρι σήμερα ὁ σταυρός εἶναι γιά μερικούς μέν «ὀσμή ζωῆς», γιά ἄλλους δέ «ὀσμή θανάτου». Γιά τούς ἀπολυμένους εἶναι μωρία, γιά τούς σωζόμενους ὅμως εἶναι σοφία καί δύναμη.

Ναί. Ὁ σταυρός τοῦ Χριστοῦ, ὡς ἄλλος ἀειφεγγής ἥλιος θά λάμπει πάντα καί θά ἀκτινοβολεῖ. Γιά ὅσους πιστεύουν στό Χριστό καί βαδίζουν τό δρόμο τῆς σωτηρίας θά εἶναι δύναμη Θεοῦ ἀκαταγώνιστη, ἡ ὁποία θά τούς σώζει. Γιατί ἀπό τή σταυρική θυσία τοῦ Κυρίου πηγάζει δύναμη πού ἀναγεννάει καί ἁγιάζει. Νεκρώνεται καί ἀφανίζεται μέ τή δύναμη τοῦ Ἐσταυρωμένου ἡ δύναμη τῆς ἁμαρτίας, ὁ παλαιός, ὁ ἁμαρτωλός ἑαυτός μας, πού μᾶς ἐξωθεῖ πρός τό κακό καί τήν ἁμαρτία.

Γι' αὐτό καί ἀγκαλιάζει τό σταυρό τοῦ Χριστοῦ ὁ ἀπελπισμένος ναυαγός τῆς ζωῆς καί σώζεται. Προσέρχεται στό θρόνο τῆς χάριτος συντετριμμένος ὁ ἁμαρτωλός καί συγχωρεῖται. Λουσμένος στά δάκρυα του στρέφει τό βλέμμα του πρός Αὐτόν ὁ ἀδικημένος, ὁ συκοφαντημένος, ὁ ἄρρωστος, ὁ ἐκπατρισμένος, ὁ βαθιά θλιμμένος, ὁ ἐγκαταλειμμένος, ὁ ... καί βλέπει καί ἀκούει τόν Ἰησοῦ ἀπό τόν σταυρό νά τοῦ λέει: «Μή φοβοῦ, μόνο πίστευε καί θά σωθεῖς. Ἀντί τῶν ἐφήμερων καί παροδικῶν πόνων πού δοκιμάζεις, σοῦ ἐπιφυλάσσω δόξα καί χαρά ἀνεκλάλητη. Γιατί μέ τή θυσία μου ἔπεσα ὡς κόκκος σίτου ἐπί τοῦ ἐδάφους καί παρήγαγα καρπό σωτηρίας γιά ὅλο το ἀνθρώπινο Γένος». Ἡ Ἐκκλησία μας σ' ἕνα θαυμάσιο σταυρώσιμο ὕμνο συμπεριλαμβάνει ὅλο τό μεγαλεῖο πού περικλείει ἡ δύναμη τοῦ σταυροῦ:

«Σταυρέ τοῦ Χριστοῦ, χριστιανῶν ἡ ἐλπίς,
πεπλανημένων ὁδηγέ, χειμαζόμενων λιμήν,
ἐν πολέμοις νῖκος, οἰκουμένης ἀσφάλεια,
νοσούντων ἰατρέ, νεκρῶν ἡ ἀνάστασις,
ἐλέησον ἡμᾶς». Ἀμήν.

Ἀρχιμ. **Καλλίστρατος Ν. Λυράκης**
τ. Ἱεροκήρυκας
Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν

Ἄνθρωποι χωρίς ρίζες, πού δέν ἀνήκουν πουθενά καί σέ κανένα!

Ἄλλος ἕνας κύκλος ἔκλεισε. Ἄλλο ἕνα καλοκαῖρι πέρασε κι ὅλα ξαναρχίζουν ἀπό τήν ἀρχή γι' ἄλλη μιά φορά. Ὅλα ἴδια, ἀλλά ὄχι ἀκριβῶς ἴδια.

Τά βράχια εἶναι ἴδια, ἀκίνητα στήν ἴδια θέση κι ἑτοιμάζονται γιά τίς τρικυμίες τοῦ χειμῶνα. Ἔχουν ὅμως χάσει τά χαλίκια πού τούς πῆρε ἡ θάλασσα καί δέν θά τά ξαναβροῦν.

Τό ἴδιο καί οἱ ἄνθρωποι, εἴμαστε ἴδιοι κι ἑτοιμαζόμαστε ὅπως πάντα γιά τό τί θά φέρει ὁ νέος κύκλος τοῦ χρόνου, ἀλλά τά κομματάκια τοῦ ἑαυτοῦ μας πού ἔμειναν πίσω δέν θά ξαναβρεθοῦν πιά, ἔστω καί ἄν τά ἔχουμε "αἰχμαλωτίσει" σέ φωτογραφίες.

Μέ κάποιο παρόμοιο τρόπο συντελοῦνται οἱ ἀλλαγές καί στόν κόσμο γύρω μας, ἀλλαγές πού τίς προκαλοῦμε ἐμεῖς, λίγο–λίγο, μέ τρόπο ἀνεπαίσθητο, ἔτσι ὥστε οὔτε κι ἐμεῖς οἱ ἴδιοι δέν τίς συνειδητοποιοῦμε.

Μιά τέτοια ἀλλαγή παρατήρησα τό καλοκαῖρι πού μᾶς πέρασε, μιά ἀλλαγή πού ἔχει ξεκινήσει ἐδῶ καί πολύ καιρό –προφανῶς– ἀλλά πού, ἀκόμα, δέν ἔχει γίνει αἰσθητή ὅσο θά ἔπρεπε. Κι ἡ ἀλλαγή αὐτή εἶναι ἡ ἐρημιά τῆς ἐπαρχίας μας.

Καλά θά μοῦ πεῖτε, τό καλοκαῖρι εἶδες ἐσύ ἐρημιά στίς ἐπαρχίες; Τήν ἐποχή πού ἀδειάζουν οἱ πόλεις καί ζωντανεύουν οἱ ἐπαρχίες, ὅταν ὅλοι γυρίζουν στά ξεχασμένα σπίτια τους στά χωριά, κι ὅσοι δέν ἔχουν τέτοια σπίτια θυμοῦνται τούς ξεχασμένους συγγενεῖς τους πού ἔχουν, μέ ἀποτέλεσμα, γιά δύο μῆνες, τό ἀδιάκοπο πήγαιν'-ἔλα νά γεμίζει τά ταμεῖα τῶν διοδίων πού ὅσο πᾶνε καί πληθαίνουν σ' ὁλόκληρο τό ὁδικό μας δίκτυο;

Πράγματι, δέν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι κάθε καλοκαῖρι τά πολλά παράλια χιλιόμετρα τῆς χώρας μας γεμίζουν ἀσφυκτικά ἀπό ἀνθρώπους καί φασαρία καί κίνηση. Ἀλλά ἡ Ἑλλάδα δέν εἶναι νησί. Ἡ Ἑλλάδα ἔχει –ἤ, τοὐλάχιστον, εἶχε– κάμπους, δάση, ποτάμια, λίμνες, βουνά, λίγο ἀπ' ὅλα, μιά μαγευτική ποικιλία ἀπ'

ὅλες τίς ὀμορφιές πού ψάχνουμε νά βροῦμε σ' ἄλλες χῶρες, κι ὅταν τίς βροῦμε, τίς θαυμάζουμε μέ ἀνοιχτό στόμα. Κι ὅμως, αὐτή ἡ χώρα πεθαίνει. Ὄχι γιατί γέρασε, ὄχι γιατί ἀρρώστησε, ὄχι γιατί δέν μπορεῖ νά ζήσει τούς ἀνθρώπους της. Αὐτή ἡ χώρα πεθαίνει γιατί δέν τήν ἀγαποῦν τά παιδιά της!

Ὁ ταξιδιώτης πού θά ἀποφύγει τίς ἀκροθαλασσιές καί θά ψάξει τό κρυμμένο πρόσωπο τῆς Ἑλλάδας θά "χορτάσει" ἐρημιά καί ἐγκατάλειψη. Ὁλόκληρα χωριά ἄδεια μέ μόνους κατοίκους τά τζιτζίκια τή μέρα καί τίς κουκουβάγιες τή νύχτα. Τά σπίτια καταρρέουν, μέ τίς πόρτες τους καί τά παράθυρά τους ἀμπαρωμένα γιά νά φυλάξουν τί; Τήν ἠχώ τῆς ζωῆς πού κάποτε ὑπῆρχε;

Κῆποι γεμᾶτοι τσουκνίδες κι ἀγριόχορτα, κίτρινα καί ξερά κι αὐτά κάτω ἀπ' τόν ἀνελέητο λευκό ἥλιο καί τούς 40°C. Χωράφια ἄνυδρα, παρατημένα, πού δέν ἔχουν καί δέν δίνουν πιά ζωή.

Εἶδα τήν κοίτη παραποτάμου ἑνός μεγάλου ποταμοῦ, ὄχι μακριά ἀπό τήν Θεσσαλονίκη, θαμμένη κάτω ἀπό χιλιάδες πλαστικά μπουκάλια νεροῦ! Οὔτε πού θά φανταζόμουν ὅτι μπορεῖ κανείς νά ἀντικρίσει τόσα πλαστικά μπουκάλια ἔξω ἀπό χωματερή σκουπιδιῶν! Γιά πόσα χρόνια πιά οἱ κάτοικοι αὐτῆς τῆς περιοχῆς πίνουν ἐμφιαλωμένο νερό καί πετοῦν ὁμαδικά τά μπουκάλια μέσα στόν ποταμό, γιά νά μαζευτοῦν τέτοιες τεράστιες ποσότητες; Καί ποῦ βρέθηκαν κάτοικοι, ἀφοῦ τό κοντινό χωριό ἦταν ἔρημο καί κλειδωμένο;

Εἶδα κάστρα νά ἀργοπεθαίνουν, ὄχι πολιορκημένα ἀπό ἐχθρούς, ἀλλά ξεχασμένα ἀπ' τούς ἀνθρώπους. Κανείς δέ νοιάζεται πιά νά καθήσει στήν σκιά τους, νά τά ρωτήσει τί εἶδαν καί τί ξέρουν, νά ἀκούσει τίς ἱστορίες πού ἔχουν νά ποῦν.

Στήν εἴσοδο ἑνός τέτοιου ἔρημου κάστρου εἶδα τόν τάφο ἑνός παλιοῦ στρατιωτικοῦ, σπασμένο, μισάνοιχτο, μέ τά ὀστᾶ τοῦ ἀνθρώπου ἐκτεθειμένα στόν ἥλιο καί τή βροχή.

Ἀπ' τό κάστρο τοῦ Πασσαβᾶ μόνο ἡ πινακίδα ἔμεινε. Οὔτε δρόμος οὔτε μονοπάτι δέν ὑπάρχει γιά ν' ἀνέβεις τό λόφο κι οἱ θάμνοι κι οἱ ἀγριοβελανιδιές ἔχουν σχεδόν σκεπάσει ὅ,τι ἀπόμεινε ἀπό κείνη τή δύναμη πού φρουροῦσε τά στενά τῆς Μάνης.

Ἄν βρεῖς κάποιον ἄνθρωπο νά κάνεις ἐρωτήσεις μήπως καί βρεῖς τήν ἄκρη ὅλης αὐτῆς τῆς ἐγκατάλειψης, ὅσοι δέν σέ κοιτάξουν

σάν νά ἔχεις πέσει ἀπό ἄλλο γαλαξία, θά ἀρχίσουν νά διηγοῦνται ἀτέλειωτες ἱστορίες γιά τό ποιός φταίει καί τό ποιός δέν κάνει καλά τή δουλειά του καί τό τί θά ἔπρεπε νά κάνουν ὅλοι οἱ ἄλλοι ἐκτός ἀπό μᾶς... Τά παιδιά φταῖνε πού φεύγουν κι ἐγκαταλείπουν τόν τόπο τους, δέν φταίω ἐγώ πού δέν τά δίδαξα τί θά πεῖ νά ἀγαπᾶς τό χῶμα πού σέ γέννησε καί νά χαίρεσαι νά τό δουλεύεις.

Συμπέρασμα: "πάντες πταίωσιν, πλήν ἐμοῦ!"

Ἀκόμα καί στίς περιοχές πού κάθε καλοκαῖρι μαζεύουν παραθεριστές, οἱ περισσότερες δουλειές καί ἐπιχειρήσεις ἔχουν ἕνα προσωρινό, τυχοδιωκτικό χαρακτῆρα: σήμερα ὑπάρχουν, αὔριο ὄχι. Σπάνια νά βρεῖς ἀνθρώπους μέ ρίζες, μέ προοπτική, ἀποφασισμένους νά ζήσουν καί νά πεθάνουν στή γῆ τους καί νά ἀφήσουν τήν ἑπόμενη γενεά καί μετά τήν ἑπόμενη σέ μία ἀέναη ἀλληλουχία, παρόμοια μέ τήν ἀέναη ἀλληλουχία τῶν ἐποχῶν. Κι αὐτό δέν εἶναι κάτι παράξενο, κάτι πρωτάκουστο. Εἶναι ὁ τρόπος πού ζοῦσαν γενεές καί γενεές ἀνθρώπων. Μέχρι πού ἤρθαμε ἐμεῖς!

Ἐμεῖς πού φεύγουμε ἀπ' τό χωριό μας γιά τήν πόλη καί φεύγουμε κι ἀπ' τήν πόλη γιά ἄλλη χῶρα. Ἐμεῖς πού ἄν μπορούσαμε, θά φεύγαμε κι ἀπ' τόν ἑαυτό μας. Γιατί εἴμαστε ἄνθρωποι χωρίς ρίζες, πού δέν ἀνήκουμε πουθενά καί σέ κανέναν! Γιατί, τό νά μείνεις νά ριζώσεις σ' ἕνα τόπο καί νά τόν κάνεις νά ἀνθίσει, νά τοῦ δώσεις ζωή ἀπ' τή ζωή σου, σημαίνει ὅτι εἶσαι ἄνθρωπος μέ πάθος –ὄχι ἐμπάθεια– μέ δύναμη, μέ ἀφοσίωση.

Κι ἐμεῖς εἴμαστε ἄνθρωποι κρύοι, νεκροί, χωρίς ζωή. Γι' αὐτό ἀπό ἕντεκα ἑκατομμύρια πού εἴμαστε πρίν λίγα χρόνια, μείναμε ἐννέα. Κι ὅλο λιγοστεύουμε. Γι' αὐτό κι ἡ γῆ πού μᾶς γέννησε σβήνει ἀργά μαζί μας.

Νινέττα Βολουδάκη

Μπαμπά, ποιά Χώρα μᾶς ἀγαπάει;

Ὀφείλω νά ὁμολογήσω πῶς δέν εἶμαι καθόλου λάτρης τοῦ ποδοσφαίρου. Σέ ὅτι ἀφορᾶ τό ποδόσφαιρο εἶμαι ἐκτός τόπου καί χρόνου. Ὅταν ὅμως, παίζει ἡ Ἐθνική μας, πάντα θά παρακολουθήσουμε μαζί μέ τό γιό μου τόν ἀγώνα. Ἔτσι ἔγινε καί φέτος μέ τίς ποδοσφαιρικές ἀναμετρήσεις τοῦ Euro 2012, μέχρι τόν ἀποκλεισμό τῆς Ἑλλάδας.

Ὁ γιός μου, βέβαια, συνέχισε νά βλέπει τούς ἀγῶνες ἀλλά θέλοντας νά βρεῖ κάποιο λόγο γιά νά ὑποστηρίξει μία ἀπό τίς δύο ξένες χῶρες πού ἔπαιζαν κάθε φορά, ἄρχισε νά μέ ρωτάει ποιά ἀπό τίς δυό ἀγαπάει τήν Ἑλλάδα. Πραγματικά ἡ ἐρώτησή του μέ δυσκόλευε πάρα πολύ καί ἀπέφευγα νά τοῦ ἀπαντήσω. Αὐτό τό κατάλαβε καί ἕνα βράδυ μέ ἕνα φανερά προβληματισμένο ὕφος μέ ρώτησε: «μπαμπά, καμμία χώρα δέν ἀγαπάει τήν Ἑλλάδα;»

Ὅταν εἶδα τόν προβληματισμό του, τοῦ ἐξήγησα ὅτι ἄλλο ὁ λαός μιᾶς χώρας καί ἄλλο οἱ ἡγέτες τῆς ἴδιας τῆς χώρας. «Πολλῶν χωρῶν οἱ λαοί», τοῦ εἶπα, «ἀγάπησαν τήν Ἑλλάδα καί πολέμησαν καί ἔδωσαν καί τή ζωή τους ἀκόμα γιά μᾶς. Οἱ ἀρχηγοί τους ὅμως, κοιτοῦσαν τό συμφέρον τό δικό τους. Κοιτοῦσαν νά κάνουν τή χώρα τους κυρίαρχη καί ἰσχυρή γιά νά εἶναι οἱ ἴδιοι ἀρχηγοί τῆς ἰσχυρῆς αὐτῆς χώρας καί νά ἀπολαμβάνουν ἀξιώματα καί πλούτη. Οἱ ἀρχηγοί, λοιπόν, τῶν χωρῶν κατ᾽ αὐτόν τόν τρόπο, ἐκμεταλλεύθηκαν καί πολλές φορές κατέστρεψαν καί ταπείνωσαν τήν μικρή μας πατρίδα, ἀφοῦ ἔτσι ἦταν τό συμφέρον τους».

Ἀκούγοντας αὐτά ὁ γιός μου καθησυχάσθηκε ἀπό τήν σκέψη ὅτι ὁ ἁπλός καί περισσότερος κόσμος μᾶς ἀγαποῦσε κι ἔτσι κοιμήθηκε ἥσυχος.

Ἐγώ ὅμως, ξέροντας κάτι παραπάνω ἀπό τό γιό μου καί γνωρίζοντας λίγο τήν ἱστορία μας, βυθίστηκα πάλι σέ πικρές σκέψεις. Μία–μία ἐάν πιάσει κανείς ὅλες τίς μεγάλες χῶρες-δυνάμεις, θά βρεῖ καί κάτι κακό ἕως καί καταστροφικό νά ἔχει προσφέρει στήν πατρίδα μας.

Ἀπό τόν καιρό πού δημιουργήθηκε ἡ Εὐρωπαϊκή Δύση, πάντα μᾶς ἔβλεπαν μέ μισό μάτι. Οἱ ἀρχές μας, τά πιστεύω μας, ὁ πολιτισμός μας καί εἰδικά ἡ θρησκεία μας, ἦταν γι᾽ αὐτούς ἀγκάθι. Γι᾽ αὐτό καί τό 1821,

καμμία χώρα δέν ἔδειξε συμπάθεια στόν ἀγώνα μας. Ἀντιθέτως, σχεδόν ὅλες οἱ Εὐρωπαϊκές, ἔδειξαν μίσος καί δυσαρέσκεια (μιλάω πάντα γιά τίς κεφαλές καί τούς ἰσχυρούς τῆς κάθε χώρας). Ἀκριβῶς τά ἀντίθετα ἀπό αὐτά πού εἶχαν νιώσει (ἱκανοποίηση καί εὐχαρίστηση δηλαδή) ὅταν ἔπεσε ἡ Βυζαντινή Αὐτοκρατορία τό 1453 (μέ δική τους πάντα μεθόδευση καί βοήθεια). Ἴσως ἤλπιζαν τότε, πώς οἱ Ρωμιοί εἶχαν πιά τελειώσει, πώς εἶχαν ἡσυχάσει πιά ἀπό ἐμᾶς.

Ὅταν λοιπόν, μέ τή βοήθεια τοῦ Θεοῦ καί ΜΟΝΟ, σηκώσαμε κεφάλι, καί εἶδαν ὅτι δέν μποροῦν νά μᾶς ἐμποδίσουν νά ἐλευθερωθοῦμε (σέ ὅτι βάζει ὑπογραφή ὁ Θεός, ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἀνίκανος νά τό ἀλλάξει) ἦρθαν καί μᾶς προσέφεραν συμμαχίες, ὑποστήριξη καί κάθε βοήθεια, μέ ἀβάσταχτα ὅμως, ἀνταλλάγματα. Καί βέβαια κάθε λίγο ἡ Ἑλλάδα «ἀπολάμβανε» τά ὀφέλη τῶν Δυτικῶν συμμαχιῶν. Ἐκμετάλλευση, πόλεμο, διωγμό, μίσος, ὑποδούλωση, ἐξαθλίωση, ταπείνωση, ἐξαγορά συνειδήσεων, οἰκονομική καί διοικητική σκλαβιά … καί τόσα ἄλλα «καλά». Καί μετά ἀπό κάθε κακό ἐρχόταν καί ἡ ἀντίστοιχη βοήθεια. Ἀντίσκηνα, τρόφιμα, ροῦχα… Οἱ Ἀμερικανοί στέλνουν αὐτά, οἱ Ἄγγλοι τά ἄλλα, οἱ Γάλλοι τά παρ᾽ ἄλλα κλπ. κλπ.

Τό ἀντίσκηνο πού ἔμενε ἡ γιαγιά μου στά προσφυγικά, τό εἶχε στείλει ὁ Ἄγγλος! Καλή ἡ Ἀγγλία! Μά …ἡ Ἀγγλία δέν ἦταν αὐτή πού χειραγώγησε τήν Ἑλλάδα (κατά τό δικό της συμφέρον) στή Μικρασιατική καταστροφή;

Τά τρόφιμα πού ἔδιναν στή γιαγιά μου ἦταν ἀπό τόν Ἀμερικανό! Καλή ἡ Ἀμερική! … μά ὁ Ἀμερικανός δέν ἦταν αὐτός πού ὅταν ἄκουσε νά λένε πώς γιά νά φτάσουν στά πετρέλαια τῆς Ἀνατολῆς θά διωχθεῖ ὁ Μικρασιατικός χριστιανικός πληθυσμός, χτύπησε τό χέρι του στό τραπέζι καί εἶπε «μά γι᾽ αὐτές τίς καταραμένες μειονότητες ἤρθαμε νά μιλήσουμε ἐδῶ ἤ γιά τά συμφέροντά μας;» (Ἐπιστολή Τζ. Χόρτον «Ἡ μάστιγα τῆς Ἀσίας»).

Τά ροῦχα πού μοίραζαν στά προσφυγικά ἦταν ἀπό Ἰταλία καί Γαλλία! Καλή ἡ Γαλλία, καλή κι ἡ Ἰταλία! Μά … ἡ Ἰταλία καί ἡ Γαλλία δέν ἔδιναν ὅπλα στόν Κεμάλ γιά νά χτυπήσει τόν Ἑλληνικό στρατό; Ὅλες αὐτές οἱ συμμαχικές δυνάμεις δέν ἦταν αὐτές πού δέν ἄφηναν τούς μισοπεθαμένους Μικρασιάτες νά ἀνέβουν στά καράβια τους καί νά σωθοῦν;

Τό γάλα καί τό τυράκι πού ἔτρωγε μικρός ὁ πεθερός μου στόν Πειραιά τό ᾽41, τό ἔστελναν οἱ σύμμαχοι! Μά … οἱ σύμμαχοι δέ βομβάρδισαν καί

ἰσοπέδωσαν τόν Πειραιά τό 1944, ἀφήνοντας ἀνέπαφες τίς Γερμανικές ἐγκαταστάσεις ἀλλά γκρεμίζοντας ὅλα τα κτίρια τοῦ Πειραιᾶ καί σκοτώνοντας ἑκατοντάδες ἄντρες καί γυναικόπαιδα μέ σκοπό τήν ἐκμετάλλευση τῆς μελλοντικῆς ἀνοικοδόμησης τοῦ λιμανιοῦ μας ἀπό τίς ἑταιρεῖες τους; –ἔτσι λέγεται καί γράφεται ἀπό κάποιους "κακούς"–. Αὐτοί δέν στήριξαν τόν αἱματηρό καί σκληρό ἐμφύλιο πού ἔζησαν οἱ πατεράδες μας; Αὐτοί δέν ἦταν πού ἀμέσως μετά τή λήξη τοῦ Β΄ Παγκοσμίου Πολέμου ἐπέβαλαν τήν προστασία τῆς Γερμανίας γιά δέκα χρόνια, γιά νά ξαναδυναμώσει;

Καί βεβαίως δέν ἀναφέρουμε τό φρικτό κι ἀπάνθρωπο ἔργο τῆς Γερμανίας ἀπό τήν Μικρασιατική καταστροφή μέχρι καί τούς δύο Παγκόσμιους Πολέμους πού αἱματοκύλησαν τήν ἀνθρωπότητα.

Καί φτάνουμε στό θλιβερό σήμερα, ὅπου βλέπουμε νά ξεπουλιέται ἡ Ἐθνική μας κυριαρχία στούς ΓερμανοΔουΝουΤάδες (ταγοί τῆς αὐτοκρατορίας τῶν τριῶν τεσσάρων γνωστῶν ἀγνώστων κολοσσιαίων χρηματαγορῶν) μέσῳ τῶν «σωτήριων» δανείων πού παίρνουμε μέ τούς δυσβάσταχτους ὅρους καί τήν ὑποθήκευση τῆς γῆς τῆς πατρίδας μας σέ διάφορους ξένους κι ἄγνωστους … ἐπενδυτές!

Καί βεβαίως σέ ὁλόκληρη αὐτή τήν πολέμια, κατά τῆς Ἑλλάδας, πορεία, ἀπό τήν Ἑλληνορθόδοξη Βυζαντινή Αὐτοκρατορία μέχρι σήμερα, οἱ ὁρκισμένοι αὐτοί ἐχθροί θά ἦταν ἀνίσχυροι ἐάν κάποιοι Βυζαντινοί αὐτοκράτορες καί μετέπειτα πολιτικοί ἀρχηγοί καί … «ἡγέτες» δέν ξεχνοῦσαν τήν ἱστορία τους καί δέν πρόδιδαν τίς ἀξίες καί τήν Ἑλληνορθόδοξη παράδοσή τους. Βυζαντινοί Ἕλληνες ἄνοιξαν τίς πόρτες στίς τότε φραγκικές διαφθορές καί εὐρωπαϊκά συμφέροντα! Ρωμιοί πρόδιδαν τούς ἐπαναστάτες στούς Τούρκους! Ἕλληνες ἀρχηγοί ξενόφερτων κομμάτων ὑπάκουαν σέ ξένα συμφέροντα ξεπουλῶντας τήν νεοσύστατη τότε μικρούλα Ἑλλάδα. Ἕλληνες πολιτικοί σήμερα παρέδωσαν προδοτικά τήν πατρίδα μας σέ ξένες κυριαρχίες καί ἀλλότρια συμφέροντα.

Καί ἀναλογιζόμενος ὅλα αὐτά, νιώθεις νά σέ πνίγει ἕνα ΓΙΑΤΙ.

Γιατί πρέπει κάθε τόσο νά ξεπέφτουμε ἠθικά καί νά πρέπει πάλι οἱ ἑπόμενες γενιές νά πληρώσουν μέ τό αἷμα τους τήν ἀνάσταση τοῦ γένους μας;

Γιατί νά βρίσκονται πάντα Ἐφιάλτες, οἱ ὁποῖοι καθήμενοι ἀναπαυτικά ἐπάνω στά ἀνταλλάγματά τους, βλέπουν ἀτάραχοι τόν κάθε Λεωνίδα νά πέφτει ἄψυχος, ἐνῶ θά μποροῦσαν νά ἀγωνιστοῦν μαζί του καί νά γίνουν

ἥρωες βοηθῶντας τήν πατρίδα τους;

Γιατί νά βρίσκονται πάντα Νέρωνες, πού καῖνε καί ταλανίζουν τόν κόσμο χωρίς νά τούς ἀγγίζουν οἱ θλίψεις, ἡ δυστυχία καί ἡ ἀπόγνωση τῶν ἀνθρώπων πού βασανίζουν κι ἐξοντώνουν;

Καί βεβαίως ἡ ἀπάντηση εἶναι μία. Διότι δέν ἔχουν μέσα τους Θεό.

Διότι δέν γνωρίζουν οἱ δύστυχοι, ὅτι μία ἡμέρα θά δώσουν λόγο γι' αὐτά πού κάνουν.

Δέν πιστεύουν οἱ ἄμοιροι ὅτι Αὐτός πού βρίζουν, χλευάζουν καί Τοῦ γυρνοῦν τήν πλάτη εἶναι αὐτός πού θά ὁρίσει τήν αἰώνια τύχη τους.

Δέν φοβοῦνται οἱ δόλιοι τήν δύναμη Αὐτοῦ πού δημιούργησε τό σύμπαν.

Δέν σέβονται οἱ ἀλαζόνες Αὐτόν, ὁ Ὁποῖος παρ' ὅλη τήν κατάντια τους, συνεχίζει νά τούς ἀγαπᾶ καί ἀνέχεται νά τούς βλέπει νά σπαταλοῦν τόν πολύτιμο χρόνο, πού τούς ἔδωσε, μέ τά ἀντίχριστα, αἰσχρά καί ἄθλια ἔργα τῆς μιαρῆς τους ὕπαρξης.

Ὅλοι αὐτοί λοιπόν, οἱ ὁποῖοι δέν ἀγαποῦν καί δέν σέβονται τόν Θεό, πῶς εἶναι δυνατόν νά ἀγαπήσουν τήν Εἰκόνα Του; Πῶς εἶναι δυνατόν νά ἀγαπήσουν ἕνα ἔθνος, τό ὁποῖο ἀνέκαθεν εἶχε πίστη καί φόβο Θεοῦ; Καί τό κυριότερο, πῶς νά μᾶς ἀγαπήσουν καί νά μᾶς βοηθήσουν τήν στιγμή πού καί οἱ δικοί μας ἀρχηγοί ἔχουν τά ἴδια μέ αὐτούς πιστεύω; Ἔχουν τόν ἴδιο μέ αὐτούς ἀρχηγό;

Κοιμήσου λοιπόν, ἀγόρι μου, κοιμηθεῖτε παιδιά ὅλου τοῦ κόσμου καί, ποῦ ξέρετε; Μπορεῖ κάποια μέρα νά ξυπνήσετε καί οἱ ἀρχηγοί τῶν δυνατῶν νά ἔχουν γίνει ἁπλοί ἄνθρωποι μέ δικαιοσύνη καί φόβο Θεοῦ στήν καρδιά τους, πού θά ἀγαποῦν τίς Χῶρες ὅλης τῆς γῆς, ἀφοῦ θά βλέπουν σέ αὐτές τό χέρι τοῦ Θεοῦ καί Δημιουργοῦ ὁλόκληρου τοῦ σύμπαντος. Θά γίνει ὅμως ποτέ αὐτό;

Ἀναστάσιος Μυρίλλας

Ὑπάρχει ἐλευθερία ἐκδηλώσεως θρησκευτικῶν πεποιθήσεων στή σύγχρονη Εὐρώπη;

Στίς 2 Αὐγούστου 2012 τό εἰδησεογραφικό δίκτυο DefencenetMedia (www.defencenet.gr) μετέδωσε τήν εἴδηση μέ τίτλο «**Προσφυγή Ρωσίας στό ΕΔΔΑ γιά τό διωγμό ποῦ ὑφίσταται ὁ Χριστιανισμός στήν Εὐρώπη**». Σύμφωνα μέ τό συγκεκριμένο ἄρθρο «ἡ Ρωσική Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία θά καταθέσει στό Εὐρωπαϊκό Δικαστήριο κατά τῆς ἀπαγόρευσης νά φοροῦν οἱ ἐργαζόμενοι σταυρουδάκια, πού ἀποφασίστηκε πρόσφατα στό Ἡνωμένο Βασίλειο. Ρῶσοι Ἱερεῖς καί Νομικοί θά καταθέσουν ὑπέρ τῶν δύο Βρετανίδων πού ἀπολύθηκαν πρόσφατα ἀπό τήν ἐργασία τους διότι φοροῦσαν σταυρουδάκια καί ἀρνήθηκαν νά τά ἀφαιρέσουν, παρά τίς συστάσεις πού τούς ἔγιναν!». Ἡ ὑπόθεση ἀφορᾶ σέ δύο Βρετανίδες, τήν Σίρλεϋ Τσάπλιν, 56 ἐτῶν, νοσοκόμα, καί Νάντια Ἔιντα, 59 ἐτῶν, ὑπάλληλο τῶν Βρετανικῶν Ἀερογραμμῶν, οἱ ὁποῖες, ἀφοῦ δέν κατόρθωσαν νά δικαιωθοῦν στά Βρετανικά δικαστήρια, προσέφυγαν στό Εὐρωπαϊκό Δικαστήριο τῶν Δικαιωμάτων τοῦ Ἀνθρώπου (ΕΔΔΑ) διεκδικῶντας τό δικαίωμα νά φοροῦν σταυρό στό λαιμό τους.

Τό Δικαστήριο τοῦ Στρασβούργου καλεῖται νά κρίνει ἐντός τοῦ τρέχοντος ἔτους ἄν στή συγκεκριμένη περίπτωση παραβιάζεται τό ἄρθρο 9 τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σύμβασης τῶν Δικαιωμάτων τοῦ Ἀνθρώπου (ΕΔΔΑ) σύμφωνα μέ τό ὁποῖο: «1. Πᾶν πρόσωπον δικαιοῦται εἰς τήν ἐλευθερίαν σκέψεως, συνειδήσεως καί θρησκείας, τό δικαίωμα τοῦτο ἐπάγεται … καί τήν ἐλευθερίαν ἐκδηλώσεως τῆς θρησκείας ἤ τῶν πεποιθήσεων μεμονωμένως, ἤ συλλογικῶς δημοσία ἤ κατ' ἰδίαν, διά τῆς λατρείας, τῆς παιδείας, καί τῆς ἀσκήσεως τῶν θρησκευτικῶν καθηκόντων καί τελετουργιῶν». Ἡ ἀπόφαση τοῦ ΕΔΔΑ εἶναι τόσο σημαντική γιατί μέ αὐτή διαμορφώνεται νομολογία, ἡ ὁποία οὐσιαστικά θέτει τίς κατευθυντήριες ἀρχές Δικαίου, στίς ὁποῖες πρέπει νά συμμορφώνονται καί τά 47 κράτη πού συμμετέχουν στό Συμβούλιο τῆς Εὐρώπης, μεταξύ τῶν ὁποίων ἡ Ρωσία, ἡ Ἑλλάδα καί πολλά ἄλλα

κράτη στά ὁποῖα ἐπικρατοῦσα θρησκεία εἶναι ἡ Ὀρθοδοξία.

Σέ μιά σχετική ὑπόθεση, τό ΕΔΔΑ στίς 18 Μαρτίου 2011, μέ πλειοψηφία ἕντεκα πρός δύο, ἀναγνώρισε τό δικαίωμα τῆς Ἰταλίας νά ἀναρτᾶ τόν Ἐσταυρωμένο στίς αἴθουσες τῶν δημοσίων σχολείων, μέ τό σκεπτικό μεταξύ ἄλλων ὅτι ἡ ἔκθεση τοῦ Ἐσταυρωμένου δέν καθιστᾶ ὑποχρεωτική τή διδασκαλία τοῦ Χριστιανισμοῦ, τήν ὥρα μάλιστα πού δέν εἶναι ἀπαγορευμένο νά φοροῦν ἀλλόθρησκοι μαθητές μαντίλα καί ἄλλα σύμβολα καί ροῦχα μέ θρησκευτικό περιεχόμενο. Ἐν προκειμένω, τό ΕΔΔΑ ἔκρινε ὅτι ἡ Ἰταλία, ἐφ'ὅσον εἶναι ἀνεκτική ἀπέναντί σέ ἀλλόθρησκους ἤ ἄθεους μαθητές καί δέν προβαίνει σέ πράξεις προσηλυτισμοῦ, ἔχει δικαίωμα νά ἀναρτᾶ τόν Ἐσταυρωμένο στίς σχολικές αἴθουσες τῆς χώρας. Δηλαδή, τό δικαστήριο πού ἐπέτρεψε στήν Ἰταλία νά ἐπιβάλει τήν παρουσία τοῦ Ἐσταυρωμένου στά σχολεῖα καλεῖται νά ἀξιολογήσει τό δικαίωμα τῶν ἀνθρώπων νά φοροῦν σταυρό στό λαιμό τους.

Οἱ προσφεύγουσες πάντως στό ΕΔΔΑ ἰσχυρίζονται ὅτι ὁ σταυρός ποῦ φοροῦν δέν εἶναι ἁπλᾶ ἕνα διακοσμητικό στολίδι, ἀλλά ὁμολογία τῆς Πίστης τους. Ἀπό νομικῆς ἀπόψεως, πρόκειται προδήλως γιά πράξη καί συμπεριφορά ἐκδήλωσης τῆς θρησκευτικῆς συνείδησης. Προκύπτει τό ἐρώτημα ποιός ἐνοχλεῖται ἀπό αὐτή τήν ἐκδήλωση τῆς θρησκευτικῆς συνείδησης. Κατά ἀναλογία μέ τήν προγενέστερη ἀπόφαση, ἐπιλήψιμη, κατά τήν παροχή ἐργασίας τους, θά ἦταν ὁποιαδήποτε συμπεριφορά διακριτικῆς μεταχείρισης σέ βάρος τῶν ἄλλων ἀνθρώπων, πού φέρουν ἄλλα θρησκευτικά σύμβολα ἤ δέν φέρουν κἄν. Γενικά, δέν μπορεῖ νά τεκμηριωθεῖ σοβαρά ὅτι φορῶντας κάποιος σταυρό προσβάλει καθ' οἱονδήποτε τρόπο τή δημόσια τάξη καί τά ἤθη ἤ παραβιάζει τά δικαιώματα καί τις ἐλευθερίες τῶν ἄλλων ἀνθρώπων.

Ἐξ ἄλλου, τό ἄρθρο 22 τοῦ Χάρτη τῶν Θεμελιωδῶν Δικαιωμάτων τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἕνωσης (2000/C 364/01) ἀναφέρει ὅτι ἡ Εὐρωπαϊκή Ἕνωση σέβεται τήν πολιτιστική, θρησκευτική καί γλωσσική πολυμορφία. Τό ζήτημα ὅμως εἶναι εὐρύτερο καί δέν περιορίζεται στή στενή ἑρμηνευτική προσέγγιση κάποιων κανόνων Δικαίου, ἀκόμα καί ἄν πρόκειται γιά τήν Εὐρωπαϊκή Σύμβαση τῶν Δικαιωμάτων τοῦ Ἀνθρώπου ἤ τό Χάρτη τῶν Θεμελιωδῶν Δικαιωμάτων τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἕνωσης.

Τίθενται σοβαρά καί καίρια ἐρωτήματα: Ἐπιτρέπεται στό ὄνομα τῆς ἀνεξιθρησκίας νά ἐπιβάλλονται καθολικές ἀπαγορεύσεις ἐκδήλωσης τῆς θρησκευτικῆς συνείδησης; Ἀποτελεῖ προάσπιση τῶν δικαιωμάτων τῶν ἀνθρώπων ἡ ἀπαγόρευση δημόσιας ὁμολογίας τῶν θρησκευτικῶν τους πεποιθήσεων; Μπορεῖ νά ἰσχυριστεῖ κανείς ὅτι συνιστᾶ θετική ἐξέλιξη γιά τόν ἀνθρώπινο πολιτισμό ἡ πολιτιστική ὁμοιομορφία καί ἡ θρησκευτική οὐδετερότητα; Μήπως τελικά αὐτές οἱ θεσμικές παρεμβάσεις καί προσεγγίσεις καλλιεργοῦν τήν ἐναντίωση «ἐπί πάντα λεγόμενον Θεόν ἤ σέβασμα» (Πρός Θεσσαλονικεῖς Β΄, 2.2);

Ἰωαννίκιος Κεντεποζίδης
Δικηγόρος

Η ΓΛΩΣΣΑ ΜΑΣ ΧΘΕΣ ΚΑΙ ΣΗΜΕΡΑ

«Ἀπό τήν ἐποχή πού μίλησε ὁ Ὅμηρος ὡς τά σήμερα, μιλοῦμε, ἀνασαίνουμε καί τραγουδοῦμε μέ τήν ἴδια γλῶσσα».
Γιῶργος Σεφέρης

Ποιά Ἑλληνική λέξη εἶναι ἀρχαία καί ποιά νέα;Γιατί μιά Ὁμηρική λέξη μᾶς φαίνεται δύσκολη καί ἀκαταλαβίστικη;

Οἱ Ἕλληνες σήμερα ἀσχέτως μορφώσεως μιλᾶμε ὁμηρικά, ἀλλά δέν τό ξέρομε ἐπειδή ἀγνοοῦμε τήν ἔννοια τῶν λέξεων πού χρησιμοποιοῦμε.

Γιά τοῦ λόγου τό ἀληθές θά ἀναφέρομε μερικά παραδείγματα γιά νά δοῦμε ὅτι ἡ Ὁμηρική γλῶσσα ὄχι μόνο δέν εἶναι νεκρή, ἀλλά εἶναι ὁλοζώντανη.

Αὐδή εἶναι ἡ φωνή. Σήμερα χρησιμοποιοῦμε τό ἐπίθετο ἄναυδος.

Ἀλέξω στήν ἐποχή τοῦ Ὁμήρου σημαίνει ἐμποδίζω, ἀποτρέπω. Τώρα χρησιμοποιοῦμε τίς λέξεις ἀλεξίπτωτο, ἀλεξίσφαιρο,

ἀλεξικέραυνο ἀλεξήλιο Ἀλέξανδρος (αὐτός πού ἀποκρούει τούς ἄνδρες) κ.τ.λ.

Μέ τό ἐπίρρημα **τῆλε** στόν Ὅμηρο ἐννοοῦσαν μακριά, ἐμεῖς χρησιμοποιοῦμε τίς λέξεις τηλέφωνο, τηλεόραση, τηλεπικοινωνία, τηλεβόλο, τηλεπάθεια κ.τ.λ.

Λάας ἤ **λᾶς** ἔλεγαν τήν πέτρα. Ἐμεῖς λέμε λατομεῖο, λαξεύω.

Πέδον στόν Ὅμηρο σημαίνει ἔδαφος, τώρα λέμε στρατόπεδο, πεδινός. (Γιατί οἱ γιατροί γράφουν «ὀρθοπαιδικός»;;;; Μᾶλλον δέν μεγάλωσαν ἀκόμα)

Τό κρεβάτι λέγεται **λέχος**, ἐμεῖς ἀποκαλοῦμε λεχώνα τή γυναίκα πού μόλις γέννησε καί μένει στό κρεβάτι.

Πόρο ἔλεγαν τή διάβαση, τό πέρασμα, σήμερα χρησιμοποιοῦμε τή λέξη πορεία. Ἐπίσης ἀποκαλοῦμε εὔπορο κάποιον πού ἔχει χρήματα, γιατί ἔχει εὔκολες διαβάσεις, μπορεῖ δηλαδή νά περάσει ὅπου θέλει, καί ἄπορο αὐτόν πού δέν ἔχει πόρους, τό φτωχό.

Φρήν εἶναι ἡ λογική. Ἀπό αὐτή τή λέξη προέρχονται τό φρενοκομεῖο, ὁ φρενοβλαβής, ὁ ἐξωφρενικός, ὁ ἄφρων κ.τ.λ.

Δόρπος, λεγόταν τό δεῖπνο, σήμερα ἡ λέξη εἶναι ἐπιδόρπιο.

Λῶπος εἶναι στόν Ὅμηρό το ἔνδυμα. Τώρα αὐτόν πού μᾶς ἔκλεψε (μᾶς ἔγδυσε τό σπίτι) τό λέμε λωποδύτη.

Ὕλη ὀνόμαζαν ἕνα τόπο μέ δένδρα, ἐμεῖς λέμε ὑλοτόμος.

Ἄρουρα ἦταν τό χωράφι, ὅλοι ξέρουμε τόν ἀρουραῖο.

Τόν θυμό τόν ἀποκαλοῦσαν **χόλο**. Ἀπό τή λέξη αὐτή πῆρε τό ὄνομά της ἡ χολή, μέ τήν ἔννοια τῆς πίκρας. Λέμε ἐπίσης αὐτός εἶναι χολωμένος.

Νόστος σημαίνει ἐπιστροφή στήν πατρίδα. Ἡ λέξη παρέμεινε ὡς παλινόστηση, ἤ νοσταλγία.

Ἄλγος στόν Ὅμηρο εἶναι ὁ σωματικός πόνος, ἀπό αὐτό προέρχεται τό ἀναλγητικό.

Τό βάρος τό ἀποκαλοῦσαν **ἄχθος**, σήμερα λέμε ἀχθοφόρος.

Ὁ **ρύπος**, δηλαδή ἡ ἀκαθαρσία, ἐξακολουθεῖ καί λέγεται ἔτσι - ρύπανση.

Ἀπό τή λέξη **αἰδώς** (ντροπή) προῆλθε ὁ ἀναιδής, ἀλλά καί ὁ κίναιδος=ὁμοφυλόφιλος (αὐτός πού κινεῖ τήν αἰδώ).

Πέδη, σημαίνει δέσιμο καί τώρα λέμε πέδιλο. Ἐπίσης χρησιμοποιοῦμε τή λέξη χειροπέδες καί τροχοπέδη.

Ἀπό τό **φάος**, τό φῶς προέρχεται ἡ φράση φαεινές ἰδέες.

Ἄγχω, σημαίνει σφίγγω τό λαιμό, σήμερα λέμε ἀγχόνη. Ἐπίσης ἄγχος εἶναι ἡ ἀγωνία ἀπό κάποιο σφίξιμο, ἤ ἀπό πίεση.

Βρύχια στόν Ὅμηρο εἶναι τά βαθιά νερά, ἐξ οὐ καί το ὑποβρύχιο.

Φερνή ἔλεγαν τήν προίκα. Ἀπό ἐκεῖ ἐπικράτησε τήν καλά προικισμένη νά τή λέμε «πολύφερνη νύφη».

Τό γεῦμα στό ὁποῖο ὁ κάθε παρευρισκόμενος ἔφερνε μαζί του τό φαγητό του λεγόταν **ἔρανος**. Ἡ λέξη παρέμεινε, μέ τή διαφορά ὅτι σήμερα δέν συνεισφέρουμε φαγητό, ἀλλά χρήματα.

Ὑπάρχουν λέξεις, ἀπό τά χρόνια του Ὁμήρου, πού ἐνῶ ἡ πρώτη τους μορφή μεταβλήθηκε - ἡ χείρ ἔγινε χέρι, τό ὕδωρ νερό, ἡ ναῦς ἔγινε πλοῖο, στή σύνθεση διατηρήθηκε ἡ πρώτη μορφή τῆς λέξεως.

Ἀπό τή λέξη **χείρ** ἔχομε: χειρουργός, χειριστής, χειροτονία, χειραφέτηση, χειρονομία, χειροδικῶ κ.τ.λ.

Ἀπό τό **ὕδωρ** ἔχομε τίς λέξεις: ὕδρευση ὑδραγωγεῖο, ὑδραυλικός, ὑδροφόρος, ὑδρογόνο, ὑδροκέφαλος, ἀφυδάτωση, ἐνυδρεῖο, κ.τ.λ.

Ἀπό τή λέξη **ναῦς** ἔχομε: ναυπηγός, ναύαρχος, ναυμαχία, ναυτικός, ναυαγός, ναυτιλία, ναύσταθμος, ναυτοδικεῖο, ναυαγοσώστης, ναυτία, κ.τ.λ.

Σύμφωνα μέ τά προαναφερθέντα παραδείγματα προκύπτει ὅτι: Δέν ὑπάρχουν ἀρχαῖες καί νέες Ἑλληνικές λέξεις, ἀλλά μόνο Ἑλληνικές.

Ἡ Ἑλληνική γλῶσσα εἶναι ἐνιαία καί οὐσιαστικά ἀδιαίρετη χρονικά.

Ἀπό τήν ἐποχή τοῦ Ὁμήρου μέχρι σήμερα προστέθηκαν στήν Ἑλληνική γλῶσσα μόνο ἐλάχιστες λέξεις.

Ἡ γνώση τῶν ἐννοιῶν τῶν λέξεων θά μᾶς βοηθήσει νά καταλάβουμε ὅτι μιλᾶμε μία γλῶσσα πολύ παλιά, τή γλῶσσα τῆς

ὁμηρικῆς ποίησης, μιά γλῶσσα πού δέν ἀνακάλυψε ὁ Ὅμηρος ἀλλά ὑπῆρχε πολύ πρίν ἀπό αὐτόν.

Σκοπός μας εἶναι νά ἀνακαλύψουμε τίς ἔννοιες τῶν λέξεων γιά νά μπορέσουμε νά ἐκφραστοῦμε πληρέστερα καί πλατύτερα ἀλλά καί νά ἐπικοινωνήσουμε καλύτερα.

Μέ τήν εὐρύτερη γνώση τῆς γλῶσσας μας θά ἔχουμε τή δυνατότητα νά κατανοοῦμε καί τά Ἱερά μας Κείμενα καί νά ἐμβαθύνουμε στά Θεῖα νοήματα τους.

Γιά τή Διασκευή ἀπό τό Διαδίκτυο:
Β. Ε.

Pussy Riot

Ο κόσμος συγκλονίζεται ἀπό τά τραγικά καί σοβαρά γεγονότα, ἄνθρωποι ζοῦν σέ συνθῆκες πού ὑποτίθεται ὅτι ἡ "πρόοδος" καί ὁ "πολιτισμός" τοῦ 21ου αἰῶνα ἔχει ἐξαφανίσει, κι ὅλο τό καλοκαῖρι, ὁ διεθνής τύπος ἀσχολεῖται καθημερινά μέ τρεῖς νέες γυναῖκες πού βεβήλωσαν τήν Ἐκκλησία τοῦ Σωτῆρος στή Μόσχα καί τραγουδοῦσαν –μέ σκεπασμένα πρόσωπα– ἀντικαθεστωτικά τραγούδια μέ τρόπο βλάσφημο, παρακαλῶντας –δῆθεν– τήν Παναγία νά ἀπαλλάξει τή Ρωσία ἀπό τόν Πούτιν.

Μέ μιά πραγματικά ἀξιοθαύμαστη καθοδήγηση τῆς κοινῆς γνώμης, ὁ ξένος τύπος ἐπιδόθηκε στό συνηθισμένο παραλήρημα περί ἐλευθερίας τῆς τέχνης καί περί τῶν δικαιωμάτων τῶν καλλιτεχνῶν νά ἐκφράζονται ἐλεύθερα, χωρίς νά φοβοῦνται τίς συνέπειες.

Ἔχω μεγάλη ἀπορία νά δῶ ἄν θά κρατοῦσαν τήν ἴδια στάση σέ περίπτωση πού ἕνα παρόμοιο συγκρότημα ὁρμοῦσε στά ἀνάκτορα τοῦ Μπάκινγχαμ στό Λονδῖνο γιά νά παρακαλέσει τήν Παναγία νά ἀπαλλάξει τήν Βρετανία ἀπό τήν Ἐλισάβετ. Θά μιλοῦσαν καί τότε γιά ἐλευθερία τῆς τέχνης;

Ἤ μήπως θά σκέφτονταν τό δικαίωμα στήν ἐλεύθερη καί ἄφοβη ἔκφραση τῶν καλλιτεχνῶν, ἄν κάποιο συγκρότημα παραβίαζε τήν ἀσφάλεια τοῦ Λευκοῦ Οἴκου καί προσευχόταν νά μᾶς λυτρώσει ὁ Θεός ἀπό τόν Ὀμπάμα καί ἀπό τόν παν–ηλίθιο πού ἑτοιμάζουν γιά διάδοχό του; Φαντάζεστε τό FBI νά χειροκροτεῖ τίς τραγουδίστριες;

Ἀλλά, βέβαια, ὁ Λευκός Οἶκος καί τό Μπάκινγχαμ εἶναι ἱεροί τόποι. Ποῦ νά συγκριθοῦν μέ τό Ναό τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ!...

Τελικά, ἀφοῦ ἀκόμα καί ὁ ἴδιος ὁ Πούτιν ἔκανε ἔκκληση στό δικαστήριο γιά ἐπιείκεια, οἱ τρεῖς Pussy Riot καταδικάστηκαν σέ δύο χρόνια φυλάκιση πού, προφανῶς, θά μειωθεῖ μετά ἀπό ἐφέσεις πού ἀκολουθοῦν συνήθως τίς δικαστικές ἀποφάσεις. Οἱ ὑποστηρικτές τους ὅμως, οἱ ὁποῖοι εἶναι φανερό ὅτι προσπαθοῦν νά βροῦν ἀφορμές γιά νά μετατρέψουν τή Ρωσία σέ μιά νέα Συρία, ἔχουν ξεπεράσει κάθε ὅριο.

Τό Σάββατο 18 Αὐγούστου 2012, ἡ θεωρούμενη ἐγκυρότερη ἐφημερίδα τοῦ κόσμου, οἱ Times τοῦ Λονδίνου, κυκλοφόρησαν στήν ἠλεκτρονική τους ἔκδοση ἕνα video στό ὁποῖο παρουσίαζαν τίς ἐκδηλώσεις συμπαράστασης στίς τρεῖς Pussy Riot ἀπό ὅλο τόν κόσμο. Σ' αὐτό τό video δείχνουν μία γυμνόστηθη γυναῖκα πού φοράει μόνον ἕνα κολλητό σορτσάκι, νά κόβει μέ ἠλεκτρικό πριόνι ἕναν τεράστιο Σταυρό μέ τό Σῶμα τοῦ Χριστοῦ καί νά πανηγυρίζει ἔξαλλη ὅταν ὁ Σταυρός πέφτει στή γῆ!...

Οἱ φωτογράφοι κι οἱ δημοσιογράφοι τῶν Times ἦταν ἐκεῖ γιά νά ἀπαθανατίσουν τή μισόγυμνη μαινάδα νά γκρεμίζει τόν Ἐσταυρωμένο! Αὐτό θά πεῖ ἐλευθερία ἔκφρασης τῆς τέχνης. Ἦταν κι ἐκείνη ἱέρεια τῆς τέχνης πού ἔψαχνε τρόπο νά ἐκφραστεῖ!...

Ἐγώ θά τό σχολίαζα κάπως ἀλλιῶς, ἀλλά ἡ εὐπρέπεια μοῦ ἐπιβάλλει νά βάλω ἐδῶ τελεία. Σέ σᾶς ὅμως, δέν ἔχω δικαίωμα νά στερήσω τήν ἐλευθερία τῆς ἔκφρασης!!!

Νινέττα Βολουδάκη

ΕΓΩ ΕΞΑΚΟΛΟΥΘΩ ΝΑ ΞΕΡΩ ΠΟΙΑ ΕΙΝΑΙ!!!

Ἦταν πρωΐ, περίπου 8^{30}, ὅταν ἕνας ἡλικιωμένος περίπου 80 χρονῶν, μέ ράμματα στόν ἀντίχειρα του, ἔφτασε στό νοσοκομεῖο. Εἶπε ὅτι ἦταν βιαστικός, καί ὅτι εἶχε ἕνα ἄλλο ραντεβού στίς 9^{00}.

Ἡ νοσοκόμα πού τόν ἀνέλαβε τόν ἔβαλε νά καθίσει κάπου, γνωρίζοντας ὅτι θά ἔπαιρνε πάνω ἀπό μιά ὥρα γιά νά τόν δεῖ κάποιος γιατρός. Τόν εἶδε νά κοιτάει ἐπίμονα τό ρολόι του καί ἐπειδή δέν ἦταν καί πολύ ἀπασχολημένη ἀποφάσισε νά δεῖ τή πληγή του. Ἀφοῦ τήν ἐξέτασε προσεκτικά, εἶδε ὅτι ἡ πληγή στόν ἀντίχειρα εἶχε ἐπουλωθεῖ καί ἔτσι .....μίλησε μέ τούς γιατρούς γιά νά ἀφαιρέσουν τά ράμματα.

Ἐνῶ τοῦ φρόντιζε τά ράμματα, τόν ρώτησε ἄν εἶχε ἄλλο ραντεβού μέ γιατρό σήμερα. Ὁ ἡλικιωμένος εἶπε πώς δέν εἶχε ραντεβού μέ γιατρό ἀλλά ἔπρεπε νά πάει στό γηροκομεῖο γιά νά φάει πρωϊνό μέ τή σύζυγό του. Ἡ νοσοκόμα τόν ρώτησε πῶς πήγαινε ἀπό θέμα ὑγείας ἡ σύζυγός του. Ὁ ἡλικιωμένος ἀπάντησε ὅτι ἡ γυναίκα του ἦταν θύμα τῆς νόσου Alzheimer. Τῆς εἶπε ἀκόμα ὅτι ἡ γυναίκα του δέν ἤξερε ποιός ἦταν καί ὅτι δέν μποροῦσε νά τόν ἀναγνωρίσει τά τελευταῖα 5 χρόνια.

Ἡ νοσοκόμα ἔμεινε ἔκπληκτη, καί τόν ρώτησε: «Καί γιατί συνεχίζεις καί πᾶς κάθε πρωΐ, ἀφοῦ δέν ξέρει ποιός εἶσαι;» Ὁ ἡλικιωμένος χαμογέλασε, χάϊδεψε τό χέρι τῆς νοσοκόμας καί εἶπε: «Δέν μέ γνωρίζει, ἀλλά ἐγώ ἐξακολουθῶ νά ξέρω ποιά εἶναι….»

ΣΧΟΛΙΟ

Ἀκριβῶς τό ἴδιο συμβαίνει καί μέ τήν πατρίδα μας. Μέ τόσους προδότες ἡγέτες πού τήν κυβερνᾶνε, μοιάζει νά μήν ἀναγνωρίζει τά παιδιά της, μοιάζει νά πάσχει ἀπό Alzheimer...

Μᾶς προτρέπουν, λοιπόν, νά φύγουμε, νά τήν ἐγκαταλείψουμε γιά νά βροῦμε σέ ἄλλες χῶρες τήν προκοπή καί τήν εὐμάρεια.

Ὡστόσο ἐμεῖς πού ξέρουμε ὅτι οἱ ἀλλεπάλληλες καί ἀδιάκοπες προδοσίες τήν ἔχουν φέρει σ΄ αὐτήν τήν κατάσταση, δέν πρόκειται νά τήν ἐγκαταλείψουμε.

Γιατί ἀκόμα καί τώρα πού (ὅπως καί ἄλλοτε) μοιάζει σάν χαμένη καί κοιτάζει μέσα στά ἐρείπια, ἐμεῖς ἐξακολουθοῦμε νά ξέρουμε ποιά εἶναι, εἶναι ἡ μεγάλη μας ἀγαπημένη, ἡ Ἑλλάδα μας πού μέσα στά ἐρείπια, ψάχνει νά βρεῖ... ἐμᾶς!!

Τό τέλος τῶν σχολικῶν βιβλίων!

Μιά πολύ λιτή, συγκινητική καί ἐξόχως πολιτική ἀνακοίνωση ἐξέδωσε ὁ σύλλογος ἐργαζομένων στόν Ὀργανισμό Ἐκδόσεως Διδακτικῶν Βιβλίων γιά τή διάλυση τοῦ Ὀργανισμοῦ στό πλαίσιο τῆς περικοπῆς ἑταιρειῶν τοῦ Δημοσίου. Τά σχόλια ἀνήκουν στούς ἀναγνῶστες:

«Σέ λίγες ὧρες ὁ Ο.Ε.Δ.Β. (Ὀργανισμός Ἐκδόσεως Διδακτικῶν Βιβλίων) θά ἀποτελεῖ παρελθόν, καταργεῖται ὁριστικά. Μετά ἀπό 75 χρόνια ἡ κουκουβάγια τῆς σοφίας καί τῆς ἀρετῆς "πετάει μακριά", γιατί κάποιοι ἀποφάσισαν ὅτι δέν ἔχει θέση στή σύγχρονη μνημονιακή ἐκπαίδευση. Ἡ μόρφωση θά γίνεται πλέον ἠλεκτρονικά. Τό μέλλον εἶναι...μόνο το " ἠλεκτρονικό βιβλίο" καί οἱ "διαδραστικοί πίνακες". Οἱ ἐργαζόμενοι στόν Ο.Ε.Δ.Β. πού ὅλα αὐτά τά χρόνια ἐξέδωσαν καί διένειμαν τρία δισεκατομμύρια βιβλία σέ ἑκατομμύρια μαθητές, ἀποχωροῦν περήφανοι γιά τή συμβολή τους στή Δημόσια καί Δωρεάν Παιδεία, γιά τή διαχείριση τοῦ δημόσιου χρήματος (μέσο κόστος κάθε βιβλίου 0,70 εὐρώ), γιά τήν ἀπουσία διαφθορᾶς καί διαπλοκῆς τους, γιά τό ὅτι κατόρθωσαν νά περισώσουν ἀπό τόν ἰδιωτικό φορέα, τήν ἱστορία τῶν σχολικῶν βιβλίων, δεκαπέντε χιλιάδες πρωτότυπα ἔργα ζωγραφικῆς πού κοσμοῦσαν κάποτε τά σχολικά βιβλία (Τσαρούχης, Γκίκας, Γραμματικόπουλος, Τάσος κ.λπ.), τριάντα χιλιάδες (30.000) βιβλία, πολλά σπάνιων ἐκδόσεων, πού ἀποτελοῦν πλέον περιουσία τοῦ ὑπουργείου Παιδείας.

Οἱ ἐργαζόμενοι ἀποχωροῦν μέ πίκρα καί ἀνησυχία γιά τό μέλλον τῆς ἔκδοσης καί διανομῆς τῶν σχολικῶν βιβλίων. Ζήσανε τή φετινή χρονιά, τή χειρότερη ἀπό ἱδρύσεως τοῦ Ο.Ε.Δ.Β., πού τά βιβλία στάλθηκαν μέ τεράστια καθυστέρηση, πού τά λάθη καί οἱ παραλείψεις τῶν ἰθυνόντων στοίχησαν ἑκατομμύρια στούς Ἕλληνες πολίτες, προάγγελος τῶν ὅσων πρόκειται νά ἐπακολουθήσουν τή φετινή χρονιά, πού ἐκτιμοῦμε ὅτι εἶναι πολύ χειρότερη ἀπό κάθε πλευρά. Οἱ ἐργαζόμενοι εὐχαριστοῦν ὁλόκληρη τήν ἐκπαιδευτική κοινότητα γιά τήν πολύχρονη συνεργασία καί ὑπόσχονται νά συνεχίσουν τόν ἀγώνα γιά μία ΔΗΜΟΣΙΑ & ΔΩΡΕΑΝ ΠΑΙΔΕΙΑ στήν ὑπηρεσία τοῦ λαοῦ. Ἡ κουκουβάγια τῆς σοφίας καί τῆς ἀρετῆς ἐλπίζει νά μήν ξεχασθεῖ καί ὀνειρεύεται τή μέρα πού σέ μία Ἑλλάδα ἐλεύθερη καί ἀπαλλαγμένη ἀπό δανειστές - ἐπιτηρητές - τροϊκανούς, θά ξανακληθεῖ νά προσφέρει τίς ὑπηρεσίες της γιά τήν ἐκπαίδευση τῶν μαθητῶν»

Ἄν κοιτάξουμε γύρω μας, ὑπάρχουν κι ἄλλοι

Παρατηρῶντας τή σημερινή νεολαία διαπιστώνουμε ὅτι στήν πλειοψηφία τους τά σημερινά παιδιά δέν σέβονται τούς ἄλλους ἀνθρώπους πού ὑπάρχουν γύρω τους. Συμπεριφέρονται σάν νά τούς ἀνήκει δικαιωματικά τό περιβάλλον πού ζοῦν καί θεωροῦν ὅτι μποροῦν νά ζοῦν ὅπως ἐπιθυμοῦν χωρίς νά ρωτοῦν κανέναν καί χωρίς νά ἐξετάζουν ἄν ἐνοχλοῦν τούς ἄλλους ἀνθρώπους. Τό καθένα κοιτάζει πώς θά ἱκανοποιήσει τίς δικές του ἀνάγκες, πώς θά ἐπικρατήσει στό περιβάλλον του, ἀγνοῶντας παντελῶς τούς γύρω του. Τά βλέπουμε, γιά παράδειγμα, στό δρόμο ἤ στά μέσα μαζικῆς μεταφορᾶς νά κυκλοφοροῦν παρέες μιλῶντας καί γελῶντας δυνατά, συχνά χρησιμοποιῶντας πολύ ἄσχημη γλῶσσα, χωρίς νά ἀπασχολοῦνται μέ τό ἄν ὁ ὑπόλοιπος κόσμος ἐνοχλεῖται μέ τή φασαρία τους. Κάπου-κάπου δέ, ἀνοίγουν καί τά κινητά τους προσθέτοντας στήν φασαρία τῆς παρέας καί τούς ἐξ ἀποστάσεως φίλους. Οἱ γονεῖς, βέβαια, δέν συνειδητοποιοῦμε εὔκολα αὐτή τή συμπεριφορά στά δικά μας τά παιδιά, παρά μόνο ὅταν αὐτά φθάνουν νά ἀγνοοῦν κι ἐμᾶς τούς ἴδιους. Ἴσως ἔχουμε συνηθίσει κιόλας τή φασαρία τους, ὁπότε εὑρισκόμενοι σέ δημόσιο χῶρο δέν ἐξετάζουμε ἄν αὐτή ἡ φασαρία ἐνοχλεῖ τούς ἄλλους ἀνθρώπους.

Ὅσο εἶναι μικρά, τά δικαιολογοῦμε κιόλας, λέγοντας ὅτι παιδιά εἶναι, δέν καταλαβαίνουν. Ὅταν ὅμως μεγαλώσουν κι ἔχουν παγιωθεῖ σέ μιά νοοτροπία τότε μᾶς κακοφαίνεται.

Μοῦ εἶχε κάνει ἐντύπωση ἕνα παιδάκι τό ὁποῖο, ἀπό ἑνός ἔτους ἀκόμη, γιά νά σταματήσει τή φασαρία πού ἔκανε στήν Ἐκκλησία ἀρκοῦσε ἡ μαμά του νά τοῦ ψιθυρίσει στό αὐτί: «βλέπεις τώρα ὅτι ἐνοχλεῖς τή διπλανή κυρία μέ τίς φωνές σου;» Τό παιδάκι τότε ἔριχνε μιά λοξή ματιά στήν διπλανή κυρία καί σταματοῦσε ἀμέσως! Αὐτό τό παράδειγμα εἶναι μᾶλλον μιά ἐξαίρεση στό γενικό κανόνα, πού ἀποδεικνύει πάντως ὅτι ὁ σεβασμός πρός τόν διπλανό μας μπορεῖ νά διδαχθεῖ στά παιδιά!

Ἄν τό καλοσκεφτοῦμε ὅμως, αὐτή ἡ συμπεριφορά δέν εἶναι μόνο τῶν παιδιῶν. Παρατηρεῖται κατά κόρον καί στούς μεγάλους. Δέν εἶναι λίγες οἱ φορές πού ἔτυχε νά περπατᾶμε στό δρόμο καί δεχθήκαμε μιά δυνατή σπρωξιά ἀπό διερχόμενο περαστικό καθώς μᾶς προσπερνοῦσε, χωρίς, βεβαίως, τίς περισσότερες φορές, νά γυρίσει νά μᾶς κοιτάξει καί νά ζητήσει συγνώμη...

Μιά Κυριακή, κατά τή διάρκεια τῶν καλοκαιρινῶν μας διακοπῶν, σέ ἕναν ἐπαρχιακό Ναό, παρατηροῦσα μπροστά μου μιά νέα μητέρα, ἡ ὁποία ἦρθε στήν Ἐκκλησία τή μέση τῆς Θείας Λειτουργίας καί προσπαθοῦσε σέ

ἕναν γεμάτο Ναό, τοῦ ὁποίου ἡ χωρητικότητα ἦταν τό πολύ γιά ἑβδομήντα ἄτομα, νά στριμωχτεῖ καί νά σταθεῖ σέ ἕνα μικρό διαδρομάκι, ἀνάμεσα στίς καρέκλες πού βρίσκονταν στήν μεριά τῶν γυναικῶν καί σέ ἕνα τραπεζάκι πού εἶχε ἐπάνω Ἅγιο Λείψανο τοπικοῦ Ἁγίου, ἔχοντας μάλιστα, μιά τεράστια τσάντα στόν ὦμο καί τραβῶντας ἕνα πιτσιρίκι ἀπό τό χέρι! Ὅπως ἦταν φυσικό ἡ τεράστια τσάντα χτύπησε στό κεφάλι τήν διπλανή κυρία πού εἶχε τήν «τύχη» νά στέκεται στήν πρώτη καρέκλα καί «βολεύτηκε» ἐκεῖ, πάνω στό κεφάλι της! Ἡ μητέρα δέν ἀντιλήφθηκε τίποτε, οὔτε ἀπασχολήθηκε νά ἐξετάσει ἄν δίπλα στεκόταν ἄλλος ἄνθρωπος ἤ ὄχι. Εἶδε μιά θέση μέσα στήν Ἐκκλησία πού ἤθελε νά πάει καί πῆγε! Οὔτε ὅταν ἡ κυρία, διστακτικά, ἀπομάκρυνε τήν τεράστια τσάντα ἀπό τό κεφάλι της, κατάλαβε τίποτε!

Αὐτό τό φαινόμενο τό παρατηροῦμε πολλές φορές κάθε μέρα. Μέσα στήν Ἐκκλησία, μέσα στό λεωφορεῖο, μέσα στά μαγαζιά, μέσα στό ἀσανσέρ.. μπαίνουν οἱ ἄνθρωποι, ἀδιαφορῶντας γιά τό ποιός βρίσκεται ἤδη ἐκεῖ καί ἔρχονται νά πιάσουν τή θέση πού τούς ἀρέσει σάν νά μήν ὑπάρχει κανείς ἄλλος! Ἰδιαιτέρως δέ στούς Ἱερούς Ναούς, πολλές γυναῖκες ἔρχονται πρός τό τέλος τῆς Θείας Λειτουργίας καί ἀπαιτοῦν, στήν κυριολεξία, νά ἀδειάσει κάποια θέση γιά νά καθίσουν, χωρίς νά σκέφτονται ὅτι ὁ ἄλλος ἄνθρωπος ἐνδέχεται νά χρειάζεται νά καθίσει στή θέση του, γιατί ἔχει ἔρθει ἀπό τό πρωί καί μπορεῖ νά εἶναι τώρα κουρασμένος! Ἄν ἔχουν δέ καί πιτσιρίκια μαζί τους, τότε ἡ ἀπαίτηση ἔχει ἀμέσως τήν δικαιολογία της: «μικρό παιδάκι εἶναι, πρέπει νά βρεῖ ἕνα χῶρο νά καθίσει καί .. νά εἶναι καί ἄνετος»! Τώρα, ἄν δέν κάθεται καλά καί ἐνοχλεῖ τούς διπλανούς (ἤ ἀκόμη περισσότερο καί τούς πιό μακριά!!) δέν πειράζει, γιατί ...εἶναι παιδί!

Μέ αὐτήν τήν τακτική μεγαλώνοντας τά παιδιά εἶναι ἀπολύτως φυσικό κι αὐτά νά μήν μάθουν νά ὑπολογίζουν τούς ἄλλους. Μαθαίνουν ὅτι μόνο αὐτά ὑπάρχουν στό σύμπαν καί κανείς ἄλλος. Ὅπως κι ἐμεῖς οἱ γονεῖς αὐτό δείχνουμε. Ὅτι μόνο ἐμεῖς ὑπάρχουμε στόν κόσμο καί κανείς ἄλλος! Τά δικά μας προβλήματα εἶναι τά πιό σημαντικά, ἡ δική μας ἡ θέση εἶναι πάντα ἡ πιό δύσκολη καί πρέπει νά ἐπιστρατευθεῖ τό σύμπαν νά τή διορθώσει, οἱ δικές μας ἐπιθυμίες εἶναι οἱ πιό σημαντικές καί πρέπει ἄμεσα νά ἐκπληρωθοῦν...

Στήν πραγματικότητα ὅμως, ὅταν βάλουμε στήν ἄκρη τόν ἑαυτό μας καί κοιτάξουμε γύρω μας, διαπιστώνουμε συχνά ὅτι οἱ ἀνάγκες τῶν ἄλλων ἀνθρώπων –τίς ὁποῖες μέχρι τώρα δέν βλέπαμε– εἶναι μεγαλύτερες ἀπό τά δικά μας «μηδαμινά» προβλήματα. Ἡ δική μας θέση, τήν ὁποία μέχρι τώρα θεωρούσαμε δεινή, εἶναι πολύ καλύτερη ἀπό τήν θέση ἄλλων ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι δέν πρόβαλαν τό πρόβλημά τους, ὅπως ἐμεῖς, παρ' ὅτι ἦταν πολύ πιό σοβαρό!

Βγαίνοντας, λοιπόν, ἀπό τόν ἑαυτό μας καί κοιτάζοντας ἀντικειμενικά

τόν κόσμο, διαπιστώνουμε ὅτι τά προβλήματά μας τελικά εἶναι μηδαμινά ἤ ἀνύπαρκτα! Γκρινιάζουμε γιατί μᾶς μειώθηκε ὁ μισθός καί δέν ἔχουμε περίσσευμα χρημάτων νά ξοδέψουμε γιά νά διασκεδάσουμε καί νά «ξεδώσουμε», τή στιγμή πού στόν διπλανό μας τά χρήματα δέν φθάνουν γιά νά ζήσει τήν οἰκογένειά του. Γκρινιάζουμε γιατί ἔχουμε βαρεθεῖ τή ἐργασία πού κάνουμε, τή στιγμή πού ὁ διπλανός μας ἔχασε τή δουλειά του. Γκρινιάζουμε γιατί ἔχουμε δύο παιδιά καί δέν μποροῦμε νά προλάβουμε ὅλα αὐτά πού θέλουμε νά κάνουμε, ἐνῶ ὁ διπλανός μας ἔχει περισσότερα παιδιά ἤ ἄλλες πολύ σημαντικές ὑποχρεώσεις καί καταβάλει πολλαπλάσιο κόπο μέσα στή μέρα...

Ἄν κοιτάξουμε, λοιπόν, γύρω μας θά δοῦμε ὅτι ὑπάρχουν κι ἄλλοι ἄνθρωποι! Ἄνθρωποι μέ τά δικά τους προβλήματα, τίς δικές τους ἀνάγκες, τό δικό τους δικαίωμα στή ζωή, τό ὁποῖο δέν ἔχουμε ἐμεῖς δικαίωμα νά περιορίζουμε! Πρέπει νά γίνει συνείδηση στόν καθένα μας ὅτι:

Δέν ἔχω δικαίωμα νά σπρώξω τόν μπροστινό μου γιά νά περάσω πρῶτος, γιατί ὁ μπροστινός μου ἦρθε πολύ πρίν ἀπό μένα.

Δέν ἔχω δικαίωμα νά παρακάμψω τή σειρά καί νά βγῶ μπροστά γιατί ὑπάρχουν κι ἄλλοι πρίν ἀπό μένα, οἱ ὁποῖοι ἐνδέχεται νά βιάζονται τό ἴδιο.

Δέν ἔχω δικαίωμα νά μιλάω στό κινητό μου δυνατά, στή μέση της πλατείας γιατί οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι ἐνδέχεται νά ἐνοχλοῦνται ἀλλά καί γιατί δέν εἶναι εὐγενικό οὔτε δείχνει σωφροσύνη τό νά καθιστῶ κοινό ἀκρόαμα τή συζήτησή μου.

Δέν ἔχω δικαίωμα νά ἀφήνω τό παιδί μου νά κάνει φασαρία σέ δημόσιο χῶρο γιατί οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι δέν φταῖνε σέ τίποτε...

Τελικά, στόν 21ο αἰώνα, ἀπ' ὅτι φαίνεται, οἱ συνθῆκες κοινωνικῆς συμβίωσης εἶναι χειρότερες ἀπό αὐτές πού βίωναν οἱ ἄνθρωποι στό παρελθόν! Διότι παλιά, ὅσο δύσκολη καί ἄν ἦταν ἡ ζωή τῶν ἀνθρώπων, ὁ ἕνας σεβόταν τόν ἄλλο, ὁ ἕνας βοηθοῦσε τόν ἄλλο, ὁ ἕνας ζοῦσε γιά τόν ἄλλο, γιατί ἔδιναν προτεραιότητα στήν πνευματική τους ζωή καί στίς ὁδηγίες τοῦ Θεοῦ. Γι' αὐτό καί ἦταν οἱ κοινωνίες καλύτερες! Σήμερα, ἐν ὀνόματι τῆς προστασίας τῶν ἀτομικῶν δικαιωμάτων ἔχουμε ἰσοπεδώσει τά δικαιώματα τῶν ἄλλων! Ἡ ἀτομική ἐλευθερία ἔχει ἀφανίσει καί τήν στοιχειώδη εὐγένεια! Ὅμως δέν πρέπει νά ξεχνᾶμε ὅτι ἡ εὐγένεια εἶναι στοιχεῖο τοῦ πολιτισμοῦ καί δείχνει τό ἐπίπεδο τῆς πνευματικῆς στάθμης τοῦ ἀνθρώπου.

Μαρίνα Διαμαντῆ

ΟΜΟΙΟΠΑΘΗΤΙΚΗΣ ΠΑΡΕΠΟΜΕΝΑ

Στό τεῦχος 118 –Ἀπρίλιος 2012– τοῦ περιοδικοῦ μας δημοσιεύσαμε ἄρθρο τοῦ Ἀρχιμ. Χρυσοστόμου Τροχαλάκη περί τῆς Ὁμοιοπαθητικῆς, ὅπως τήν ἄσκησαν κατά τό παρελθόν ἅγιοι τῆς Ἐκκλησίας μας καί ἰδιαιτέρως στό χῶρο τῆς Ρωσίας.

Τό ἄρθρο δημοσιεύθηκε μέ τήν ἔνδειξη «**ἐλεύθερο βῆμα τῆς Ἐνοριακῆς Εὐλογίας**», διότι ἀφ' ἑνός θέλαμε νά κρατήσουμε ἀποστάσεις ἀπό ἕνα θέμα πού διχάζει τό Ὀρθόδοξο πλήρωμα, ἀφοῦ πλέον σήμερα ἡ Ὁμοιοπαθητική ἔχει νοθευθεῖ ἀπό τήν ἀνάμειξη σ' αὐτήν κυρίως ἀποκρυφιστῶν ἀλλά καί ἀνθρώπων μέ ψυχολογική νοσηρότητα, μέ ἀποτέλεσμα νά δυσκολεύεται κανείς νά ξεχωρίση τίς ὅποιες θεραπευτικές ἀλήθειες της ἀπό τήν σωρεῖα τῶν πλανῶν καί δεισιδαιμονιῶν πού ἔχουν σ' αὐτήν παρεισφρύσει καί, ἀφ' ἑτέρου, ἐπειδή θέλαμε νά προκληθῆ διάλογος καί νά δοθῆ λόγος σέ κάθε ἕνα ἐκφραστή ὅποιων ἀπόψεων ἐπί τοῦ θέματος, ἀφοῦ τίποτε δέν πρέπει νά μένη κρυφό ἀλλά ὅλα νά ἔρχονται στήν ἐπιφάνεια ὥστε τό **Φῶς** νά ἀποδεικνύη ἄν αὐτό πού ἐνεργοῦμε ἔχει τή σφραγῖδα τῆς γνησιότητος ἤ εἶναι νόθο.

Αὐτές, βεβαίως, οἱ ἀποστάσεις μας δέν εἶναι μομφή κατά τοῦ π. Χρυσοστόμου, ἀφοῦ ἐκεῖνος ἔθιξε τό θέμα καθαρά θεολογικά καί ἁγιοπατερικά, ἀποστασιοποιημένος ἀπόλυτα ἀπό ὅποιες ἀποκρυφιστικές ἤ δαιμονικές προσμίξεις καί παρεμβάσεις στήν ἄσκηση τῆς Ὁμοιοπαθητικῆς. Κατέθεσε θεολογικές ἀπόψεις, σέ βαθμό καί ἔκταση πού μέχρι σήμερα δέν εἶχαν καταγραφεῖ, ἐρεύνησε ἱερές Μονές καί ἀρχαῖα συγγράμματα, ἐνισχύθηκε στό ἔργο αὐτό μέ τίς ἰατρικές του γνώσεις ὡς ἰατρός καί γνώρισε τήν Ὁμοιοπαθητική ἀπό τόν Βασίλειον Φωτιάδη, ὁ ὁποῖος, σύμφωνα μέ πληροφορίες μας, ὑπῆρξε ἰατρός τοῦ μακαριστοῦ μεγάλου Ὑμνογράφου τῆς Ἐκκλησίας μας π. Γερασίμου Μικραγιαννανίτου. Ἐπίσης, ὁ π. Χρυσόστομος, εἰς ἀπάντησιν ἐναντίον του κατηγορίας, πού δημοσιεύθηκε, μᾶς ἐδήλωσε ὅτι δέν ἀνήκει πλέον σέ καμμιά Ἑταιρεία Ὁμοιοπαθητικῆς, ἀλλά ἔχει ἀπό 15ετίας διακόψει κάθε ἐπικοινωνία μέ ὁποιαδήποτε τέτοιου εἴδους Ἑταιρεία.

* * *

Ἡ ἐπιθυμία μας, ὅμως, γιά διάλογο δέν ἔτυχε ἀπ' ἀρχῆς ἱκανοποιήσεως, ἀλλά ἀκολουθήθηκε ἀπό ἀναγνῶστες μας μιά τεθλασμένη ὁδός, πρᾶγμα τό ὁποῖο ἔδωσε τήν εὐκαιρία σέ ἐπικριτάς μας νά μᾶς εἰρωνευθοῦν ὅτι τάχα ἀλλάξαμε ἀπόψεις καί γίναμε κήρυκες τῆς Ὁμοιοπαθητικῆς! Εὐτυχῶς ἐπεκράτησε τό χριστιανικό ἦθος καί ὁ διάλογος τέθηκε σέ σωστό δρόμο, γι' αὐτό καί παραθέτουμε τό μεσολαβῆσαν ἀπό τῆς πρώτης δημοσιεύσεως ἱστορικό, ὥστε, πέραν τῆς ἐνημερώσεως τῶν ἀναγνωστῶν μας, νά καταδειχθῆ ὅτι ὑπάρχουν ἀκόμη ἄνθρωποι στήν Πατρίδα μας, ὅπως ὁ καθηγητής κ. Κ. Καρακατσάνης, οἱ ὁποῖοι δίδουν μαθήματα ἤθους, διαλόγου καί εἰλικρινοῦς ἐνδιαφέροντος γιά τήν Ἀλήθεια καί μόνο γι' Αὐτήν!

* * *

Στίς ἐπιστολές, πού ἀκολουθοῦν, ἀποτυπώνονται τά ὅσα μεσολάβησαν κατά τήν περίοδο τοῦ καλοκαιριοῦ, σχετικά μέ τό θέμα τῆς Ὁμοιοπαθητικῆς καί τό περιοδικό μας. Πρίν τίς παραθέσουμε, ὅμως, θέλουμε νά διατυπώσουμε κάποιες προτάσεις πού, πιστεύουμε, ὅτι εἶναι χρήσιμες στόν διάλογο πού πρέπει νά γίνη:

1. Ὁ ὅρος Ὁμοιοπαθητική εἶναι παντελῶς ἀδόκιμος ἀφοῦ σημαίνει τήν μέθοδο μέ τήν ὁποία κανείς... παθαίνει τά ὅμοια! Αὐτό πού θέλουν νά ἐκφράσουν ὅσοι τήν ἀκολουθοῦν εἶναι ὅτι οἱ ἀσθένειες θεραπεύονται μέ τά ὅμοια, ἄρα πιό δόκιμος ὅρος θά ἦταν ἡ λέξη Ὁμοιοθεραπευτική. Αὐτό ἔχει ἰδιαίτερη σημασία στήν περίπτωση πού θά προκύψη ἀπό τόν διάλογο ὅτι ἡ χρήση βοτάνων καί φυσικῶν οὐσιῶν καί ὁ ὁμοιότροπος μέ τίς ἀσθένειες συνδυασμός τους μπορεῖ νά υἱοθετηθῆ ἀπό τήν ἰατρική ὡς συμπλήρωμα γνώσεών της. Τότε θά πρέπει νά ἀλλάξη ἡ ὀνομασία τῆς ἰατρικῆς αὐτῆς πρακτικῆς, γιατί ὁ ὅρος Ὁμοιοπαθητική –πέραν τοῦ ὅτι εἶναι ἀδόκιμος– ἔχει χρησιμοποιηθεῖ καί χρησιμοποιεῖται ἀπό ἀποκρυφιστές καί σατανολάτρες. Τό ἴδιο ἔπραξε και ἡ Ἐκκλησία μας καί προσέλαβε τό ὄνομα Ὀρθοδοξία ἀντί τοῦ «Καθολική» γιά νά καταστήση σαφές ὅτι δέν ἔχει καμμιά σχέση μέ τήν Καθολική κακοδοξία τῆς Δύσεως.

2. Ὑποστηρίχθηκε ὅτι γιά τήν Ἐκκλησία μας τό θέμα τῆς Ὁμοιοπαθητικῆς ἔχει λυθεῖ τελεσίδικα σέ Πανορθόδοξες καί Διορθόδοξες Συνδιασκέψεις γιά τίς αἱρέσεις, ὁπότε πρόκειται γιά κατεγνωσμένη αἵρεση. Πῶς τότε ὑπάρχουν μοναστήρια στήν Πατρίδα

μας ἀλλά καί Κληρικοί πού ἀσκοῦν αὐτή τήν μέθοδο καί μένουν ἀτιμώρητοι νά διχάζουν οἰκογένειες καί νά παραπλανοῦν πολλούς; Γνωρίζω ζευγάρια πού ὁ ἕνας ἀκολουθεῖ καί ὁ ἄλλος ἀπορρίπτει τήν Ὁμοιοπαθητική. Καί ὁ ἕνας καί ἡ ἄλλη ἔχουν πνευματικό. Οἱ περιπτώσεις αὐτές δέν ἐνδιαφέρουν τήν Ἐκκλησία μας; Μᾶς ἀρκοῦν οἱ Συνδιασκέψεις καί οἱ ἀποφάσεις στά χαρτιά ἤ μᾶς ἐνδιαφέρει ἡ Ἀλήθεια, τήν ὁποία πρέπει νά σαλπίσουμε καί νά ζητήσουμε νά ἐπικρατήση; Αὐτό πού γίνεται ἀπό Ὀρθοδόξους Κληρικούς καί ἰατρούς ἤ χριστιανούς φαρμακοποιούς, «ἐν κρυπτῷ καί παραβύστῳ», δέν μᾶς ἀπασχολεῖ; Εἶναι σωστό νά μένουμε ἀδιάφοροι; Πῶς ἐννοοῦμε ὅτι κάτι τελεσίδικα ἔχει λυθεῖ ἀπό τήν Ἐκκλησία μας χωρίς νά ἐπιβάλλονται κυρώσεις στούς παραβάτες, στούς ὁποίους δέν συγκαταλέγονται μόνο χριστιανοί ἰατροί καί φαρμακοποιοί ἀλλά καί οἱ καταφεύγοντες πρός θεραπείαν τους λαϊκοί καί Κληρικοί καί μάλιστα Ἐπίσκοποι καί Ἀρχιεπίσκοποι;

3. Τό θέμα, λοιπόν, εἶναι πολύ σοβαρό καί πρέπει ὅλοι νά συμβάλλουμε στήν κατά Θεόν ἐπίλυσή του. Καλῶ ὅλους ἐκείνους πού ἔχουν ἀσχοληθεῖ μέ τό θέμα νά λάβουν μέρος στή συζήτηση, ἡ ὁποία –ἄν ἐπεκταθῆ πολύ– μπορεῖ νά συνεχισθῆ σέ μιά εἰδική ἡμερίδα. Ἰδιαιτέρως παρακαλῶ τόν σεβαστόν μας π. Κωνσταντῖνον Στρατηγόπουλον –καλόν γνώστην τοῦ θέματος– νά συμμετάσχη καί νά κατευθύνη τόν διάλογο.

Πρέπει νά ἀκουσθοῦν ὅλες οἱ φωνές. Δέν εἶναι χριστιανικό κάποιοι νά κρύβονται, ἐνῶ δέν συμφωνοῦν. Ὁ Θεός δέν μᾶς ἔδωσε «πνεῦμα δειλίας ἀλλά Πνεῦμα δυνάμεως καί σωφρονισμοῦ». Μόνο οἱ αἱρετικοί κρύβονται γιά νά ἐμμείνουν ἐν κρυπτῷ στήν αἵρεσή τους.

Παραθέτουμε εὐθύς τήν γενομένη ἀλληλογραφία καί τήν ἐμπεριστατωμένη μελέτη τοῦ καθηγητοῦ κ. Κων. Καρακατσάνη.

π. Β. Ε. Β.

ΤΟ ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΤΟΥ ΔΙΑΛΟΓΟΥ

Πρός τούς Ὑπευθύνους τῆς Ἱστοσελίδος τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Γλυφάδας

Σποράδες 7-7-2012

Εὑρισκόμενος μακρυά ἀπό τήν Ἀθήνα πληροφορήθηκα ἀπό email τοῦ «Ἀντιαιρετικοῦ Ἐγκολπίου» ὅτι ἀναρτήσατε κείμενο-ἀπάντηση σέ

δημοσίευμα τοῦ Περιοδικοῦ μας «Ἐνοριακή Εὐλογία», γιά τήν ὕλη τοῦ ὁποίου εἶμαι ὑπεύθυνος.

Πρόκειται γιά τό κείμενό σας «Περί Ὁμοιοπαθητικῆς» τοῦ κ. Κωνσταντίνου Καρακατσάνη, Καθηγητοῦ Πυρηνικῆς Ἰατρικῆς τοῦ Α.Π.Θ., πού ἀντικρούει τό δημοσίευμα τῆς «Ἐνοριακῆς Εὐλογίας» «Ἡ Ὁμοιοπαθητική στήν Παράδοση τῆς Ὀρθοδοξίας» τοῦ Κληρικοῦ τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Πέτρας Ἀρχιμανδρίτου Χρυσοστόμου Τροχαλάκη.

Ὡς ὑπεύθυνος τῆς «Ἐνοριακῆς Εὐλογίας» αἰσθάνομαι τήν ὑποχρέωση νά κάμω τίς κατωτέρω διευκρινήσεις καί ἐπισημάνσεις καί, παρακαλῶ, χάριν τῆς Ἀληθείας, νά δημοσιευθοῦν μαζί μέ τό κείμενο τοῦ κ. Καρακατσάνη.

1. Τό Περιοδικό μας παραμένει σταθερά κατά τῆς Ὁμοιοπαθητικῆς καί προσωπικά ὁ ὑπογραφόμενος ἀπό τῆς χειροτονίας μου, τό 1971, δέν ἔπαυσα νά ἀποτρέπω ἀπό αὐτήν, ὅσους μέ ἐρωτοῦν. Καί μόνο ὅτι ὁ ὅρος «Ὁμοιοπαθητική» ἔχει δημιουργηθεῖ καί χρησιμοποιεῖται ἀπό ἀποκρυφιστάς, ἀρκεῖ γιά νά μήν ἀναφερόμεθα σ' αὐτήν ὡς θιασῶται της. Ὡς ἐπισφράγιση τῶν γραφομένων μου σημειώνω ὅτι ἀπό τίς Ἐκδόσεις «ΥΠΑΚΟΗ», πού τελοῦν καί αὐτές ὑπό τήν εὐθύνη μου, εἴχαμε ἐκδόσει πρῶτοι τό κείμενο-καταπέλτη κατά τῆς Ὁμοιοπαθητικῆς τοῦ γνωστοῦ Καθηγητοῦ κ. Ἀθαν. Ἀβραμίδη.

2. Φιλοξενήσαμε τό κείμενο τοῦ π. Χρυσοστόμου σέ χῶρο τοῦ περιοδικοῦ μας μέ τήν ἔνδειξη «Ἐλεύθερο Βῆμα τῆς Ἐνοριακῆς Εὐλογίας» γιά νά καταδειχθῆ ὅτι τό κείμενο δέν υἱοθετεῖται ἀπό τό περιοδικό μας ἀλλά δημοσιεύεται γιά νά προκληθῆ διάλογος σέ ἕνα θέμα πού δημιουργεῖ σύγχυση στό Ὀρθόδοξο πλήρωμα. Δέν ἀρκεσθήκαμε δέ μόνο στήν ἔνδειξη αὐτή, ἀλλά προτάξαμε καί προλογικό Σημείωμα, στό ὁποῖο ἐξέθεσα τούς λόγους τῆς δημοσιεύσεως καί κάλεσα σέ διάλογο ὅλους καί ἰδίως ἐκείνους πού ἔχουν ἀσχοληθεῖ ἐπιστημονικά μέ τό θέμα καί δέν υἱοθετοῦν τήν Ὁμοιοπαθητική.

3. Στήν ἔκκλησή μας γιά διάλογο δέν ἀνταποκρίθηκε ὁ καθηγητής κ. Καρακατσάνης ἀφοῦ δέν μᾶς ἔστειλε τήν ἀπάντησή του στό περιοδικό μας, ἀλλά τήν ἔστειλε στήν Ἱ. Μητρόπολη Γλυφάδας πρός ἀνάρτηση, δίδοντας ἐμμέσως πλήν σαφῶς τήν ἐντύπωση στούς ἀναγνῶστες του ὅτι αἰσθάνεται ἀντίπαλος τοῦ περιοδικοῦ μας, δεδομένου ὅτι δέν ἔκαμε τήν παραμικρή ἀναφορά στίς διευκρινήσεις πού προτάξαμε τοῦ δημοσιεύματός μας.

4. Στό περιοδικό μας τονίσαμε ὅτι γιά ἐμᾶς, πρωτεύει ἡ ἐπικράτηση τῆς Ἑνότητος τοῦ Ὀρθοδόξου πληρώματος –πού τώρα δέν ὑπάρχει ὡς πρός τό θέμα τῆς Ὁμοιοπαθητικῆς– καί γι' αὐτό προέβημεν στή δημοσίευση τοῦ ἄρθρου τοῦ π. Χρυσοστόμου.

Ὁ κ. Καρακατσάνης, ὅμως, φαίνεται νά πιστεύη ὅτι δέν ὑπῆρχε

διχογνωμία τῶν πιστῶν (Κληρικῶν καί λαϊκῶν) ὡς πρός τό θέμα, ἀλλά ὅτι τό πρόβλημα δημιουργήθηκε ἀπό τό περιοδικό μας, γι' αὐτό, γράφει, μετά τόν σχολιασμό του στό δημοσίευμα τοῦ περιοδικοῦ μας: «Μετά τά ἀνωτέρω ὑπάρχει ἀνάγκη ἤ ὄχι νά τοποθετηθεῖ ἡ ἐπίσημη Ἐκκλησία –στά πλαίσια τῆς Ποιμαντικῆς Της Διακονίας– στό ἐρώτημα ἄν ἡ «Ὁμοιοπαθητική» εἶναι συμβατή μέ τήν (Ὀρθόδοξη) Θεολογία Της;». Ἄν δέν εἶναι αὐτό τό νόημα τῶν γραφομένων του, δέν θά ἔπρεπε νά συγχαρῆ τό περιοδικό μας πού εἶχε τήν τόλμη νά φέρη στό προσκήνιο ἕνα θέμα-ἀπόστημα γιά τήν πνευματική ζωή τοῦ λαοῦ μας;

5. Ἡ ἀλήθεια, πάντως, εἶναι ὅτι τό πρόβλημα εἶναι ὑπαρκτό. Πρέπει νά γνωρίζει ὁ κ. Καθηγητής ὅτι σέ ἀρκετά Μοναστήρια τῆς Πατρίδος μας ὑπάρχουν πολλοί Μοναχοί καί Μοναχές –ὑπάρχουν ἀκόμη καί στό Ἅγιο Ὄρος– πού τάσσονται ἀναφανδόν ὑπέρ τῆς Ὁμοιοπαθητικῆς καί τήν συνιστοῦν ἐνθέρμως. Ἀλλά καί στή Θεσσαλονίκη, πού διδάσκει ὁ κ. Καρακατσάνης, ὑπάρχει Μοναστήρι διακεκριμένου Πνευματικοῦ, πού διατηρεῖ Ὁμοιοπαθητικό Ἰατρεῖο! Ἄραγε, αὐτά δέν τά γνωρίζει;

6. Τό πρόβλημα τῆς Ὁμοιοπαθητικῆς δέν λύεται μόνο μέ τίς καταφορές τοῦ κ. Καθηγητοῦ ἐναντίον τῶν συγγραμμάτων τοῦ γνωστοῦ ἀποκρυφιστοῦ Βυθούλκα (γιατί μόνο σ' αὐτά τά βιβλία ἀναφέρεται καί, μάλιστα, παραβιάζοντας ἀνοικτές θῦρες, ἀφοῦ ὁ π. Χρυσοστομος ἀποδοκιμάζει ρητῶς καί κατηγορηματικῶς τήν φιλοσοφία καί τήν ἐπιχειρηματολογία τῶν ἀποκρυφιστῶν), οὔτε λύεται μέ τήν ἀμφισβήτηση τῆς γνησιότητος τῶν συγγραμμάτων τῶν Ρώσων Ἁγίων καί Πνευματικῶν Πατέρων. Γιά τή λύση τοῦ προβλήματος ἀπαιτεῖται ἐπιστημοσύνη ἀληθινή, Ὀρθόδοξη Θεολογία καί Ὀρθοδοξη Ἀνθρωπολογία.

Αὐτό ἐπιχειρήσαμε μέ τό περιοδικό μας. Ἕνα διάλογο περιωπῆς. Γιά τήν Ἑνότητα τοῦ Ὀρθοδόξου πληρώματος. Φαίνεται, ὅμως, πώς δέν εἶναι οἱ συνθῆκες ὥριμες γιά τέτοιου εἴδους συζητήσεις ἀλλά μόνο γιά ἔριδες καί διχαστικές ἀντιπαραθέσεις. Φαίνεται ἀκόμη, πώς ἔπαψε πιά νά μετράη στούς ἐπιτελικούς "πνευματικούς κύκλους" ἡ προϊστορία καί ἡ ἱστορία κάθε Κληρικοῦ, δηλαδή τό ποιός πραγματικά εἶναι, ἀλλά μετράει μόνο τό ἄν αὐτό πού ἐπιχειρεῖ ἐγκρίνεται ἀπό κάποιους!

Γι' αὐτό, ἐπειδή διαπιστώσαμε ὅτι πλέον «οὐδέν ὠφελεῖ ἀλλά μᾶλλον θόρυβος γίνεται» καί ὅτι ἡ ἐξέλιξη τοῦ ἐγχειρήματός μας ὁδηγεῖ ἀντίθετα ἀπό τόν ἀρχικό μας σκοπό, δηλώνουμε ὅτι τό περιοδικό μας ἀποσύρεται πλέον ἀπό τήν προσπάθεια περαιτέρω συζητήσεως τοῦ θέματος.

Εὐχαριστῶ πολύ γιά τήν φιλοξενία

π. Βασίλειος Ε. Βολουδάκης

Ὁ καθηγητής κ. Κων. Γ. Καρακατσάνης ἔστειλε ἀμέσως ἀπάντηση:

Θεσσαλονίκη 9-7-2012

Σεβαστέ π. Βασίλειε, εὐλογεῖτε·

Μόλις προχθές ὑπεύθυνοι τῆς ἱστοσελίδος τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Γλυφάδας μοῦ γνωστοποίησαν τήν ἐπιστολή, τήν ὁποίαν ἀποστείλατε στό «Ἀντιαιρετικό Ἐγκόλπιο» σχετικῶς μέ ἡμέτερο δημοσίευμα περί τῆς «Ὁμοιοπαθητικῆς».

Κατ' ἀρχήν –καί ἄνευ περιστροφῶν καί δικαιολογιῶν– σᾶς ζητῶ συγγνώμην, π. Βασίλειε, διότι, ὁμολογουμένως, ὁ πρῶτος ἀποδέκτης τοῦ ἡμετέρου πονήματος θά ἔπρεπε νά εἶναι ἡ «ΕΝΟΡΙΑΚΗ ΕΥΛΟΓΙΑ».

Προκειμένου νά ἔχετε ἀκριβῆ εἰκόνα τῶν γεγονότων, τά πράγματα ἐξελίχθηκαν ὡς ἑξῆς: Γνωστό μου πρόσωπο ἀπό τήν Ἀθήνα –γιά τό ὁποῖο γνωρίζω ὅτι ἔχει εὔκολη πρόσβαση σέ πολλούς ἱστότοπους καί ἱστοσελίδες– μοῦ γνωστοποίησε τό κείμενο τοῦ π. Χρυσοστόμου Τροχαλάκη, τό ὁποῖο δημοσιεύθηκε στό Περιοδικό τῆς Ἐνορίας σας. Αἰσθάνθηκα τήν ἀνάγκη νά συμμετάσχω στόν διάλογο αὐτό ὡς ἐπιταγή συνειδήσεως, ὡς καθῆκον μου πρός τούς ἀδελφούς Χριστιανούς, ἀλλά καί πρός τή Διοίκηση τῆς Ἐκκλησίας μας (βλέπετε κατωτέρω). Ἀπέστειλα, λοιπόν, τό ἡμέτερο πόνημα στό πρόσωπο, τό ὁποῖο μέ ἐνημέρωσε, μέ τήν παράκληση νά τό προωθήσει· ἀποτελεῖ δική μου παράλειψη ὅτι δέν ἐτόνισα (τό εὐνόητο), ὅτι, δηλαδή, ὁ πρῶτος ἀποδέκτης θά ἔπρεπε νά εἶναι τό Περιοδικό τῆς Ἐνορίας σας· δέν ὑπῆρχε ἐκ μέρους μου ἀπορριπτική στάση (οὔτε «ἀντιπαλότητα») πρός τήν πρωτοβουλία σας αὐτή, οὔτε –πολύ περισσότερο– περιφρόνηση.

Γνωρίζω πολύ καλά, σεβαστέ π. Βασίλειε, τή διχογνωμία, ἡ ὁποία ὑπάρχει μεταξύ τῶν πιστῶν (Κληρικῶν καί λαϊκῶν) γιά τό θέμα τῆς «Ὁμοιοπαθητικῆς». Οὐδόλως θεωρῶ «ὅτι τό πρόβλημα δημιουργήθηκε ἀπό τό περιοδικό (σας)».

Ἐν προκειμένω, ἐπιθυμῶ νά σᾶς ἐνημερώσω συνοπτικῶς γιά τά κάτωθι:

α) πρό δέκα πέντε καί πλέον ἐτῶν ἔλαβε χώρα στή Θεολογική Σχολή τῆς Θεσσαλονίκης μία ἀνεπίσημη συνάντηση, στήν ὁποία συμμετεῖχαν «ὁμοιοπαθητικοί» ἰατροί (λαϊκοί, ἀλλά καί κάποιος κληρικός) ἰατροί, πανεπιστημιακοί καί νοσοκομειακοί ἀντιτιθέμενοι πρός τήν «Ὁμοιοπαθητική» (μεταξύ τῶν ὁποίων καί ὁ ὑπογράφων) καί μερικοί καθηγηταί τῆς Θεολογικῆς. Διαπιστώθηκε ἀδυναμία στοιχειώδους ἐπικοινωνίας –τόσο ἐπέμεναν στίς ἀπόψεις τους οἱ «ὁμοιοπαθητικοί»!

β) ἐκεῖνα τά χρόνια εἶχε ἀποσταλεῖ πρός τίς τότε Διαρκεῖς Ἱερές Συνό-

δους τῆς Ἐκκλησίας μας ἀφ' ἑνός μέν ἐκτενέστατο ἐνημερωτικό (καί ἀπορριπτικό γιά τήν «Ὁμοιοπαθητική») ὑπόμνημα τοῦ πανεπιστημιακοῦ ἰατροῦ –νῦν Καθηγητοῦ τῆς Ἰατρικῆς Σχολῆς τοῦ Α.Π.Θ. κ. Ἰωάννου Κουντουρᾶ, καί ἀφ' ἑτέρου ἐκτενές ὑπόμνημα ὑπογραφόμενο ἀπό 4-5 πανεπιστημιακούς καί νοσοκομειακούς ἰατρούς μέ τό ὁποῖο κατεδεικνύετο τό ἀσυμβίβαστο τῆς «Ὁμοιοπαθητικῆς» μέ τήν Ὀρθόδοξη πίστη.

γ) Ἡ ἴδια ὁμάδα τῶν πανεπιστημιακῶν καί νοσοκομειακῶν ἰατρῶν εἶχε ἀποστείλει πολλαπλᾶ ἔγγραφα πρός τό Ὑπουργεῖο Παιδείας, ὅταν τό τελευταῖο ἀπεφάσισε τήν θεσμοθέτηση μεταπτυχιακοῦ προγράμματος σπουδῶν στήν «Ὁμοιοπαθητική» ὑπό τοῦ Τμήματος Μηχανικῶν Σχεδίασης (!) τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Αἰγαίου μέ διδάσκοντες, οἱ ὁποῖοι οὐδόλως πληροῦσαν τίς ἀπαραίτητες προϋποθέσεις!

Τό ὅτι ἡ «Ὁμοιοπαθητική» εἶναι ἀποδεκτή ἀπό ὁρισμένους Μοναχούς καί Μοναχές ἐν Ἑλλάδι, ἀσφαλῶς τό γνωρίζω, ὅπως καί ὅτι αὐτή ἀσκεῖται ἀπό ὁρισμένους ἱερομονάχους, μεταξύ τῶν ὁποίων καί ὁ π. Χρυσόστομος Τροχαλάκης (ἐγνωρίζατε τό τελευταῖο, π. Βασίλειε;).

Στό σημεῖο αὐτό ἐπιθυμῶ νά σᾶς ἐνημερώσω ὅτι, λίγες ἡμέρες πρίν, ἦλθε στό γραφεῖο μου ὁ π. Χρυσόστομος Τροχαλάκης (παλαιός γνωστός μου –ὑπῆρξε φοιτητής μας στήν Ἰατρική Σχολή τοῦ Α.Π.Θ.), εἰδοποιηθείς ἀπό κάποιο γνωστό του κληρικό γιά τό ἡμέτερο δημοσίευμα. Μέ τόν π. Χρυσόστομο εἴχαμε μακρότατη συζήτηση. .....(παραλείπεται τό περιεχόμενο τῆς συζητήσεως λόγῳ τοῦ ἐξομολογητικοῦ κατά τόν ἀποστολέα χαρακτήρα της).

Ὅπως διαπιστώνετε, π. Βασίλειε, ἡ ταπεινή συνεισφορά τοῦ ὑπογράφοντος δέν ἐξαντλεῖται «μέ τίς καταφορές... ἐναντίον τῶν συγγραμμάτων τοῦ γνωστοῦ ἀποκρυφιστοῦ...». Περαιτέρω, ὅπως φάνηκε στήν πράξη (στήν πρόσφατη συζήτηση πού εἴχαμε) –καί ὁμολόγησε ὁ π. Χρυσόστομος– τόσο στήν Ἑλλάδα ὅσο καί στή Ρωσία ἅπαντες εἶχαν ὡς διδάσκαλο τόν Hahnemann. Εἰδικότερα, ὁ ὑπό τοῦ π. Χρυσοστόμου ἀποδοκιμαζόμενος Ἕλληνας, διδάσκαλος τῆς «Ὁμοιοπαθητικῆς, Γ.Β.», ὑπῆρξε διδάσκαλος τοῦ διδασκάλου τοῦ π. Χρυσοστόμου (Βασιλείου Λ. Φωτιάδη, ἐν Θεσσαλονίκη)!!!

Αὐτά, ἐπί τοῦ παρόντος, π. Βασίλειε.

Μέ πολύ σεβασμό ἀσπάζομαι τήν τιμία δεξιά σας

Κωνσταντῖνος Γ. Καρακατσάνης

Ὁ π. Βασίλειος Βολουδάκης ἀνταπάντησε:

Σποράδες 9-7-2012

Ἀγαπητέ κ. Καθηγητά, Χαίρετε πάντοτε!

Σᾶς ευχαριστῶ πολύ γιά τήν ἀπαντητική ἐπιστολή σας καί σᾶς συγχαίρω γιά τό χριστιανικό καί ἀκαδημαϊκό ἦθος σας.

Τώρα τά πράγματα ἐξηγοῦνται καί, δέν ἰσχύουν, βεβαίως, καί ἐκ μέρους μου πλέον, τά ὅσα ἔγραψα περί τῆς ἀδυναμίας διαλόγου ἐπί τοῦ θέματος.

Εἶμαι πρόθυμος νά μέ καθοδηγήσετε στό πῶς θέλετε νά δημοσιευθοῦν οἱ θέσεις σας στό περιοδικό μας, δεδομένου ὅτι ὁ ἀντίλογος εἶναι ἀπαραίτητος γιά τήν διασάφηση τοῦ θέματος.

Θέλησα νά δημοσιευθῆ τό κείμενο τοῦ π. Χρυσοστόμου διότι περιέχει νέα στοιχεῖα, πού δέν ἔχουν καταπολεμηθεῖ, ὅπως, ἡ ταύτιση τῆς Ὁμοιοπαθητικῆς μέ Πατερική Ἰατρική μέθοδο(!) ἤ ἡ θέση του "ὅτι δέν πρέπει νά χαρίσουμε στόν διάβολο ὅ,τι ἀγνοεῖ ἡ ἐπιστήμη", θέση πού εἶναι μέν σωστή, ἀλλά δέν ἀληθεύει στήν Ὁμοιοπαθητική, ἀφοῦ εἶναι καί λογικῶς ἀδύνατον νά ἔχουμε ἰατρικά ἀποτελέσματα –πού προκύπτουν ἀπό χρήση συγκεκριμένων βοτάνων ἤ φαρμάκων– καί νά ἀγνοῆ ἡ ἰατρική τό πῶς προέκυψε τό ἀποτέλεσμα!

Ἐπίσης, θέλησα νά ἔλθη στό φῶς τό γεγονός ὅτι ἡ Ὁμοιοπαθητική ἀσκεῖται ἐν κρυπτῷ σέ Ὀρθόδοξα Μοναστήρια, πρᾶγμα πού δημιουργεῖ πνευματική σύγχυση και οἰκογενειακά προβλήματα στούς πιστούς μας.

Τό νέο τεῦχος τοῦ περιοδικοῦ μας θά κυκλοφορηθῆ, σύν Θεῷ, τήν πρώτη Κυριακή τοῦ Σεπτεμβρίου ἀλλά τήν ὕλη πρέπει νά τήν ἔχουμε κλείσει μέχρι τίς 10 Αὐγούστου.

Περιμένοντας νά μέ ἐνημερώσετε σχετικά

Σᾶς εὐχαριστῶ καί πάλι θερμά καί σᾶς εὔχομαι καλό Καλοκαίρι!

Μέ ἰδιαίτερη τιμή

π. Βασίλειος Βολουδάκης

Νέα ἀπάντηση τοῦ κ. Καθηγητοῦ

Σεβαστέ π. Βασίλειε, εὐλογεῖτε.

Σᾶς εὐχαριστῶ πολύ γιά τήν ἐπιστολή σας. Θεοῦ θέλοντος, θά σᾶς ἀποστείλω τό πρός δημοσίευση κείμενο (βελτιωμένο, ἐλπίζω) στό Περιοδικό τῆς Ἐνορίας σας ἐγκαίρως (πρίν ἀπό τίς 10 Αὐγούστου), καθώς καί κάποιες σκέψεις μου γιά τή μορφή τῆς δημοσιεύσεως.

Μέ πολύ σεβασμό ἀσπάζομαι τήν τιμία δεξιά σας, ἀντευχόμενος, ὁμοίως, "Καλό Καλοκαίρι".

Κωνσταντῖνος Γ. Καρακατσάνης

Η ΑΠΑΝΤΗΣΗ ΤΗΣ Ι. Μ. ΓΛΥΦΑΔΑΣ
Στήν ἐπιστολή τοῦ π. Βασ. Βολουδάκη

Καταρχάς ὀφείλουμε νά ποῦμε ὅτι σεβόμαστε τόν π. Βασίλειο Βολουδάκη, χαιρόμαστε πού ἀποδοκιμάζει τήν ὁμοιοπαθητική καί τόν συγχαίρουμε γιά τήν ἔκδοση πρό ἐτῶν ἐκείνης τῆς σοβαρῆς μελέτης τοῦ καθηγητῆ κ. Ἀθανασίου Ἀβραμίδη περί ὁμοιοπαθητικῆς. Ἐπισημαίνουμε, ὅμως, ὅτι ἡ ἱστοσελίδα μας δημοσιεύει ὁ,τιδήποτε γράφεται τεκμηριωμένα κατά τῶν λαθῶν. Στή συγκεκριμένη περίπτωση, ἀναφερόμαστε στή μελέτη τοῦ καθηγητῆ κ. Κωνσταντίνου Καρακατσάνη πού φέρει τόν τίτλο ΠΕΡΙ «ΟΜΟΙΟΠΑΘΗΤΙΚΗΣ». Πρόκειται γιά μιά ἐξαιρετική μελέτη 17 σελίδων πού ἀσφαλῶς λόγω ἔκτασης δέν θά ἦταν ἐφικτό νά δημοσιευθεῖ σέ ἕνα περιοδικό ὀλίγων σελίδων. Φρονοῦμε ὅτι ἡ φιλοξενία τοῦ κειμένου «Η ΟΜΟΙΟΠΑΘΗΤΙΚΗ ΣΤΗΝ ΟΡΘΟΔΟΞΗ ΠΑΡΑΔΟΣΗ» στό κατά τά ἄλλα ἀξιόλογο περιοδικό «Ἐνοριακή Εὐλογία» δημιούργησε, παρά διέλυσε, τή σύγχυση, ὅπως εἶχε στόχο. Γνώριζε ὁ π. Βασίλειος Βολουδάκης ὅτι ὁ συγγραφεύς τοῦ κειμένου πού φιλοξένησε εἶναι ὁ ἴδιος ὁμοιοπαθητικός; Ὅτι τό ὄνομά του ὑπάρχει σέ ἐναλλακτικούς ὁδηγούς καί ἐναλλακτικές ἱστοσελίδες πού προωθοῦν προχωρημένες ἀποκρυφιστικές μεθόδους; Ὅτι δέν γίνεται πουθενά στά ἔντυπα καί στίς ἱστοσελίδες πού βρήκαμε, ἀναφορά στήν ἱερατική του ἰδιότητα; Ὅτι, παρότι δηλώνει ὅτι ἀπορρίπτει τά ἀποκρυφιστικά, ὁ π. Χρ. εἶναι τακτικό μέλος τῆς Ἑλληνικῆς Ἑταιρείας Ὁμοιοπαθητικῆς Ἰατρικῆς πού ἵδρυσε ὁ κ. Βυθούλκας; Ὅτι τά συγγράμματα πού χρησιμοποιεῖ καί προωθεῖ αὐτή ἡ Ἑταιρεία εἶναι τοῦ κ. Βυθούλκα, φυσικά τοῦ Χάνεμαν καί τά γνωστά ὁμοιοπαθητικά συγγράμματα πού βρίθουν στοιχείων ἀσυμβίβαστων μέ τήν Ὀρθόδοξη πίστη; Πιθανόν νά μήν τά γνώριζε.

Καί πρός τί ὁ διάλογος γιά ἕνα θέμα τό ὁποῖο ἔχει μελετηθεῖ, συζητηθεῖ καί ἀπορριφθεῖ ἀπό θεολόγους σέ Πανορθόδοξες καί Διορθόδοξες Συνδιασκέψεις γιά τίς αἱρέσεις, ἀλλά καί ἀπό ἰατρικούς καί ἐπιστημονικούς φορεῖς στήν Ἑλλάδα καί διεθνῶς; Ἡ ὁμοιοπαθητική, παρά τίς ἐπιμέρους διαφοροποιήσεις καί κατηγοριοποιήσεις της, στήν οὐσία παραμένει μία, μέ βασική διαδικασία της τή «δυναμοποίηση», ἡ ὁποία ἐλέγχεται τόσο ἰατρικά, ὅσο καί πνευματικά.

Φυσικά καί οἱ καλύτεροι μπορεῖ νά πλανηθοῦν, ἀλλά αὐτό πού εἶναι ἐπικίνδυνο καί πράγματι δημιουργεῖ σύγχυση εἶναι ἡ ἐμμονή στήν πλάνη. Τά λάθη εἶναι ἀνθρώπινα καί οἱ θεολογικές ἀστοχίες τοῦ π. Χρυσοστόμου ἔχουν καταδειχθεῖ τόσο στή μελέτη τοῦ καθηγητῆ κ. Καρακατσάνη, ὅσο καί στίς μελέτες τοῦ «Ἀντιαιρετικοῦ Ἐγκολπίου», ἀπό τίς ὁποῖες προκύπτει

ὅτι ἡ χρήση τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας μας, ὅπως καί κάποιων Ρώσων ἁγίων πρός ἐπίρρωσιν τῆς ὁμοιοπαθητικῆς, εἶναι αὐθαίρετη. Ἡ ἴδια ἡ Ρωσική Ἐκκλησία προειδοποίησε «γιά τόν κίνδυνο τῆς εἰσαγωγῆς, μέ τό πρόσχημα τῆς "ἐναλλακτικῆς ἰατρικῆς", τῶν ἀποκρυφιστικῶν καί μαγικῶν πρακτικῶν, οἱ ὁποῖες ὑποβάλλουν τή βούληση καί τή συνείδηση τῶν ἀνθρώπων στήν ἐπιρροή τῶν δαιμονικῶν δυνάμεων. Ὁ κάθε ἄνθρωπος πρέπει νά ἔχει τό δικαίωμα καί τήν πραγματική δυνατότητα τῆς μή ἀποδοχῆς ἐκείνων τῶν μεθόδων ἀσκήσεως ἐπιρροῆς πάνω στόν ὀργανισμό του, οἱ ὁποῖες ἀντιτάσσονται στίς θρησκευτικές του πεποιθήσεις.»[1]

Καί ἡ ἑνότητα δέν μπορεῖ νά ὑπάρξει σέ βάρος τῆς ἀλήθειας. Τό φρόνημα τῆς ὁμοιοπαθητικῆς, ἀλλά καί ὅλων των ἐναλλακτικῶν «θεραπειῶν», συνίσταται στήν ἀπολυτοποίηση τῶν συγκεκριμένων μεθόδων καί τεχνικῶν καί εἶναι φρόνημα ἀτομοκεντρικό. Αὐτό ἔρχεται σέ ἀντίθεση μέ τό φρόνημα τῆς ὀρθόδοξης χριστιανικῆς πίστης πού εἶναι φρόνημα Χριστοκεντρικό. Γιά αὐτό καί χαιρόμαστε πού ἡ «Ἐνοριακή Εὐλογία» ἔλαβε τήν ἀπόφαση νά τερματίσει ἕναν περιττό διάλογο. Εὐχόμαστε καί ὅσοι ἐμμένουν στήν πλάνη, νά φωτιστοῦν.

Πρός τούς Ὑπευθύνους τῆς Ἱστοσελίδος τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Γλυφάδας 2α Ἐπιστολή

Μετά τήν πρώτη ἐπιστολή πού ἀπέστειλα πρός τήν Ἱστοσελίδα σας σχετικά μέ τό ἄρθρο τοῦ περιοδικοῦ μας, «ΕΝΟΡΙΑΚΗ ΕΥΛΟΓΙΑ» γιά Ὁμοιοπαθητική καί τήν κριτική τοῦ καθηγητοῦ κ. Κ. Καρακατσάνη, πού φιλοξενήσατε, ἀνταλλάξαμε μιά πολύ ἀδελφική ἀλληλογραφία μέ τόν σεβαστό κ. Καρακατσάνη (Σημ.: ἀναρτήθηκε καί στήν ἱστοσελίδα τοῦ Ναοῦ μας **agnikolaos.gr** καί στό **ΑΝΤΙΑΙΡΕΤΙΚΟΝ ΕΓΚΟΛΠΙΟΝ**) καί θά προχωρήσουμε, σύν Θεῷ, σέ δημοσίευση πλήρους μελέτης του στό ἀνωτέρῳ Περιοδικό μας.

Ἐπειδή, ὅμως, τό ἀπαντητικό σας δημοσίευμα, παρ' ὅτι ἀναρτήθηκε μετά τή δημοσιοποίηση τῆς ἀλληλογραφίας μου μέ τόν κ. Καρακατσάνη, περιέχει αἰχμές, πού ἐκμεταλλεύθηκαν ἤδη κάποιοι πού «ζητοῦν εὐκαιρίαν» κατά τοῦ προσώπου μου, εἶναι ἀνάγκη νά ἀπαντήσω σέ αὐτές, δεδομένου ὅτι τό περιοδικό μας θά κυκλοφορηθῆ (σύν Θεῷ) τήν πρώτη Κυριακή τοῦ Σεπτεμβρίου.

Γράφετε:

1. «Φρονοῦμε ὅτι ἡ φιλοξενία τοῦ κειμένου «Η ΟΜΟΙΟΠΑΘΗΤΙΚΗ ΣΤΗΝ ΟΡΘΟΔΟΞΗ ΠΑΡΑΔΟΣΗ» στό κατά τά ἄλλα ἀξιόλογο περιοδικό

«Ἐνοριακή Εὐλογία» δημιούργησε, παρά διέλυσε, τή σύγχυση, ὅπως εἶχε στόχο».

Μέ τή διαπίστωσή σας αὐτή, ὅμως, δέν συμφωνεῖ ὁ κ. Καρακατσάνης ὁ ὁποῖος μοῦ ἔγραψε ὅτι «Γνωρίζω πολύ καλά, σεβαστέ π. Βασίλειε, τή διχογνωμία, ἡ ὁποία ὑπάρχει μεταξύ τῶν πιστῶν (Κληρικῶν καί λαϊκῶν) γιά τό θέμα τῆς «Ὁμοιοπαθητικῆς». Οὐδόλως θεωρῶ «ὅτι τό πρόβλημα δημιουργήθηκε ἀπό τό περιοδικό (σας)».

Ἐπίσης, τό «ΑΝΤΙΑΙΡΕΤΙΚΟΝ ΕΓΚΟΛΠΙΟΝ», πού ἔχει πρωτοστατήσει στόν ἀγώνα κατά τῆς Ὁμοιοπαθητικῆς ἔγραψε: «Ἀναμένουμε τήν ἔκδοση τοῦ περιοδικοῦ ΕΝΟΡΙΑΚΗ ΕΥΛΟΓΙΑ στό ὁποῖο θά ὑπάρχει βελτιωμένη ἡ ἐπιστολή τοῦ καθηγητοῦ κ. Καρακατσάνη. Συγχαρητήρια στόν π. Βασίλειο τοῦ ὁποίου ἡ πρωτοβουλία ἔγινε ἀφορμή νά δημοσιευθοῦν νέα στοιχεῖα κατά τῆς πλάνης τῆς Ὁμοιοπαθητικῆς ἀλλά καί στόν κ. Καρακατσάνη τό ἄρθρο τοῦ ὁποίου πρόσφερε πολλά στόν ἀπολογητικό ἀγώνα κατά τοῦ ἀποκρυφισμοῦ».

Μέ ἐρωτᾶτε:

«Γνώριζε ὁ π. Βασίλειος Βολουδάκης ὅτι ὁ συγγραφεύς τοῦ κειμένου πού φιλοξένησε εἶναι ὁ ἴδιος ὁμοιοπαθητικός; Ὅτι τό ὄνομά του ὑπάρχει σέ ἐναλλακτικούς ὁδηγούς καί ἐναλλακτικές ἱστοσελίδες πού προωθοῦν προχωρημένες ἀποκρυφιστικές μεθόδους; Ὅτι δέν γίνεται πουθενά στά ἔντυπα καί στίς ἱστοσελίδες πού βρήκαμε, ἀναφορά στήν ἱερατική του ἰδιότητα; Ὅτι, παρ' ὅτι δηλώνει ὅτι ἀπορρίπτει τά ἀποκρυφιστικά, ὁ π. Χρ. εἶναι τακτικό μέλος τῆς Ἑλληνικῆς Ἑταιρείας Ὁμοιοπαθητικῆς Ἰατρικῆς πού ἵδρυσε ὁ κ. Βυθούλκας; Ὅτι τά συγγράμματα πού χρησιμοποιεῖ καί προωθεῖ αὐτή ἡ Ἑταιρεία εἶναι τοῦ κ. Βυθούλκα, φυσικά τοῦ Χάνεμαν καί τά γνωστά ὁμοιοπαθητικά συγγράμματα πού βρίθουν στοιχείων ἀσυμβίβαστων μέ τήν Ὀρθόδοξη πίστη; Πιθανόν νά μήν τά γνώριζε».

Σᾶς ἀπαντῶ εὐθέως: Ὄχι, δέν ἐγνώριζα ὅτι ἀσκεῖ Ὁμοιοπαθητική Ἰατρική ἤ ὅτι εἶναι μέλος τῆς Ἑταιρείας Βυθούλκα, ἤ ὁποιασδήποτε ἄλλης Ἑταιρείας. Εἶχα τήν ἐντύπωση ὅτι μελετᾶ τό θέμα καθαρῶς ὡς πρός τό τί λέγουν ἐπ' αὐτοῦ οἱ Ἅγιοι Πατέρες καί διαφοροποιοῦνται οὐσιαστικά ἀπό τούς Ἀποκρυφιστᾶς Ὁμοιοπαθητικούς.

Τόν π. Χρυσόστομον ἐγνώρισα ὅταν ἐπεσκέφθη τόν Ναό μας καί λειτούργησε δύο ἤ τρεῖς φορές ὡς ἕνα εὐλαβέστατον καί Πατερικόν Ἱερομόναχον, τά στοιχεῖα του δέ ὡς Κληρικοῦ βρίσκονται στήν Ἱστοσελίδα τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Πέτρας, τήν ὁποία σᾶς ἐπισυνάπτω. Πληροφορήθηκα, μάλιστα, ὅτι εἶχε καθίσει πλησίον τοῦ μακαριστοῦ π. Μάρκου Μανώλη, ὡς

λαϊκός πού ἦταν καί ἔψαλλε κατά τίς πρῶτες λειτουργίες τοῦ π. Μάρκου.

Τή φράση σας «Φυσικά καί οἱ καλύτεροι μπορεῖ νά πλανηθοῦν, ἀλλά αὐτό πού εἶναι ἐπικίνδυνο καί πράγματι δημιουργεῖ σύγχυση εἶναι ἡ ἐμμονή στήν πλάνη» δέν τήν σχολιάζω διότι θέλω νά πιστεύω, ὅτι δέν ἀπευθύνεται πρός ἐμένα ἤ στό Περιοδικό μας.

Κλείνοντας, προσθέτω ὅτι, ὅπως τό δικό μου πρόσωπο εἶναι φανερό, ἔτσι θά ἤθελα νά ἐγνώριζα καί τόν συντάκτη της πρός ἐμέ Ἐπιστολῆς τῆς Ἱστοσελίδος τῆς Μητροπόλεώς σας, δεδομένου, μάλιστα, ὅτι γνωρίζω ἀπό ἐτῶν καί τιμῶ τόν Σεβασμιώτατον Μητροπολίτην Γλυφάδας, ὅπως, ἐπίσης καί τόν ἐξαίρετον καί λίαν ἀγαπητόν μου Πρωτοσύγκελλον π. Ἀλέξιον Ψωϊνόν, οἱ ὁποῖοι, ἄν ἠρωτῶντο, πιστεύω ὅτι θά προελάμβαναν αὐτές τίς αἰχμές καί δέν θά χρειαζόταν ἡ δική μου δευτερολογία.

Μετά τιμῆς

π. Βασίλειος Ε. Βολουδάκης

ΠΕΡΙ «ΟΜΟΙΟΠΑΘΗΤΙΚΗΣ»

Ὑπό
Κωνσταντίνου Γ. Καρακατσάνη
Καθηγητοῦ Πυρηνικῆς Ἰατρικῆς τοῦ Α.Π.Θ.

Πρόλογος

Ἀφορμή γιά τήν παροῦσα ἐνασχόληση μέ τό θέμα τῆς «Ὁμοιοπαθητικῆς» (ΟΠ, στό ἑξῆς) μᾶς ἔδωσε ἕνα δημοσίευμα τοῦ Περιοδικοῦ «Ἐνοριακή Εὐλογία» (τ. 118, σελ. 184-190), στό ὁποῖο δημοσιεύθηκε ἄρθρο τοῦ Ἱερομονάχου π. Χρυσοστόμου «Τρ.». Στό ἄρθρο αὐτό ὁ π. Χρυσόστομος ἰσχυρίζεται ὅτι: α) ἡ ΟΠ δέν εἶναι ἀντίθετη πρός τήν χριστιανική πίστη β) ἡ ΟΠ «ἐνεργεῖ…στηριζόμενη σέ νόμο πού ὁ Θεός ἔβαλε στήν φύση γ) «ἡ ὁμοιοπαθητική, γιά τήν ὁποία ὁμιλοῦν αὐτοί πού θέλουν νά ἀποτρέψουν ἀπό αὐτήν, δέν εἶναι ἡ ἀληθινή ὁμοιοπαθητική» δ) ἔχει ἀρχαία προέλευση ἡ ΟΠ καί ε) ἡ ΟΠ «ὑποστηρίχθηκε καί ἐφαρμόσθηκε ἀπό πολλούς Ἁγίους τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας. Ἀκόμη ὁ π. Χρυσόστομος ἀπορρίπτει τά «ἄλλα πρόσωπα πού εἶχαν ἐπηρεασθεῖ ἀπό ἀνατολικές δοξασίες καί ἀποκρυφιστικές τάσεις σχετικά μέ τήν ἑρμηνεία τοῦ τρόπου μέ τόν ὁποῖον ἡ ὁμοιοπαθητική ἐνεργεῖ».

Πρίν ὑποβάλλωμε στόν π. Χρυσόστομο –ἀλλά καί σέ Ὀρθοδόξους Θεολόγους καί Κληρικούς, οἱ ὁποῖοι ἐγκρίνουν, συνιστοῦν καί ἐφαρμόζουν ἐνδεχομένως τήν «ὁμοιοπαθητική θεραπευτική»– ὁρισμένες καίριες ἐρωτήσεις,

κρίνομε ἀπαραίτητο νά παρουσιάσωμε περιληπτικῶς τίς γενικές ἀρχές τῆς ΟΠ, τό φιλοσοφικό της ὑπόστρωμα, τόν τρόπο μέ τόν ὁποῖον ἀντιλαμβάνονται οἱ ὁμοιοπαθητικοί τήν ἔννοια τῆς «ζωτικῆς δύναμης», τήν ἄποψή τους περί «μιασμάτων», τήν θεραπευτική προσέγγιση καί τόν τρόπο δράσεως τῶν ὁμοιοπαθητικῶν φαρμάκων, τά πειράματά τους –provings– μέ τά ὁποῖα διαπιστώνουν τά χαρακτηριστικά «τῆς ψυχῆς» ἤ «προσωπικότητας» τῶν διαφόρων «θεραπευτικῶν» οὐσιῶν (ὁμοιοπαθητικῶν φαρμάκων), ὅπως καί νά γνωστοποιήσωμε καί τήν ἄποψη τῶν ὁμοιοπαθητικῶν ὅτι **«ἡ ὁμοιοπαθητική σώζει πραγματικά ψυχές μέ αὐτό τόν τρόπο… Ἡ ὁμοιοπαθητική μέσα ἀπό αὐτή τή διαδικασία βοηθᾶ τόν ἄνθρωπο νά ἔλθει σέ ἐπαφή μέ τόν Θεό»**[1] (ἡμέτερη ἡ ὑπογράμμιση μέ τά παχέα στοιχεῖα).

Σημειωτέον ὅτι προκειμένου νά μήν ὑπάρξει παρανόηση στά ἀφορῶντα τήν ΟΠ, ὅπως αὐτή διδάσκεται καί ἐφαρμόζεται στήν Ἑλλάδα, παρετέθησαν ἐπί λέξει, ἐντός εἰσαγωγικῶν, οἱ σχετικές θέσεις, ὅπως αὐτές ἐμφανίζονται σέ βιβλία περί τῆς ΟΠ.

Ι. ΓΕΝΙΚΕΣ ΑΡΧΕΣ ΤΗΣ «ΟΜΟΙΟΠΑΘΗΤΙΚΗΣ» (ΟΠ)
«Φιλοσοφικό» ὑπόβαθρο

α. Τά τρία ἐπίπεδα τοῦ ἀνθρώπινου ὄντος

«Τό ἀνθρώπινο ὄν εἶναι ἕνα ἑνιαῖο σύνολο πού ἐνεργεῖ …μέσα ἀπό τρία ξεχωριστά ἐπίπεδα: τό διανοητικό, τό συγκινησιακό καί τό σωματικό»[2]. «…πάντα ὅμως ὑπάρχει μιά δυναμική ἀλληλεπίδραση μεταξύ τῶν τριῶν ἐπιπέδων»[3] .

«Τό διανοητικό ἐπίπεδο εἶναι τό πιό σημαντικό γιά τήν ὕπαρξη ἑνός ἀτόμου»[4]. «Τό συγκινησιακό ἐπίπεδο ἔρχεται δεύτερο σέ σπουδαιότητα μετά τό διανοητικό. Αὐτό τό ἐπίπεδο εἶναι ἄρρωστο στό βαθμό πού τό ἄτομο ἐκφράζει ἀρνητικά συναισθήματα, ὅπως ζήλεια, φθόνο, ἀγωνία, φανατισμό, μελαγχολία… Σέ διαταραχές αὐτοῦ τοῦ ἐπιπέδου ἀνήκουν τό ἄγχος, ἡ ἀγωνία, ἡ νευρικότητα, οἱ φόβοι, οἱ φοβίες καί ἡ κατάθλιψη… Τό σωματικό ἐπίπεδο καί τά ὄργανά του ἔχουν τή μικρότερη σπουδαιότητα γιά τό ἀνθρώπινο ὄν»[5]. «Σημεῖα ἤ συμπτώματα ἑνός νοσογόνου ἐρεθίσματος ἐμφανίζονται σέ ἕνα ἤ περισσότερα ἀπό τά τρία ἐπίπεδα τῆς ἀνθρώπινης ὕπαρξης»[6].

«…Ἕνα πολύ βαθιά ἑδραζόμενο ἔνστικτο στά ἀνθρώπινα ὄντα εἶναι… ἡ πνευματική ἐπιβίωση. Ἐάν αὐτό διαταραχθεῖ, ἐάν αὐτό ματαιωθεῖ, τότε ἀναπτύσσονται συμπτώματα. Βλέπεις ὅλοι εἴμαστε ἀδύναμοι. Χρειαζόμαστε αὐτό τό σύνδεσμο μέ τό Θεό, ἄσχετα σέ ποιά θρησκεία ἀνήκουμε. Χρειαζόμαστε αὐτό τό σύνδεσμο, καί ὑπάρχει μία ἐπείγουσα ἀνάγκη γι᾽ αὐτό τό σύνδεσμο, γιά νά καταστήσει δυνατή τήν ἐπιβίωσή μας πέραν ἀπό τόν κόσμο αὐτό»[7].

β. «Ζωτική δύναμη»

«Κάποια ζωοποιός δύναμη ἤ ἀρχή μπαίνει στόν ὀργανισμό τή στιγμή τῆς σύλληψης, κατευθύνει ὅλες τίς λειτουργίες τῆς ζωῆς καί κατόπιν φεύγει τήν ὥρα τοῦ θανάτου»[8]. «Ἡ ζωτική δύναμη εἶναι μία ἐνέργεια πού κατευθύνει ὁλόπλευρα τίς ἐκδηλώσεις τῆς ζωῆς στόν ὀργανισμό… Ἀντιδρᾶ προσαρμοστικά στά ἐρεθίσματα τοῦ περιβάλλοντος, ζωογονεῖ τό συγκινησιακό κόσμο τοῦ ἀτόμου, γεννᾶ τίς σκέψεις καί τή δημιουργικότητα, ρυθμίζει τήν ἔμπνευση… Ἡ Βιταλιστική σχολή πίστευε ὅτι αὐτή ἡ ζωτική δύναμη συνδέει τό ἄτομο μέ τήν ὑπέρτατη Ἁρμονία τοῦ Σύμπαντος»[9].

«Ἡ ζωτική δύναμη περιλαμβάνει ὁπωσδήποτε μία μεγάλη ποικιλία λειτουργιῶν. Ὀνομάζουμε «ἀμυντικό μηχανισμό» ἐκείνη τήν πλευρά πού ἐπιτυγχάνει τήν ἰσορροπία σέ καταστάσεις ἀσθένειας. Τό πεδίο δράσης του περιλαμβάνει καί τά τρία ἐπίπεδα τοῦ ὀργανισμοῦ, εἶναι συστατικό μέρος τῆς ζωτικῆς δύναμης[10].

Οἱ ἰδιότητες τῆς ζωτικῆς δύναμης ἤ «στοιχειώδους οὐσίας», κατά τόν J. T. Kent εἶναι οἱ ἀκόλουθες: «**Α**. Εἶναι προικισμένη μέ μορφοποιητικό νοῦ… ἐνεργῶντας μέ εὐφυή τρόπο **Β**. Διαπερνᾶ τό σύνολο τῆς ὑλικῆς ὑπόστασης… **Γ**. Ὁποιαδήποτε κίνηση ὀφείλεται στή στοιχειώδη οὐσία… Ἡ ζωτική οὐσία… εἶναι δημιουργική, διαρκῶς οἰκοδομεῖ καί ἀνοικοδομεῖ τό σῶμα»[11].

«…ὅλοι οἱ ζωντανοί ὀργανισμοί παίρνουν ζωή ἀπό μιά "ἐνυπάρχουσα ἐνέργεια" (ζωτική δύναμη), ἡ ὁποία ὅταν διαταράσσεται, ὁδηγεῖ στήν ἀρρώστια καί ὅταν διεγείρεται θετικά ὁδηγεῖ στήν ὑγεία»[12]. «Ἡ Ὁμοιοπαθητική εἶναι μία συστηματική μέθοδος διέγερσης τῆς ζωτικῆς δύναμης τοῦ ὀργανισμοῦ, προκειμένου νά θεραπεύσει τήν ἀρρώστια»[13]. «Ἡ ἀσθένεια, εἶναι πάντα ἀπό τή φύση της πρωταρχικά ὑπόθεση ἐνεργειακή, ὅπως καί ἡ ἀνάρρωση, καί γιά νά ὑπάρξει θεραπεία πρέπει νά ἐπέλθει μία κατάσταση ἰσορροπίας σέ δυναμικό ἐπίπεδο»[14]. «Αὐτή τή δύναμη πού κάνει τή διαφορά μεταξύ νεκροῦ καί ζωντανοῦ ὀργανισμοῦ ὁ Χάνεμαν ὀνόμασε ζωτική δύναμη»[15].

«Ἡ ἰδέα τῆς ὕπαρξης μιᾶς εὐφυοῦς ζωτικῆς δύναμης, ἡ ὁποία διαπερνᾶ τόν ἀνθρώπινο ὀργανισμό καί ἀποτελεῖ ἐνδεχομένως ἕνα πεδίο ὅμοιο ἤ ἀνάλογο μέ τό ἠλεκτρομαγνητικό πεδίο ἀνοίγει νέες προοπτικές γιά τή θεραπευτική καί μπορεῖ πραγματικά νά ὁδηγήσει στήν ἐποχή τῆς ἐνεργειακῆς ἰατρικῆς»… περαιτέρω, διατυπώνεται «ἡ ὑπόθεση ὅτι ἡ συμπεριφορά τῆς ζωτικῆς δύναμης εἶναι ἀνάλογη μέ τή συμπεριφορά τῶν ἠλεκτρομαγνητικῶν πεδίων»[16].

«Τό ἐπίπεδο τῆς ζωτικῆς δύναμης τοῦ ἀνθρώπινου ὀργανισμοῦ θεωρεῖται σάν τό δυναμικό πεδίο πού ἐπηρεάζει ταὐτόχρονα ὅλα τά ἐπίπεδά του καί σέ διαφορετικούς ρυθμούς ἁρμονίας καί ἰσχύος»[17]. «Ὅταν ὁ ὀργανισμός ἐκτίθεται σ' ἕνα ἐρέθισμα, εἴτε νοσογόνο εἴτε θεραπευτικό, τό πρῶτο πού συμβαίνει εἶναι μιά μεταβολή τῆς δονητικῆς συχνότητας στό δυναμικό πεδίο»[18].

«Ἡ ζωτική δύναμη εἶναι συνώνυμη τοῦ ἠλεκτροδυναμικοῦ πεδίου τοῦ σώματος καί συνεπῶς ὑπόκειται στίς γενικές ἀρχές τῆς φυσικῆς… τό πεδίο αὐτό καθορίζεται ἀπό ὅρους κυμάτων»[19]. «Τό πλάτος εἶναι μέτρο τῆς πραγματικῆς δύναμης πού περιέχεται στό κῦμα»[20] καί «Ἡ δύναμη (ἤ ἐνέργεια) τοῦ κύματος (ἤ πεδίου) εἶναι ἀνάλογη τόσο μέ τό πλάτος ὅσο καί μέ τή συχνότητα»[21]. «Τό ἠλεκτρομαγνητικό πεδίο τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος μπορεῖ νά θεωρηθεῖ ὡς τό δυναμικό ἐπίπεδό του»[22]. «Τό δυναμικό ἐπίπεδο εἶναι τό ἐπίπεδο τῆς ἴδιας τῆς οὐσίας τῆς ζωῆς... διαπερνᾶ ὅλα τά ἄλλα ἐπίπεδα, προϋπάρχει αὐτῶν καί δρᾶ μέσα ἀπό αὐτά. Ἔχει μέ τό σῶμα τήν ἴδια ἀκριβῶς σχέση πού ἔχουν τά ἠλεκτρομαγνητικά πεδία μέ τήν ὕλη»[23]. Στήν πραγματικότητα ταυτίζεται ὑπό τοῦ συγγραφέως τό ἠλεκτρομαγνητικό πεδίο μέ τή «ζωτική δύναμη»[24]. Ὁ Χάνεμαν γράφει στό Organon Ἰατρικῆς ὅτι ἡ ζωτική δύναμη εἶναι ἐκείνη πού πρωταρχικά διαταράσσεται ἀπό τή δυναμική ἐπίδραση ἑνός νοσογόνου παράγοντα πάνω στόν ὀργανισμό»[25].

«Ὅταν ἀρρωσταίνει ὁ ὀργανισμός, τό πρῶτο πού διαταράσσεται εἶναι τό δυναμικό-ἠλεκτρομαγνητικό πεδίο τοῦ σώματος καί στή συνέχεια δραστηριοποιεῖται ὁ ἀμυντικός μηχανισμός»[26].

γ. Περί τῶν «μιασμάτων»

Ἡ τρίτη μεγάλη συμβολή τοῦ Χάνεμαν στήν Ἰατρική εἶναι, κατά τούς «ὁμοιοπαθητικούς», ἡ θεωρία του περί τῶν «μιασμάτων»[27]. «Τό μίασμα εἶναι μιά προδιάθεση γιά τή χρόνια ἀσθένεια, ἡ ὁποία προδιάθεση ὑπόκειται στίς ὀξεῖες ἐκδηλώσεις τῆς ἀρρώστιας καί ἡ ὁποία 1) διαβιβάζεται ἀπό γενιά σέ γενιά καί 2) μπορεῖ νά ἐπηρεαστεῖ εὐεργετικά ἀπό τό ἀντίστοιχο nosode, τό ὁποῖο ἔχει παρασκευαστεῖ ἤ ἀπό παθολογικούς ἱστούς ἤ ἀπό τό κατάλληλο φάρμακο ἤ ἀπό ἐμβόλιο»[28].

«Τό βασικό μίασμα πού βρισκόταν κάτω ἀπό τήν πλειονότητα τῶν χρόνιων νοσημάτων, ὁ Χάνεμαν τό ὀνόμασε «ψώρα» (Psora). Τό θεωροῦσε ὡς μία βασική ἀδυναμία πού ἐπιβαρυνόταν ἀπό τίς κατασταλτικές θεραπεῖες τῆς συμβατικῆς ἰατρικῆς, οἱ ὁποῖες ἐπιφανειακά μόνο καταπίεζαν τό ἐξάνθημα χωρίς νά θεραπεύουν τήν προδιάθεση»[29].

Σύμφωνα μέ τόν Χάνεμαν, «Τό ψωρικό μίασμα εἶναι τό πιό παλιό, τό πιό ἐξαπλωμένο παγκοσμίως, τό πιό καταστροφικό καί τό πιό παρεξηγημένο μίασμα, πού γιά πολλές χιλιάδες χρόνια ἔχει βασανίσει τήν ἀνθρωπότητα καί τό ὁποῖο κατά τή διάρκεια τῶν τελευταίων αἰώνων ἔχει γίνει ἡ πηγή χιλιάδων ἀπίστευτων, ποικίλων ὀξέων καί χρόνιων (μή ἀφροδισίων) νοσημάτων»[30].

Ὁ Χάνεμαν «Σάν δεύτερο μίασμα πού ἐπηρέασε τό ἀνθρώπινο εἶδος, θεώρησε τό Συφιλιδικό. Ἡ συγκεκριμένη ἀρρώστια, ἡ σύφιλη, θεώρησε ὅτι εἶναι μία

ἀπό τίς ἐκδηλώσεις αὐτῆς τῆς προδιάθεσης, ἀλλά μπορεῖ νά ἐμπλακεῖ ἐπίσης σέ εὐρεῖα κλίμακα καί μέ ἄλλες διαταραχές πού ἀνευρίσκονται στά τελευταῖα στάδια καί ἄλλων μιασμάτων. Ὁ Hahnemann πίστευε ὅτι οἱ ἀσθενεῖς πού φέρουν τό Συφιλιδικό Μίασμα, τό ἔχουν ἀποκτήσει εἴτε μετά ἀπό δική τους προσβολή ἀπό σύφιλη ἤ κληρονομικά ἀπό κάποιον προσβληθέντα πρόγονο –τά χαρακτηριστικά τοῦ ὁποίου μεταφέρονται τότε ἀπό γενεά σέ γενεά. Τό τρίτο μίασμα τοῦ Hahnemann ἦταν τό Συκοτικό (ἀπό τήν ἑλληνική λέξη «σῦκο»). Αὐτό τό μίασμα θεώρησε ὅτι προῆλθε ἀπό τή γονόρροια, πού τήν παρουσίασε εἴτε ὁ ἴδιος ὁ ἀσθενής εἴτε κάποιος πρόγονός του»[31].

«Ὁ καρκίνος, ὁ διαβήτης, ἡ ψύχωση, ἡ ἠλιθιότης κ.λ.π. μποροῦν νά προέλθουν ἀπό τό τελευταῖο στάδιο ὁποιουδήποτε μιάσματος ἤ ἀπό ὁποιοδήποτε συνδυασμό αὐτῶν»[32]. «Συνηθισμένη πηγή μιασμάτων ἀποτελοῦν οἱ σοβαρές ἀσθένειες, ὅπως ὁ καρκίνος ἤ ἡ φυματίωση»[33]. «Μία ἄλλη πηγή μιασμάτων ἀποτελοῦν οἱ ἐμβολιασμοί καί τά ἰσχυρά φάρμακα πού συνταγογραφοῦνται συχνά ἀπό συμβατικούς γιατρούς…Ἰατρογενή μιάσματα δημιουργοῦνται ἀπό ἐμβόλια, ἀπό τήν κορτιζόνη, ἀπό μείζονα νευροληπτικά, ἀπό ἀντιβιοτικά καί ἄλλα ἰσχυρά χημικά φάρμακα»[34].

«Τά nosodes παρασκευάζονται ἀπό προϊόντα ἀσθενειῶν ὅπως γονορροϊκό ἔκκριμα (Medorrhinum), συφιλιδικό ἔκκριμα (Syphilinum), φυματινικά σπήλαια (Tuberculinum), τό τῆς γρίππης (Influenzinum), σίελο λύσσας (Hydrophobinum) καί ἄλλα ἀκόμη ἀπό φάρμακα ὅπως Valium, πενικιλλίνη, κορτιζόνη καί ἄλλα»[35].

δ. «Ζωτική δύναμη» καί «ὁμοιοπαθητική» θεραπευτική προσέγγιση

Σύμφωνα μέ τούς διδασκάλους τῆς «ὁμοιοπαθητικῆς», ἡ δραστηριοποίηση τοῦ ἀμυντικοῦ μηχανισμοῦ γίνεται στό «δυναμικό ἐπίπεδο» (τό ὁποῖο ταυτίζουν μέ τή «ζωτική δύναμη»)· κατ' αὐτούς, λοιπόν, «εἶναι φανερό ὅτι ἡ λογικότερη θεραπευτική ἐνέργεια θά ἦταν νά ἐνδυναμώσουμε αὐτό τό ἐπίπεδο»[36].

Ἡ καλύτερη θεραπευτική προσέγγιση εἶναι «ὁ θεραπευτικός παράγοντας νά ἐπιδράσει κατ' εὐθεῖαν στό ἠλεκτρομαγνητικό πεδίο καί ἔτσι νά ἐνδυναμώσει ἄμεσα τόν ἀμυντικό μηχανισμό…Ἡ δυσκολία πού ὑπάρχει ἐδῶ εἶναι νά βρεθοῦν παράγοντες πού νά μποροῦν νά δροῦν κατ' εὐθεῖαν στό δυναμικό ἐπίπεδο. Σήμερα, μόνο τρεῖς τέτοιες θεραπευτικές μέθοδοι εἶναι πλατιά γνωστές. Μία εἶναι ὁ βελονισμός…»[37]. «Μία ἄλλη θεραπευτική μέθοδος πού μπορεῖ νά ἐπηρεάσει ἄμεσα τό δυναμικό ἐπίπεδο εἶναι ἡ «δι' ἐπιθέσεως τῶν χειρῶν» ἀπό ἕνα ὑψηλῆς πνευματικῆς στάθμης ἄτομο. Μ' αὐτό δέν ἐννοοῦμε τή συνήθη ψυχοθεραπεία, τή θεραπεία διά τῆς πίστεως ἤ τά μασάζ· ὅλα αὐτά ἐπηρεάζουν τή ζωτική δύναμη μόνο ἔμμεσα, μέσῳ ἑνός ἀπό τά τρία ἐπίπεδα. Ἡ «ἐπίθεση τῶν χειρῶν» ἀπό ἕνα

ὑψηλῆς πνευματικῆς στάθμης ἄνθρωπο, πού εἶναι στήν πραγματικότητα κανάλι παγκοσμίων ἐνεργειῶν, μπορεῖ ἄμεσα νά ἐνδυναμώσει τόν ἀμυντικό μηχανισμό καί ὡς ἐκ τούτου νά ἐπιφέρει μακροχρόνια θεραπεία». Ἡ τρίτη θεραπευτική μέθοδος μέ τήν ὁποία διεγείρεται ἄμεσα τό δυναμικό ἐπίπεδο εἶναι διά τῆς χορηγήσεως ὁμοιοπαθητικά δυναμοποιημένου φαρμάκου[38].

ε. Ἡ ἄποψη τῆς «Ὁμοιοπαθητικῆς» γιά τόν τρόπο δράσης τῶν «ὁμοιοπαθητικῶν» φαρμάκων

«Ὁ Χάνεμαν ἀνακάλυψε ὅτι σέ κάθε οὐσία στή φύση ὑπάρχει κρυμμένη κάποια ἐσωτερική ζωή»[39]. Ὁ ἴδιος ὑποστηρίζει ὅτι ὅλες οἱ οὐσίες μποροῦν νά παράγουν συμπτώματα, ἐάν κάποιος παίρνει αὐτές σέ ἀρκετή ποσότητα[40]. «Γιά νά ἔχουμε θεραπευτικά ἀποτελέσματα πού θά διαρκέσουν, …πρέπει νά ἐλευθερώσουμε τήν ἐνέργεια πού περιέχεται μέσα στήν οὐσία μέ ἕνα τέτοιο τρόπο, πού νά μπορεῖ (ἡ οὐσία) πιό εὔκολα νά ἐπιδράσει στό δυναμικό ἐπίπεδο τοῦ ὀργανισμοῦ. Σ' αὐτό τό σημεῖο ὁ Χάνεμαν ἔδωσε τή δεύτερη ἐμπνευσμένη προσφορά του στήν Ἰατρική, εἰσάγοντας τήν τεχνική τῆς δυναμοποίησης. Ἀκόμη καί σήμερα δέν ξέρουμε πῶς ἀκριβῶς ἔφτασε ὁ Χάνεμαν στήν τεχνική αὐτή, ἄν προῆλθε μέ τήν προηγούμενη ἐνασχόλησή του μέ τή Χημεία ἤ ἀπό καθαρά θεία ἔμπνευση[41]. «Τότε, μέ κάποιο τρόπο πού δέν ξέρουμε, ἔφθασε στήν τεχνική νά προσθέτει κινητική ἐνέργεια στά διαλύματα μέ τό "τράνταγμα" ἤ τή δόνηση. Αὐτό τό συνδυασμό δόνησης καί διαδοχικῆς ἀραίωσης, ὁ Χάνεμαν τόν ὀνόμασε "δυναμοποίηση"»[42].

«Μέ κάποιο τρόπο οἱ ἐπαναλαμβανόμενες διαλύσεις καί δονήσεις τῶν ὁμοιοπαθητικῶν φαρμάκων ἀπελευθερώνουν ἕνα μεγάλο ποσό ἐνέργειας πού ἐνυπάρχει στό ἐσωτερικό τῆς οὐσίας»[43] «…Οἱ δονήσεις θά πρέπει νά μεταβιβάζουν κάποια ἐνέργεια ἀπό τήν ἀρχική στήν οὐδέτερη ὕλη τοῦ διαλύματος»[44]. Τόν Χάνεμαν ἀπασχολοῦσε τό γεγονός ὅτι τά φάρμακα πού διέλυε μποροῦσαν νά θεραπεύσουν μόνον ἄν ἦταν «δυναμοποιημένα» καί δεύτερον ὅτι ἀπό τή στιγμή πού ἦταν «δυναμοποιημένα», δέν ἦταν ἀπαραίτητο νά περιέχουν οὔτε ἴχνος τῆς ἀρχικῆς οὐσίας»[45]. «Ἡ ἀκριβής παρατήρηση ἦταν ὅτι ὅσο περισσότερο ἡ οὐσία σείεται (δονεῖται) καί ἀραιώνεται, τόσο μεγαλύτερο εἶναι τό θεραπευτικό ἀποτέλεσμα, ἐνῶ συγχρόνως μηδενίζεται ἡ τοξική ἐπίδρασή της»[46].

«Ἀπ' ὅ,τι εἶναι γνωστό, δέν ἔχει βρεθεῖ μέχρι τώρα ἡ ἐξήγηση τοῦ φαινομένου αὐτοῦ ἀπό τή σύγχρονη Φυσική ἤ Χημεία. Φαίνεται πώς κάποιος καινούργιος τύπος ἐνέργειας ἀπελευθερώνεται μ' αὐτή τήν τεχνική. Ἡ ἐνέργεια πού ἐμπεριέχεται σέ συμπυκνωμένη μορφή στήν ἀρχική οὐσία, μέ κάποιο τρόπο ἀπελευθερώνεται καί μεταφέρεται στά μόρια τοῦ διαλύματος. Ἀφοῦ ἡ ἀρχική οὐσία δέν ὑπάρχει πιά, ἡ ἐνέργεια πού ἀπομένει στό διαλύτη μπορεῖ συνέχεια

νά ἐνισχύεται ἐπ' ἄπειρον. Τά μόρια τοῦ διαλύτη ἔχουν «πάρει» πάνω τους τήν ἐνυπάρχουσα ἐνέργεια τῆς ἀρχικῆς οὐσίας... ξέρουμε πιά ὅτι ἡ θεραπευτική ἐνέργεια διατηρεῖ τή "δονητική συχνότητα" τῆς ἀρχικῆς οὐσίας, ἡ ὁποία ὅμως ἔχει ἐνδυναμωθεῖ σέ τέτοιο βαθμό, ὥστε εἶναι ἱκανή νά διεγείρει ἱκανοποιητικά τό δυναμικό ἐπίπεδο τοῦ ἀσθενούς καί νά ἐπιφέρει θεραπεία»... Ὁ Νόμος τῶν Ὁμοίων μᾶς δίνει τή δυνατότητα νά ταιριάξουμε τή δονητική συχνότητα πρακτικά ὁποιασδήποτε οὐσίας τοῦ περιβάλλοντος, μέ ἐκείνη τῶν ἀσθενῶν»[47]. «Μέ κάποιο ἄγνωστο τρόπο ἡ ἰσχύς τοῦ ἠλεκτρομαγνητικοῦ πεδίου τῆς ἀρχικῆς οὐσίας μεταδίδεται στά μόρια τοῦ διαλύτη, χωρίς ὅμως νά ἀλλάζει ἡ δονητική συχνότητα»[48].

«Στήν Ὁμοιοπαθητική ὁ συντονισμός αὐτός χρησιμοποιεῖται ὡς θεραπευτική ἀρχή»[49].

στ. Ἀπόδειξη οὐσίας-Proving (πειραματισμός μέ τόν ὁποῖον ἀναδεικνύεται ἡ «προσωπικότητα» τῆς οὐσίας)

«Γιά νά ἐπηρεάσουμε ἄμεσα τό δυναμικό ἐπίπεδο πρέπει νά βροῦμε μιά οὐσία ἀρκετά ὅμοιας συχνότητας μέ τή δονητική συχνότητα τοῦ δυναμικοῦ ἐπιπέδου, ὥστε νά ἐπιτύχουμε συντονισμό. Ἐφ' ὅσον ἡ δονητική συχνότητα τοῦ δυναμικοῦ ἐπιπέδου γίνεται ἀντιληπτή σέ μᾶς μόνο μέ τά συμπτώματα καί τά σημεῖα τοῦ ἀσθενούς, εἶναι λογικό νά πρέπει νά ψάξουμε νά βροῦμε μία οὐσία, ἡ ὁποία νά μπορεῖ νά δημιουργεῖ στόν ὑγιή ὀργανισμό παρόμοιο σύνολο συμπτωμάτων καί σημείων. Ἡ παρόμοια δονητική συχνότητα μιᾶς τέτοιας οὐσίας, καθώς βρίσκεται πολύ κοντά στή συνισταμένη δονητική συχνότητα τοῦ πάσχοντα, μπορεῖ βάσει τοῦ συντονισμοῦ, νά ἐνισχύσει ἀφάνταστα τόν ἀμυντικό μηχανισμό[50]. Αὐτή ἡ γνώση εἶναι ὁ ἀκρογωνιαίος λίθος τῆς Ὁμοιοπαθητικῆς ἐπιστήμης: Similiasimilibuscurentur, ὅπως εἶχε τονίσει ὁ Χάνεμαν[51]. Ἔτσι ὁ Χάνεμαν κατέληξε στήν ἰδέα ὅτι μιά οὐσία, ἡ ὁποία μπορεῖ νά δημιουργήσει συμπτώματα σ' ἕνα ὑγιές ἄτομο, μπορεῖ τά ἴδια συμπτώματα νά τά θεραπεύσει στόν ἄρρωστο»[52].

«Ὁ σκοπός τῆς διεξαγωγῆς proving μιᾶς οὐσίας εἶναι νά καταγραφεῖ τό σύνολο τῶν νοσηρῶν συμπτωμάτων πού δημιουργεῖ ἡ οὐσία αὐτή σέ ὑγιή ἄτομα· αὐτό τό σύνολο θά ἀποτελεῖ κατόπιν τίς θεραπευτικές ἐνδείξεις, γιά νά συνταγογραφηθεῖ ἡ θεραπευτική αὐτή οὐσία στό ἄρρωστο ἄτομο»[53].

«Στό proving εἰσάγουμε στόν ὀργανισμό μιά οὐσία σέ ἱκανή πυκνότητα ὥστε νά τόν ἐνοχλήσει καί νά κινητοποιήσει τόν ἀμυντικό μηχανισμό του, ὁ ὁποῖος δημιουργεῖ ἕνα φάσμα συμπτωμάτων καί ἀπό τά τρία ἐπίπεδα τοῦ ὀργανισμοῦ. Αὐτό τό φάσμα τῶν συμπτωμάτων χαρακτηρίζει τήν ἰδιόμορφη καί ἀτομική φύση τῆς οὐσίας πού χορηγήθηκε»[54].

«Μέ τά proving ἀποκτᾶται μιά αἴσθηση τῆς «οὐσίας» ἤ τῆς «ψυχῆς» τοῦ

φαρμάκου[55] ἤ τῆς «προσωπικότητας» τοῦ φαρμάκου, κατά τόν Kent[56]. «Ἀφοῦ ὅλες οἱ οὐσίες διαθέτουν χαρακτηριστικά ἠλεκτρομαγνητικά πεδία, καθῆκον τοῦ ὁμοιοπαθητικοῦ εἶναι νά βρεῖ ἐκείνη τήν οὐσία τῆς ὁποίας ὁ «ρυθμός ταλάντωσης» ταιριάζει περισσότερο σ' ἐκεῖνον τοῦ ἀσθενοῦς κατά τή διάρκεια τῆς ἀρρώστιας του»[55]. «Ἕνας προχωρημένος γιατρός ἔχει κατανοήσει τόσο βαθιά τήν "οὐσία" τῶν φαρμάκων, ὥστε νά ταιριάζει ἀπόλυτα καί ἄμεσα τήν "ψυχή" τοῦ ἀσθενοῦς μέ τήν "ψυχή» τοῦ φαρμάκου»[56]. «Κάθε οὐσία (πέτρα ἤ ἕνα ὄργανο τοῦ ἀνθρώπινου σώματος) δονεῖται εὔκολα σέ κάποια χαρακτηριστική συχνότητα ἤ φάσμα συχνοτήτων»[55] καί «χαρακτηρίζεται ἀπό μία ἰδιαίτερη συχνότητα συντονισμοῦ»[56]. «Τό φάρμακο καί ἡ ἀρρώστια μπορεῖ νά ἐννοηθεῖ ὅτι ἔχει τήν ἴδια συχνότητα συντονισμοῦ»[57].

ζ. «Ὁμοιοπαθητική» Θεραπευτική

Πιστεύεται ὅτι «ἡ θεωρητική κατανόηση τῆς Ὁμοιοπαθητικῆς εἶναι ἀπολύτως ἀπαραίτητη γιά τήν ὀρθή ἐκτίμηση μιᾶς περίπτωσης»[55]. Ὁ συγγραφεύς τῶν βιβλίων μᾶς δίνει τήν πληροφορία ὅτι κάποτε ἦταν στό Ὁμοιοπαθητικό Κολλέγιο στήν Καλκούτα.[56]

Ὅπως ἐλέχθη ἀνωτέρω, μέ κατάλληλα provings ἔχει ἀποκτηθεῖ «μιά αἴσθηση τῆς «οὐσίας» ἤ τῆς «ψυχῆς» τοῦ φαρμάκου[55] ἤ τῆς «προσωπικότητας» (κατά τόν Kent[56]) τοῦ φαρμάκου, καί ἔχει δημιουργηθεῖ ἡ «ὁμοιοπαθητική φαρμακολογία».

Ὅπως ἐλέχθη ἀνωτέρω, μέ κατάλληλα provings ἔχει ἀποκτηθεῖ «μιά αἴσθηση τῆς «οὐσίας» ἤ τῆς «ψυχῆς» τοῦ φαρμάκου[55] ἤ τῆς «προσωπικότητας» (κατά τόν Kent[56]) τοῦ φαρμάκου, καί ἔχει δημιουργηθεῖ ἡ «ὁμοιοπαθητική φαρμακολογία».

Τοιουτοτρόπως, σύμφωνα πάντοτε μέ τήν ἐμπειρία τῶν ὁμοιοπαθητικῶν, ἀπό τά ἀντίστοιχα provings σέ ὑγιεῖς μετά τή χορήγηση διαφόρων οὐσιῶν, παρατηροῦνται συμπτώματα διανοητικά, συγκινησιακά καί σωματικά. Μέ βάση τήν ἀνωτέρω ἐμπειρία καί τό βασικό νόμο τῆς «Ὁμοιοπαθητικῆς» -Similiasimilibuscurentur- χορηγοῦνται «δυναμοποιημένες» οἱ ἀντίστοιχες οὐσίες («ὁμοιοπαθητικά φάρμακα») γιά θεραπεία τῶν ἀντίστοιχων συμπτωμάτων ἐπί ἀσθενῶν.

Τά «ὁμοιοπαθητικά» φάρμακα προέρχονται ἀπό ὀρυκτά, φυτά, νοσοῦντες ἱστούς. Ἐπιπροσθέτως, ὡς «ὁμοιοπαθητικά» φάρμακα χορηγοῦνται καί τά "nosodes", τά ὁποῖα παρασκευάζονται ἀπό προϊόντα ἀσθενειῶν, ὅπως γονορροϊκό ἔκκριμα (Medhorrinum), συφιλιδικό ἔκκριμα (Syphilinum), φυματινικᾶ σπήλαια (Tuberculinum), ἰός τῆς γρίππης (Influenzinum), σίελος λύσσας (Hydrophobinum)[58].

Στή συνέχεια ἀκολουθοῦν ὁρισμένα παραδείγματα, στά ὁποῖα ἀναδεικνύεται ἡ «ψυχή» ἤ «οὐσία» ἤ ἡ «προσωπικότητα» διαφόρων οὐσιῶν· οἱ οὐσίες αὐτές χορηγούμενες σέ ἀσθενεῖς –οἱ ὁποῖοι ἐκδηλώνουν παρόμοια συμπτώματα μέ ἐκεῖνα τῆς «ψυχῆς» τῶν οὐσιῶν– τούς θεραπεύουν!

1. **Aconite** (Monkshood)**:** Χορηγεῖται ἐπί συνδυασμοῦ ξαφνικοῦ, ἀγωνιώδους φόβου ἐπικείμενου θανάτου, ἐπί διαφόρων καταστάσεων πανικοῦ, οἱ ὁποῖες συνοδεύονται ἀπό ξαφνικές, ἔντονες ἐκτακτοσυστολές, ἐρυθρότητος προσώπου, ἑτερόπλευρης αἰμωδίας, αἰσθήματος λιποθυμίας, ἐφίδρωσης, τρόμου, ἰλίγγου καί δύσπνοιας, ἔντονης νευρικότητας, ἀκαθισίας καί ἔντονης δίψας γιά κρύο νερό[59].

2. **Anthracinum** (AnthraxPoison): Χορηγεῖται ἐπί συνδυασμοῦ ἀδυναμίας ἔκφρασης συναισθημάτων, διανοητικῆς σύγχυσης καί σιωπηλῆς λύπης. Ἐπίσης, ἐπί ἔντονων, καυστικῶν πόνων, μεγάλης ἐξάντλησης καί διαφόρων δερματικῶν «βλαβῶν» (δοθιῆνες, ἕλκη, ἀποστήματα, ἔκζεμα, ὄγκοι κ.τ.λ.)[60].

3. **ArgentumNitricum** (Nitrateofsilver): Χορηγεῖται ἐπί συνδυασμοῦ ἐξαιρετικῆς ἀνησυχίας γιά θέματα ὑγείας, φόβου θανάτου, ὑποχονδριακῶν ἐνοχλημάτων, παρορμητικῆς συμπεριφορᾶς, ἐπί διαφόρων φοβιῶν, διαρροιῶν καί συχνουρίας ἀγχώδους αἰτιολογίας, θορυβωδῶν ἐρυγῶν κ.τ.λ. καί ἐπιδείνωση ἀπό βρώση γλυκῶν[61].

4. **ArsenicumAlbum** (Arsenictrioxide): Χορηγεῖται ἐπί συνδυασμοῦ ἀνασφαλείας –κυρίως γιά θέματα ὑγείας- μέ μεγάλη ἀνησυχία- φόβου θανάτου, φόβου νά παραμείνει μόνος, ἄγχους ἐν συνδυασμῶ μέ ἀνησυχία καί μεγάλη σωματική ἐξάντληση, ἐγωϊσμοῦ, κριτικῆς διάθεσης γιά τούς ἄλλους καί τόν ἑαυτό του, ἀσθματικῆς ἀναπνοῆς πού ἐπιδεινώνεται μέ τήν κατάκλιση, ἔντονου κνησμοῦ, διαρροίας μέ ἐμέτους, καυστικῶν πόνων, ἰδιαίτερη αἴσθηση τοῦ κρύου (ἀλλά μέ ἐπιθυμία ἀκάλυπτης κεφαλῆς), καί μεγάλη δίψα γιά συχνή πόση μικρῶν ποσοτήτων κρύου νεροῦ. Ἐπιδείνωση μετά τά μεσάνυκτα[62].

5. **Calcarea Carbonica** (Carbonate of Lime): Χορηγεῖται ἐπί συνδυασμοῦ πολλῶν διαφορετικῶν φόβων (π.χ. ὅτι εἶναι ἀθεράπευτα ἀσθενής, ὅτι θά τρελλαθεῖ, ὅτι παρακολουθεῖται, ὅτι εἶναι καρδιοπαθής ἤ καρκινοπαθής), ἐπί περιδεοῦς συνείδησης[63].

6. **CanabisIndica** (Hashish): Χορηγεῖται ἐπί συνδυασμοῦ ψευδαισθήσεων ὅλων των εἰδῶν, φόβου ἀσθενείας, διανοητικῆς σύγχυσης, ἐπί ἀδυναμίας νά συνεχίσει τόν εἱρμό τῶν σκέψεών του, ἐπί ὑπερβολικῆς πολυλογίας, ἐπί αἴσθησης ὅτι τμήματα τοῦ σώματός του ἐπιπλέουν (ἡ Μαριχουάνα ἀποσπᾶ τό «αἰθερικό σῶμα» -τή ψυχή- ἀπό τό φυσικό σῶμα) -γεγονός τό ὁποῖο τοῦ προξενεῖ πανικό- ἐπί δίψας καί ὑπερβολικῆς πείνας καί ἐπί ηὐξημένης σεξουαλικῆς ἐπιθυμίας[64].

7. **Lycopodium** (ClubMoss): Χορηγεῖται ἐπί συνδυασμοῦ ἔλλειψης αὐτοεκτίμησης, εὐθυνοφοβίας, φόβου παραμονῆς μόνου/ης στό σπίτι, μετεωρι-

σμοῦ κοιλίας (μέ ἐρυγές καί φύσες), ἐρωτικῆς ἀσυδοσίας, ἀνικανότητας ὀφειλόμενης σέ σεξουαλικές καταχρήσεις, πρώϊμης ἐκσπερμάτωσης[65].

8. **NatriumMuriaticum** (ChlorideofSodium): Χορηγεῖται ἐπί συνδυασμοῦ ἀδιαθεσίας μετά σιωπηλή λύπη, ὑπερευαισθησίας, συναισθηματικῆς εὐπάθειας πού ὁδηγεῖ σέ ἐσωστρέφεια, φόβου ἀπόρριψης, κλαυσίγελου, ἀνεξελέγκτων συναισθημάτων, λύπης ἄνευ κλάματος, ὑποχονδριακοῦ ἄγχους, ἀποφυγῆς φανέρωσης τῆς ζηλοτυπίας τους, ἀπώλειας ἐλέγχου μέ ὑστερικές ἀντιδράσεις, πονοκεφάλων (σάν κτυπήματα μικρῶν σφυριῶν)[66].

9. **Lachesis** (BushmasterofSurucucu): Χορηγεῖται ἐπί συνδυασμοῦ, ἰδεῶν ὅτι τό ἰσχυρῆς, ἀγωνιώδους, ἀτεκμηρίωτης καί ἐμπαθοῦς ζηλοτυπίας, ἡ ὁποία μπορεῖ νά φθάσει μέχρι τήν παράνοια ἰδεῶν ὅτι τό ἄλλο πρόσωπο τοῦ ἀνήκει, πολυλογίας μέ ἐναλλαγή θεμάτων, φόβου φιδιῶν καί καρδιακῶν νόσων, ἀνωμαλιῶν ἀναπνοῆς κατά τή διάρκεια τοῦ ὕπνου, κατάκλιση πάντοτε στή δεξιά πλευρά[67].

10. **Hyoscyamus** (Henbane): Χορηγεῖται ἐπί συνδυασμοῦ κρυπτόμενης, ἀθεμελίωτης ζηλοτυπίας, ζηλοτυπίας μέ βίαιες ἐκρήξεις καί ἐπιθυμίας διάπραξης φόνου, ζηλοτυπίας μέχρι παράνοιας, φόβων ὅτι θά δηλητηριασθεῖ, ἄσθενειων προκαλούμενες ἀπό ζηλοτυπία, πολυλογίας, ἀναισχυντίας, παιχνιδιῶν μέ τά ἴδια γεννητικά ὄργανα[68].

11. **NuxVomica** (PoisonNut): Χορηγεῖται ἐπί συνδυασμοῦ εὐρεθιστότητας, διάθεσης γιά φιλονικία, ἀνταγωνιστικότητας, ἀνυπομονησίας, ὑπερευαισθησίας σέ ἐντυπώσεις, ἐξωτερικούς θορύβους, ὀσμές, φῶς ἤ μουσική, φωτοφοβίας, διαταραχῶν ἀπό τό γαστρεντερικό, ἀϋπνίας, ηὐξημένης σεξουαλικῆς ἐπιθυμίας καί κακοήθους καί βίαιης ζηλοτυπίας[69]. Ὁ συγγραφεύς ἰσχυρίζεται ὅτι ἐθεράπευσε «λεσβία» χορηγώντας τῆς NuxVomicaσε ἀραίωση 10M[70].

12. **Medorrhinum** (Gonorrhealvirus): Χορηγεῖται ἐπί συνδυασμοῦ ἐμπαθοῦς, ὑπερσεξουαλικῆς προσωπικότητας, ἡ ὁποία ὁδηγεῖ σέ ζηλοτυπία, ἐπί «ἀνθρώπων οἱ ὁποῖοι ἀποδίδουν καλύτερα τή νύκτα», ἐπί συνεχοῦς προσπάθειας καθαρισμοῦ τοῦ λάρυγγος ἀπό βλέννες, θερμῶν ἄκρων ποδῶν, εὐαίσθητων πελμάτων κ.α.[71]

13. **Ignatia** (St. Ignatiusbean): Χορηγεῖται ἐπί συνδυασμοῦ σιωπηλῆς λύπης, ἡ ὁποία εἶναι ἀποτέλεσμα ἐρωτικῆς ἀπογοήτευσης, ἀναστεναγμῶν μετά λύπη, εὐμετάβλητης διάθεσης, ὑπερευαισθήτων, ρωμαντικῶν καί ὑστερικῶν προσώπων. Ἐπιπροσθέτως, στά πρόσωπα αὐτά συνυπάρχουν ἀποτελέσματα ἀπό τό νευρικό σύστημα, κράμπες, χορεία, σπασμοί καί αἴσθημα σύσφιγξης ἤ κόμπου στό λαιμό. Στούς ἀσθενεῖς αὐτούς ἐμφανίζεται περιοδική, ἀνεξέλεγκτη, παράλογη ζήλεια[72].

14. **Stramonium** (Thorn-apple): Χορηγεῖται ἐπί συνδυασμοῦ παραληρήματος, συμπεριφορᾶς ἐκτός ἐλέγχου, ἰσχυρῶν φόβων τή νύκτα, ἐμέτων μετά

τήν ἔγερση ἀπό τό κρεβάτι, θερμό καί κόκκινο πρόσωπο, ἀλλά μέ ψυχρά ἄκρα. Ὅταν ἐκφράζει ζηλοτυπία, ἡ συμπεριφορά εἶναι βίαιη, ἀνεξέλεγκτη καί ἐκρηκτική σέ βαθμό πού μπορεῖ νά σκοτώσει. Παρατηρεῖται κακοήθης, βίαιη, ἐπιθετική, μή ἐλεγχόμενη ἀνάδυση τοῦ ὑποσυνειδήτου[73].

15. **GallicumAcidum** (Gallicacid): Χορηγεῖται ἐπί παιδικῆς ζήλειας μέ μή ἐλεγχόμενη συμπεριφορά[74].

16. **Sulfur**: Συνιστᾶται ἐπί ἐγωϊστῶν, οἱ ὁποῖοι νομίζουν ὅτι γνωρίζουν τά πάντα[75].

17. **Platinum**: Ὁ συγγραφεύς θεράπευσε ἀσθενῆ, ἡ ὁποία ἔπασχε ἀπό αἴσθημα ἀνωτερότητας, μέ τή χορήγηση Platinum, ὁπότε τό ἐγώ τῆς «ξεφούσκωσε»![76]

Ἀντίθετη ἄποψη γιά τίς θεραπευτικές δυνατότητες τῆς Ὁμοιοπαθητικῆς ἔχει ὁπωσδήποτε ἡ κλασσική, συμβατική Ἰατρική, ἡ ὁποία διά τοῦ παγκοσμίως γνωστοῦ ἰατρικοῦ Περιοδικοῦ Lancet (vol. 366, Issue 9487, 27 August - 2 Sept 2005, σέλ. 690 καί 705-706) ἀπεφάνθη ὅτι δέν ὠφελεῖ ἡ «ὁμοιοπαθητική» θεραπευτική καί ὅτι τά κλινικά της ἀποτελέσματα εἶναι ὅπως τά ἀποτελέσματα τῶν εἰκονικῶν φαρμάκων (placeboeffect).

Συμπερασματικῶς, οἱ διδάσκαλοι τῆς «Ὁμοιοπαθητικῆς» πιστεύουν ὅτι «ἡ ὁμοιοπαθητική …ἀσχολεῖται ὄχι μόνο μέ τή φυσική ἀλλά καί τήν πνευματική ἀνέλιξη τοῦ ἀνθρώπου **–ἡ ὁμοιοπαθητική σώζει πραγματικά ψυχές μέ αὐτό τόν τρόπο… Ἡ ὁμοιοπαθητική μέσα ἀπό αὐτή τή διαδικασία βοηθᾶ τόν ἄνθρωπο νά ἔλθει σέ ἐπαφή μέ τόν Θεό**» (ἡμέτερη ἡ ὑπογράμμιση μέ τά παχέα στοιχεῖα).

ΙΙ. ΕΠΙΚΡΙΣΗ - ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ ΠΡΟΣ ΘΕΟΛΟΓΟΥΣ καί ΚΛΗΡΙΚΟΥΣ

Προκειμένου νά ἀσκήσει κάποιος ὁποιαδήποτε ἐπιστήμη, εἶναι ἀπαραίτητη ἡ βαθιά θεωρητική γνώση τῶν ἀρχῶν τῆς ἐπιστήμης αὐτῆς. Ὅσον ἀφορᾶ στήν ἄσκηση τῆς «Ὁμοιοπαθητικῆς» («ΟΠ», στό ἑξῆς), ἐκτός ἀπό τήν προαναφερθεῖσα προϋπόθεση, εἶναι ἀπαραίτητο –ὅπως τονίζεται καί ἀπό τούς διδασκάλους τῆς «ΟΠ»– νά μαθητεύσει κάποιος κοντά σέ ἔμπειρο «ὁμοιοπαθητικό».

Μετά τήν παράθεση, ἐντός εἰσαγωγικῶν, τῶν ἀπόψεων τῶν διδασκάλων τῆς «ΟΠ» στίς προηγούμενες σελίδες, ἀκολουθοῦν ὁρισμένες ἐρωτήσεις πρός θεολόγους καί κληρικούς τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας σχετικῶς πρός τό ἐρώτημα, ἐάν οἱ ἀρχές καί πρακτικές της «ΟΠ» εἶναι δυνατόν νά γίνουν ἀποδεκτές ἀπό τήν Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία.

1. Ἡ ΟΠ στήν Ἑλλάδα ἀναπτύχθηκε, διδάχθηκε καί ἐξακολουθεῖ νά διδάσκεται ἀπό συγκεκριμένα πρόσωπα. ***Ἑπομένως καί οἱ ἀσκοῦντες τήν ΟΠ στήν Ἑλλάδα ἀποδέχονται τίς ἀρχές καί τήν πρακτική τῆς ΟΠ, ὅπως τήν***

διδάχθηκαν ἀπό τούς διδασκάλους των. Ἡ διδασκαλία αὐτή ἀφορᾶ ὄχι μόνον θεωρητικές ἀρχές τῆς ΟΠ, ἀλλά καί ὅλες τίς πρακτικές ἐφαρμογές ἐπί τῆ βάσει ὅσων ὁ ἱδρυτής τῆς ΟΠ Hahnemann καί οἱ μαθητές του (Kent, Shcmiddt κ.ἄ) ἐδίδαξε καί ἐφήρμοσε.

Ὁ π. Χρυσόστομος «Τρ» μπορεῖ νά μᾶς πληροφορήσει συγκεκριμένα, ποῖοι ἄλλοι διδάσκαλοι ἤ ποία ἄλλη Σχολή ΟΠ ὑπάρχει στήν Ἑλλάδα –στήν ὁποία ἔχουν μαθητεύσεί Ἕλληνες «ὁμοιοπαθητικοί»– ἡ ὁποία δέν ἀσπάζεται τίς δοξασίες τοῦ Hahnemann καί τῶν μαθητῶν του καί, ἀκόμη, ποῖες εἶναι οἱ διαφορές της –θεωρητικές καί πρακτικές– μέ ἐκεῖνες τῆς κλασσικῆς «ὁμοιοπαθητικῆς»;

Ἐξ ὅσων γνωρίζομε, ὁ π. Χρυσόστομος εἶχε ὡς διδάσκαλό του γνωστό ὁμοιοπαθητικό ἰατρό, ὁ ὁποῖος ἀσκεῖ τήν κλασσική ΟΠ στή Βόρειο Ἑλλάδα˙ ὁ τελευταῖος ἐμαθήτευσε πλησίον ἄλλου, πλέον γνωστοῦ ἀνά τό πανελλήνιο, ὁμοιοπαθητικοῦ, ὁ ὁποῖος ἀσπάζεται πλήρως τίς δοξασίες καί τίς πρακτικές του ἱδρυτοῦ τῆς ΟΠ, Hahnemann. Ἑπομένως, ποιά εἶναι ἡ διαφορά τῆς «ἀληθινῆς ὁμοιοπαθητικῆς» –ἡ ὁποία ἀσκεῖται «κατά Θεόν»– καί τῆς κλασσικῆς ὁμοιοπαθητικῆς; Περαιτέρω, πῶς ἐξηγεῖται τό γεγονός ὅτι ἐνῶ ἔχει μαθητεύσει ὁ π. Χρυσόστομος σέ «μαθητές» καί ὀπαδούς τοῦ Hahnemann ἀπορρίπτει αὐτόν καί τούς μαθητές του; Δέν πρόκειται περί ἀντιφάσεως;

Ὅσον ἀφορᾶ σέ ὅλες τίς παρατιθέμενες ὑπό τοῦ π. Χρυσοστόμου «Τρ.» πληροφορίες ἀπό μεταφράσεις ἀπό τήν Ρωσική γλῶσσα (ὅπως καταχωρίζονται στό Περιοδικό «ΕΝΟΡΙΑΚΗ ΕΥΛΟΓΙΑ», τ. 118, σέλ. 184-190), **ἄς μᾶς ἐπιτρέψει νά ἔχωμε ἔντονες ἀμφιβολίες γιά τήν ἀκρίβειά των, ἀλλά καί γιά τήν ὀρθότητα τοῦ περιεχομένου των**. Ἐμελέτησε ὁ ἴδιος ὅλα αὐτά τά πρωτότυπα κείμενα ἤ μετέφερε χωρίς ἔλεγχο αὐτές τίς πληροφορίες; Ἀπό πληροφορίες πού εἴχαμε ἀπό τόν ἴδιο τόν π. Χρυσόστομο, **ἡ ἄσκηση τῆς ΟΠ στή Ρωσία εἰσήχθη καί βασίσθηκε στίς θεωρητικές δοξασίες καί πρακτικές του Hahnemann**!

Ἔνδειξη ὅτι ἐνδεχομένως ὑπάρχει πρόβλημα γιά τήν ἀκρίβεια τῶν παρατιθεμένων ὑπό τοῦ π. Χρυσοστόμου ἀποσπασμάτων ἀπό μεταφράσεις Ρωσικῶν βιβλίων εἶναι καί τό ἀκόλουθο: γράφει ὁ π. Χρυσόστομος ὅτι ὁ Ἅγιος Ἰωάννης τῆς Κροστάνδης σέ ὁμιλία του, τήν ὁποία ἔκανε στά ἐγκαίνια τοῦ ὁμοιοπαθητικοῦ φαρμακείου καί τῆς ὁμοιοπαθητικῆς κλινικῆς στήν Ἁγία Πετρούπολη, εἶπε ὅτι «…τό σῶμα θεραπεύεται μέ ἐφαρμογή τοῦ ὁμοίου στό ὅμοιο ὅπως, γιά παράδειγμα, ὅταν ὁ πηλός πού φθιάχτηκε ἀπό χῶμα καί τό ζωοπάροχο αἷμα Του, ἀκούμπησε στά μάτια τοῦ τυφλοῦ». Ποῦ ἀναγράφεται στό ἱερό κείμενο τῆς Καινῆς Διαθήκης αὐτό τό πρωτάκουστο, ὅτι δηλαδή «ὁ πηλός φθιάχθηκε ἀπό χῶμα καί τό ζωοπάροχο αἷμα Του»;

Ὁ π. Χρυσόστομος ἰσχυρίζεται ὅτι ἡ πρόσληψη τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως ὑπό τοῦ Κυρίου,πρός ἐπιτέλεση τοῦ σωτηριολογικοῦ Του ἔργου, συνιστᾶ «ὁμοιοθεραπευτική» πρακτική! Ποία σχέση ἔχει ὁ παραλληλισμός τῆς ἐνανθρω-

πήσεως τοῦ Κυρίου (ἡ πρόσληψη τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως –γιά νά τήν θεραπεύση, νά τήν ἐξαγιάση καί νά τήν θεώση) μέ τήν πρακτική καί θεωρητική βάση τῆς κλασσικῆς «ὁμοιοπαθητικῆς»;

Τό ἀναγραφόμενο ὑπό τοῦ π. Χρυσοστόμου «Τρ.» ὅτι ὁ Ἅγιος Νικόδημος ὁ Ἁγιορείτης γράφει ὅτι «οἱ ἄριστοι τῶν ἰατρῶν θεραπεύουν τά ὅμοια μέ τά ὅμοια» σημαίνει ὅτι ὁ Ἅγιος ἀπεδέχετο τά ἀπαράδεκτα, ἀπό ἀπόψεως ὀρθόδοξης θεολογίας, φρονήματα (βλ. κατωτέρω) τῶν παλαιοτέρων καί συγχρόνων διδασκάλων τῆς κλασσικῆς «ὁμοιοπαθητικῆς»; Πολύ περισσότερο, δέν συνιστᾶ βαρεῖα ἀστοχία καί σοβαρό λογικό λάθος ἡ χρησιμοποίηση τοῦ χωρίου τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου «τῷ ὁμοίω τό ὅμοιον ἀνακαθαίρων» γιά τήν ὑποστήριξη τῶν πρακτικῶν καί θεωρητικῶν ἀπόψεων τῶν «ὁμοιοπαθητικῶν», τίς ὁποῖες θά ἀπέπτυε μετά βδελυγμίας ὁ μέγας Πατήρ; Παρομοίως, τό γεγονός ὅτι ἡ ρήση «τά ὅμοια τοῖς ὁμοίοις ἰῶνται» εἶναι τοῦ Ἱπποκράτους δέν σημαίνει ὅτι ὁ τελευταῖος θά ἐνέκρινε τίς ὅλως ἀτεκμηρίωτες θεωρητικες δοξασίες καί πρακτικές του Hahnemann!

Ἐπιπρόσθετη **βαρεῖα ἀστοχία καί σοβαρό λογικό λάθος φρονοῦμε ὅτι** συνιστᾶ τό σχόλιο τοῦ π. Χρυσοστόμου Τρ. σχετικῶς μέ τήν χρήση τοῦ ὅρου «ζωτική δύναμις» καί «ζωτική ἐνέργεια» ὑπό τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου Νύσσης˙ οἱ ὅροι αὐτοί χρησιμοποιοῦνται ὑπό τοῦ Ἁγίου γιά νά ἐκφράσουν τήν ζωοποιό ἐνέργεια τῆς νοερᾶς καί λογικῆς ψυχῆς, ἡ ὁποία ζωοποιεῖ τό συνημμένο σῶμα. Ἀντίθετα, οἱ «ὁμοιοπαθητικοί» μέ τόν ἴδιο ὅρο –«ζωτική ἐνέργεια» – ἤ «συμπαντική ἐνέργεια» ἐννοοῦν μία ἄγνωστη **φυσική** δύναμη, **–ἡ ὁποία σημειωτέον ἔχει κατ' αὐτούς ἰδιότητες ἀνάλογες μέ ἐκεῖνες τοῦ ἠλεκτρομαγνητικοῦ πεδίου μέ ὁρισμένη «δονητική συχνότητα»– καί ἡ ὁποία ἔχει «μορφοποιητικό νοῦ» κ.τ.λ. –βλ. σέλ. 3–, ὁρολογία, ἡ ὁποία παραπέμπει σέ πανθεϊσμό.**

Ἀκόμη γράφει ὁ π. Χρυσόστομος ὅτι ὁ Ρῶσος Ἅγιος Ἱερομάρτυς Σεραφείμ πρότεινε «ἕνα δικό του τρόπο ὁμοιοθεραπείας εἰσάγοντας νέα ὁμοιοπαθητικά φάρμακα καί ὑποδεικνύοντας ἕνα δικό του τρόπο μέ τόν ὁποῖον γίνεται ἡ δυναμοποίηση τῶν ὁμοιοπαθητικῶν φαρμάκων». **Δέν μᾶς πληροφορεῖ, ὅμως, ὁ π. Χρυσόστομος σέ τί διέφερε ὁ τρόπος ὁμοιοθεραπείας καί «δυναμοποίησης» τοῦ Ρώσου Ἁγίου ἀπό ἐκεῖνον τοῦ Hahnemann˙ καί τό σπουδαιότερο, δέν μᾶς πληροφορεῖ, ἐάν κάποιοι στήν Ἑλλάδα ἀκολουθοῦν τήν (ἄγνωστη) μέθοδο τοῦ Ἁγίου Σεραφείμ.**

Γνωρίζει ὁ π. Χρυσόστομος ποία ἦταν ἡ θέση γνωστῶν, συγχρόνων Πατέρων -Ἁγίων στή συνείδηση τοῦ πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας- ὅπως τοῦ π. Πορφυρίου, Ἁγιορείτου Ἱερομονάχου, καί π. Παϊσίου τοῦ Ἁγιορείτου περί τῆς ΟΠ; **Γνωρίζει ὅτι τήν ἀπέρριπταν[70] ;**

2. Γενικότερο ἐρώτημα σχετικά μέ τήν «ζωτική δύναμη» ἤ «στοιχειώδη

οὐσία» ἤ «συμπαντική ἐνέργεια»: Ὅπως ἀποδεικνύεται ἀπό τά ἀναγραφόμενα στίς σελίδες 1-3 τοῦ παρόντος, οἱ «ὁμοιοπαθητικοί» ταυτίζουν τήν ἰδιότητα τῆς νοερᾶς καί λογικῆς ψυχῆς τοῦ ἀνθρώπου –μέ τήν ὁποία καί ζωοποιεῖται τό συνημμένο σῶμα– **μέ τή «συμπαντική ἐνέργεια»**, ἡ ὁποία «συνδέει τό ἄτομο μέ τήν ὑπέρτατη ἁρμονία τοῦ Σύμπαντος» καί ἡ ὁποία («συμπαντική ἐνέργεια») **ἔχει ἀνάλογη συμπεριφορά μέ τήν ἐνέργεια τοῦ ἠλεκτρομαγνητικοῦ πεδίου**. **Εἶναι δυνατόν νά γίνει ἀποδεκτή ἀπό τήν Ὀρθόδοξη Θεολογία ἡ θεώρηση αὐτή τῆς κλασσικῆς ΟΠ;**

3. Ἐρώτημα σχετικά μέ τή θεραπευτική προσέγγιση τῆς «ΟΠ». Ἡ ἀσθένεια εἶναι κατά τήν «ΟΠ» πρωταρχικά ὑπόθεση ἐνεργειακή, ὅπως καί ἡ ἀνάρρωση. Ἀντίθετα, κατά τήν Ὀρθόδοξη Θεολογία, ἡ ἀσθένεια εἶναι μεταπτωτική συνέπεια καί, γενικότερα, ἀποτέλεσμα τῆς ἁμαρτίας.

Ἡ καλύτερη θεραπευτική προσέγγιση –κατά τήν «ΟΠ»– εἶναι νά ἐπιδράσει ὁ θεραπευτικός παράγοντας κατ᾽ εὐθεῖαν στό ἠλεκτρομαγνητικό πεδίο τοῦ σώματος. «Σήμερα μόνον τρεῖς τέτοιες θεραπευτικές μέθοδοι εἶναι πλατιά γνωστές: ὁ βελονισμός, ἡ «δι᾽ ἐπιθέσεως τῶν χειρῶν» ἀπό ἕνα ὑψηλῆς πνευματικῆς στάθμης ἄτομο, πού εἶναι στήν πραγματικότητα κανάλι παγκοσμίων ἐνεργειῶν [βλ. πάρ. δ, σέλ. 4)] καί γ) ἡ χορήγηση ὁμοιοπαθητικά δυναμοποιημένου φαρμάκου».

Εἶναι δυνατόν νά γίνει ἀποδεκτή ἀπό τήν Ὀρθόδοξη Θεολογία ἡ ἄποψη ὅτι ἡ αἰτία τῶν ἀσθενειῶν (ψυχικῶν καί σωματικῶν) εἶναι κάποια ἐνεργειακή διαταραχή (διαταραχή τῆς ἐνέργειας τοῦ ἠλεκτρομαγνητικοῦ πεδίου), **ἡ ὁποία μπορεῖ νά θεραπευθεῖ μέ τίς ἀνωτέρω τρεῖς μεθόδους, μάλιστα μέ ἐκείνη τῆς «δι᾽ ἐπιθέσεως τῶν χειρῶν»;**

4. Ἐρωτήματα σχετικά μέ τήν «κρυμμένη ἐσωτερική ζωή» τῶν οὐσιῶν, *τήν ἀπελευθέρωση τῆς ἐνέργειάς τους, τό ἠλεκτρομαγνητικό τους ἐπίπεδο καί τή «χαρακτηριστική δονητική τους συχνότητα» καί τά συμπτώματα πού προκαλοῦν ἀπό τό διανοητικό, συγκινησιακό καί σωματικό ἐπίπεδό του ἀνθρώπου*. **Οἱ ὑποθέσεις τῶν διδασκάλων τῆς «ΟΠ»** περί «κρυμμένης ἐσωτερικῆς ζωῆς» τῶν οὐσιῶν, περί ἀπελευθερώσεως τῆς ἐνέργειας τῆς οὐσίας τοῦ ὁμοιοπαθητικοῦ φαρμάκου μέ τή «δυναμοποίηση», περί τῆς μεταφορᾶς τῆς ἐνέργειας αὐτῆς στά μόρια τοῦ διαλύτη, περί ὑπάρξεως ἠλεκτρομαγνητικοῦ πεδίου κάθε οὐσίας (π.χ. πέτρας, σωματικοῦ ὀργάνου κ.τ.λ.) μέ χαρακτηριστική καθορισμένη «δονητική συχνότητα», περί αὐξήσεως τῆς ἐνέργειας αὐτῆς ἐπ᾽ ἄπειρον μέ τίς προοδευτικές ἀραιώσεις τῆς ἀρχικῆς οὐσίας **εἰς οὐδεμία θεμελιώδη ἀρχή τῆς ἐπιστήμης τῆς Φυσικῆς ἤ τῆς Χημείας στηρίζονται καί δέν ἀντέχουν σέ στοιχειώδη λογικό ἔλεγχο.**

5. Περαιτέρω, *ἐκεῖνα, τά ὁποῖα φαίνεται ὅτι εἶναι ἐκτός πάσης ἐπιστημονικῆς λογικῆς προσεγγίσεως εἶναι τά συμπεράσματα διαφόρων provings* **μέ βάση τά ὁποῖα ἡ χορήγηση διαφόρων οὐσιῶν σέ ὑγιεῖς προκαλεῖ πάθη**, ὅπως κακοήθη ἐμπαθῆ ζήλεια, κρυφή ζήλεια, ἐγωϊσμό, ζηλοτυπία μέ βίαιες ἐκρήξεις καί ἐπιθυμία διάπραξης φόνου κ.τ.λ. (βλ. σέλ. 9-12), καί **τό ἀκόμη πλέον ἐντυπωσιακό ὅτι πάθη τῆς ἀνθρώπινης ψυχῆς εἶναι δυνατόν νά θεραπευθοῦν μέ τή χορήγηση ἀνόργανων ἤ ὀργανικῶν οὐσιῶν**, ἀνάλογα μέ τή χαρακτηριστική δονητική τους συχνότητα! ***Εἶναι δυνατόν νά γίνει ἀποδεκτή ἀπό τήν Ὀρθόδοξη Θεολογία ἡ ἄποψη ὅτι πάθη τῆς ψυχῆς θεραπεύονται μέ χορήγηση ὀρυκτῶν ἤ φυτικῶν οὐσιῶν;;;***

6. Εἶναι δυνατόν νά γίνει ἀποδεκτή ἀπό τήν Ὀρθόδοξη Θεολογία ἡ ἄποψη τῆς κλασικῆς ΟΠ ὅτι «ἡ ὁμοιοπαθητική σώζει πραγματικά ψυχές μέ αὐτό τόν τρόπο…Ἡ ὁμοιοπαθητική μέσα ἀπό αὐτή τή διαδικασία βοηθᾶ τόν ἄνθρωπο νά ἔλθει σέ ἐπαφή μέ τόν Θεό»;(!) (βλ. ἀνωτ. σέλ. 13).Ἐάν ἀληθεύουν τά ἀνωτέρω, πρός τί τά ἁγιαστικά Μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας μας καί ἡ ἀνάγκη γιά μετάνοια, ἀγώνα καί ἄσκηση;

Μετά τά ἀνωτέρω, εἶναι ἐνδεχομένως ἀπαραίτητο **νά ἐπιβεβαιώσει Πανορθόδοξος Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας –στά πλαίσια τῆς Ποιμαντικῆς της Διακονίας– τήν ἤδη ἐκπεφρασμένη θέση, ἀπό Διορθόδοξες Ἐπιτροπές, τό συμπέρασμα ὅτι, δηλαδή, ἡ «Ὁμοιοπαθητική» δέν εἶναι συμβατή μέ τήν (Ὀρθόδοξη) Θεολογία της, ὥστε νά παύσει ὁριστικῶς ἡ σύγχυση γιά τό θέμα αὐτό στό Ὀρθόδοξο πλήρωμα.**

Κωνσταντῖνος Γ. Καρακατσάνης
Καθηγητοῦ Πυρηνικῆς Ἰατρικῆς τοῦ Α.Π.Θ.

Ὑποσημειώσεις:

1. Γ. Βυθούλκα. Ὁμοιοπαθητική. Ἡ ἰατρική γιά τή νέα χιλιετία. Ἐπιστημονικές Ἐκδόσεις Παρισιάνου Α.Ε., Ἀθήνα, 2002, σελ 106.
2. Γ. Βυθούλκα. Ἡ Ἐπιστήμη τῆς Ὁμοιοπαθητικῆς. Ἔκδοση Κέντρου Ὁμοιοπαθητικῆς Ἰατρικῆς, Ἀθήνα, 1990, σελ. 23.
3. ἔ.ἀ., σελ. 22
4. ἔ.ἀ., σελ. 45
5. ἔ.ἀ., σελ. 46
6. ἔ.ἀ., σελ. 60
7. George Vithoulkas. Classical Homeopathy for Anxiety & Jealousy. Groma Publishers Baar, Switzerland, 2004, p.191.
8. Γ. Βυθούλκα. Ἡ Ἐπιστήμη τῆς Ὁμοιοπαθητικῆς. Ἔκδοση Κέντρου Ὁμοιοπαθητικῆς Ἰατρικῆς, Ἀθήνα, 1990, σελ.64
9. ἔ.ἀ., σελ. 64-65

10. ἔ.ἀ., σελ. 65
11. ἔ.ἀ., σελ. 80-82
12. Γ. Βυθούλκα. Ὁμοιοπαθητική. Ἡ ἰατρική γιά τή νέα χιλιετία, σελ. 2.
13. ἔ.ἀ., σελ. 5.
14. ἔ.ἀ., σελ. 7.
15. ἔ.ἀ., σελ. 21.
16. Γ. Βυθούλκα. Ἡ Ἐπιστήμη τῆς Ὁμοιοπαθητικῆς, σελ. 84.
17. ἔ.ἀ., σελ. 88.
18. ἔ.ἀ..
19. ἔ.ἀ., σελ. 95
20. ἔ.ἀ., σελ. 86
21. ἔ.ἀ., σελ.95
22. ἔ.ἀ.
23. ἔ.ἀ., σελ. 97.
24. ἔ.ἀ.
25. ἔ.ἀ., σελ. 98
26. ἔ.ἀ., σελ. 97.
27. ἔ.ἀ., σελ. 133
28. ἔ.ἀ., σελ. 143
29. Γ. Βυθούλκα. Ὁμοιοπαθητική. Ἡ ἰατρική γιά τή νέα χιλιετία, σελ., 36
30. ἔ.ἀ., σελ.37
31. Γ. Βυθούλκα. Ἡ Ἐπιστήμη τῆς Ὁμοιοπαθητικῆς, σελ. 138
32. ἔ.ἀ., σελ. 139
33. Γ. Βυθούλκα. Ὁμοιοπαθητική. Ἡ ἰατρική γιά τή νέα χιλιετία, σελ. 39
34. ἔ.ἀ., σελ. 39-40
35. Γ. Βυθούλκα. Ἡ Ἐπιστήμη τῆς Ὁμοιοπαθητικῆς, σελ. 172
36. Γ. Βυθούλκα. Ἡ Ἐπιστήμη τῆς Ὁμοιοπαθητικῆς, σελ. 99.
37. ἔ.ἀ.
38. ἔ.ἀ., σελ. 100.
39. Γ. Βυθούλκα. Ὁμοιοπαθητική. Ἡ ἰατρική γιά τή νέα χιλιετία, σελ. 17.
40. GeorgeVithoulkas. Classical Homeopathy for Anxiety & Jealousy. Groma Publishers Baar, Switzerland, 2004, p. 152
41. Γ. Βυθούλκα. Ἡ Ἐπιστήμη τῆς Ὁμοιοπαθητικῆς, σελ. 111.
42. ἔ.ἀ., σελ.112.
43. Γ. Βυθούλκα. Ὁμοιοπαθητική. Ἡ ἰατρική γιά τή νέα χιλιετία, σελ. 18.
44. ἔ.ἀ., σελ. 21.
45. ἔ.ἀ., σελ. 20.
46. ἔ.ἀ., σελ. 112
47. ἔ.ἀ., σελ. 114.
48. ἔ.ἀ., σελ.115.
49. ἔ.ἀ., σελ. 110
50. ἔ.ἀ., σελ. 101
51. ἔ.ἀ., σελ. 101-102
51. ἔ.ἀ., σελ. 106
53. ἔ.ἀ., σελ. 155.
54. ἔ.ἀ., 107
55. Γ. Βυθούλκα. Ἡ Ἐπιστήμη τῆς Ὁμοιοπαθητικῆς, σελ., 166
56. ἔ.ἀ., σελ. 168
57. ἔ.ἀ., σελ. 154, 157.
58. ἔ.ἀ., σελ. 172
59. George Vithoulkas. Classical Homeopathy for Anxiety & Jealousy. Groma Publishers Baar, Switzerland, 2004, p. 47-48.
60. ἔ.ἀ., 42-43.
61. ἔ.ἀ., σελ. 63-64
62. ἔ.ἀ., σελ. 74-75
63. εα., σελ. 83-89
64. ἔ.ἀ., σελ. 91-94
65. ἔ.ἀ., σελ. 118-124
66. ἔ.ἀ., σελ. 128-134
67. ἔ.ἀ., σελ.206-213
68. ἔ.ἀ., σελ. 215-219
69. Γ. Βυθούλκα. Ὁμοιοπαθητική. Ἡ ἰατρική γιά τή νέα χιλιετία, σελ 106.
70. Ν. Ζουρνατζόγλου, ΜΑΡΤΥΡΙΕΣ ΠΡΟΣΚΥΝΗΤΩΝ. ΓΕΡΟΝΤΑΣ ΠΑΪΣΙΟΣ Ο ΑΓΙΟΡΕΙΤΗΣ, Ἔκδ. «ΑΓΙΟΤΟΚΟΣ ΚΑΠΠΑΔΟΚΙΑ». Θεσσαλονίκη 2009, σ. 114-116.

ΑΠΟ ΤΙΣ ΕΚΒΟΛΕΣ ΣΤΙΣ ΠΗΓΕΣ

Ἡ παρουσίαση θεατρικῶν ἔργων μᾶς δίνει τήν εὐκαιρία νά καταδυθοῦμε στά κείμενα τους, νά ἀνασύρουμε μαργαριτάρια καί νά τά προσφέρουμε στούς ἀναγνῶστες τῆς ΕΝΟΡΙΑΚΗΣ ΕΥΛΟΓΙΑΣ μέ τά σχόλια μας.

Αὐτούς τούς θερινούς μῆνες τό ΔΗ.ΠΕ.ΘΕ Βόλου παρουσιάζει σέ διάφορα μέρη τῆς πατρίδας μας τό ἀριστούργημα τοῦ Σοφοκλῆ (496-406 π.Χ.) "Οἰδίπους Τύραννος" σέ μετάφραση Μίνωα Βολανάκη καί σκηνοθεσία Τσέζαρις Γκραουζίνις.

Σοβαρό πρόβλημα ἀντιμετωπίζουν οἱ Θηβαῖοι. "Μαραίνονται οἱ καρποί τῆς γῆς πρίν δέσουν, ψοφοῦν βοδιῶν ἀγέλες στίς βοσκές τους, κακογεννοῦν νεκρά παιδιά οἱ γυναῖκες"· Δέν ὑπάρχουν εἰδικοί ἐπιστήμονες γιά νά ἀναζητήσουν τά αἴτια αὐτῶν τῶν κακῶν καί νά τά θεραπεύσουν. Λαός καί ἡγέτες (ἱερέας, βασιλέας) καταφεύγουν στόν θεῖο παράγοντα. Συμπάσχοντας μέ τόν λαό του ὁ Οἰδίποδας ἔχει στείλει τόν γυναικαδελφό του Κρέοντα στό μαντεῖο τῶν Δελφῶν νά μάθει τρόπο θεραπείας. Θά συμμορφωθεῖ μέ τήν ἐντολή τοῦ Ἀπόλλωνα. Καί ὁ Χορός, πού ἀποτελεῖται ἀπό Θηβαίους προεστούς, ἐπικαλεῖται τήν Ἀθηνᾶ, τήν Ἄρτεμη καί τόν Ἀπόλλωνα γιά τήν σωτηρία τῆς χώρας. Παρακαλεῖ τόν Δία καί τόν προστάτη τῆς Θήβας Βάκχο νά διώξουν τό κακό πού παρομοιάζει μέ πόλεμο.

Ἐπιστρέφει ὁ Κρέοντας ἀπό τούς Δελφούς καί πρίν ἀνακοινώσει τόν Χρησμό τοῦ Ἀπόλλωνα δημοσίως ὁ Οἰδίποδας τοῦ ζητᾶ: "Μπρός σ' ὅλους πές το· γιατί τόν πόνο κουβαλῶ πιό πολύ γι' αὐτούς παρά γιά τή ζωή μου"· Ποιός δικός μας πολιτικός ἔβαλε τόν λαό πάνω ἀπό τήν δική του περιουσία, ἐπιτυχία, καριέρα, εὐτυχία, δόξα; Γιά τήν νομή τῆς ἐξουσίας ἐκχωροῦνται καί λαός καί πατρίδα. Ποιός πολιτικός μας πονάει γιά τόν ἄστεγο, τόν ἄνεργο, τόν φτωχό οἰκογενειάρχη καί τόσους ἄλλους ἐνδεεῖς ἀδελφούς μας;

Διαλεγόμενος μέ τόν Χορό ὁ Οἰδίποδας λέει: ""Ὅποιος δέν φοβᾶται νά κάνει τό κακό τά λόγια δέ φοβᾶται". Ἡ πλάνη καί

κυρίως ἡ σκλήρυνση τῆς καρδιᾶς ὑπερνικοῦν τόν φόβο μπρός στήν διάπραξη τοῦ κακοῦ. Ἄν ἦταν μεταξύ τῶν Θηβαίων ὁ φονιᾶς τοῦ προηγούμενου βασιλιᾶ τους Λάϊου, δέν θά φοβόταν τίς κατάρες πού ὁ Οἰδίποδας ἐκστόμισε ἐναντίον του ὡς αἴτιου τοῦ κακοῦ πού πλήττει τήν χώρα.

Ἀπτόητος στίς ἀπειλές τοῦ Οἰδίποδα ὁ μάντης Τειρεσίας τοῦ ἀπαντᾶ: "... γιατί δύναμή μου εἶναι ἡ ἀλήθεια". Εἶναι πράγματι δύναμη ἡ ἀλήθεια. Ἀμέτρητο πλῆθος Χριστιανῶν μαρτύρων ἀψήφισαν βασανιστήρια καί θάνατο γιά τήν ἀλήθεια γιατί εἶχαν τήν δύναμη τῆς Ἀλήθειας πού εἶναι ὁ Χριστός. Ὅποιος τήν ἔχει εἶναι ὄντως ἐλεύθερος.

Στό δεύτερο στάσιμο ὁ Χορός ἀρθρώνει μιά βαρυσήμαντη ρήση πού ἀφορᾶ τούς ἀσκοῦντες ἐξουσία. "Ἡ ἀλαζονεία τήν τυραννική ἐξουσία γεννᾶ". Καρπός τῆς ἐγωπάθειας ἡ ἀλαζονεία γεννᾶ τυραννία, ἐάν ὁ ἄρχοντας δέν ἔχει τάξει τόν ἑαυτόν του διάκονο τῶν συνανθρώπων του, τοῦ λαοῦ. Ποιός ἄρχοντας μπορεῖ νά εἶναι τέτοιος ἐάν δέν ἐμπνέεται ἀπό τίς ἀρχές τοῦ Εὐαγγελίου, ἐάν δέν εἶναι γνήσιο μέλος τῆς Ἐκκλησίας;

Ὁ χρησμός τοῦ Ἀπόλλωνα ἀπαιτοῦσε νά ἐκδιώξουν ἀπό τήν Θήβα ἤ νά σκοτώσουν τόν φονιά τοῦ Λάϊου. Ἐπειδή κανένας δέν τόν φανερώνει, ὁ Οἰδίποδας καλεῖ τόν μάντη Τειρεσία πού διστάζει νά μιλήσει. Τελικά ἀναγκάζεται νά ἀποκαλύψει: "Ὁ δολοφόνος πού ζητᾶς ἐσύ εἶσαι ... χωρίς νά ξέρεις αἰσχρά σμίγεις μέ τούς πιό ἀγαπητούς σου ...".

Τό κουβάρι τοῦ χρόνου ξετυλίγεται καί ἐπιβεβαιώνονται τά ἀνοσιουργήματα πού ἄθελα του εἶχε διαπράξει ὁ Οἰδίποδας. Ἐσκότωσε τόν πατέρα του Λάϊο καί νυμφεύθηκε τήν μητέρα του Ἰοκάστη μέ τήν ὁποία ἀπέκτησε τέσσαρα παιδιά (Πολυνείκης,

Ἐτεοκλῆς, Ἀντιγόνη, Ἰσμήνη). Αὐτός ἦταν τό μίασμα ἀπό τό ὁποῖο ἔπρεπε νά καθαρθεῖ ἡ χώρα.

Ξεκινῶντας ἀπό τίς ἐκβολές μποροῦμε νά φθάσουμε στίς πηγές ἑνός ποταμοῦ.

Γνωρίζοντας τά συμπτώματα, μετά ἀπό ἔρευνα καί ἐξετάσεις, βρίσκουμε τά αἴτια μιᾶς ἀσθένειας. Ὅταν ἀντιμετωπίζουμε ἕνα κοινωνικό πρόβλημα, ἀναζητοῦμε τά αἴτια πού τό προκάλεσαν. Στόν μῦθο, στήν ὑπόθεση τῆς τραγωδίας αὐτῆς ἔχουμε τό ἑξῆς ἀριστουργηματικό στοιχεῖο στήν σύνθεσή της ("πραγμάτων σύσταση" κατά τόν Ἀριστοτέλη). Αἴτιος τοῦ κακοῦ πού πλήττει τήν χώρα του εἶναι ὁ ἴδιος ὁ ἄρχοντας της πού κάποτε τήν εἶχε σώσει ἀπό τήν Σφίγγα, ὁ ἴδιος πού εἰλικρινά πασχίζει νά ἀνακαλύψει τόν ἄνθρωπο-μίασμα. Ὅταν ἀνακαλύπτει ὅτι εἶναι ὁ ἴδιος, αὐτοτυφλώνεται. Ἐγκαταλείπει τήν Θήβα, καταφεύγει συνοδευόμενος ἀπό τήν Ἀντιγόνη στήν Ἀθήνα (βλ."Οἰδίπους ἐπί Κολωνῷ" Σοφοκλῆ).

Ἀντιμετωπίζουμε τώρα μια σοβαρή οἰκονομική κρίση. Ἀναζητήσαμε, ἄρχοντες καί λαός, τά αἴτια; Ἐλέγξαμε τήν ζωή μας, δημόσια καί ἰδιωτική, στῆς Πίστεως τόν καθρέφτη; Ἔχουμε συνειδητοποιήσει ὅτι ἡ οἰκονομική κρίση εἶναι ἀποτέλεσμα, συνέπεια τῆς πνευματικῆς κρίσεως πού μαστίζει ἄτομα καί κοινωνία καί διαπιστώνεται σέ ὅλους τούς τομεῖς; Χωρίς σωστή διάγνωση μήν περιμένουμε θεραπεία. Στήν πλειονότητα μας ἔχουμε βάλει τό εὐρώ πάνω ἀπό τήν ψυχή μας καί τόν Χριστό, ἔχουμε χάσει τήν πνευματική ἐλευθερία. Συνέπεια οἱ περιορισμοί τῆς πολιτικῆς ἐλευθερίας πού ὑφιστάμεθα.

Νίκος Τσιρώνης

ΤΙ ΕΙΔΟΥΣ ΠΑΙΔΕΙΑ ΔΙΔΑΣΚΕΤΑΙ ΣΗΜΕΡΑ;

Ο Αὔγουστος εἶναι ὁ μήνας τῆς ραστώνης, ὁ τελευταῖος μήνας τῶν καλοκαιρινῶν διακοπῶν. Σύντομα τόν διαδέχθηκε ὁ Σεπτέμβριος, ὁ πρῶτος μήνας τοῦ φθινοπώρου, ὁ μήνας πού τά σχολεῖα ἀνοίγουν. Τά σχολεῖα γιά ἄλλη μία φορά θά ὑποδεχτοῦν τούς μικρούς καί μεγάλους μαθητές καί οἱ δάσκαλοι καί οἱ καθηγητές τους, θά προσπαθήσουν νά τούς μεταδώσουν τήν γνώση πού τούς ἐπιβάλλει ἡ Πολιτεία. Ἀλήθεια, ἔχουμε ποτέ ἀναρωτηθεῖ μέσα στούς φρενήρεις ρυθμούς τῆς καθημερινότητας, τί εἴδους γνώση καί τί μορφῆς παιδεία διδάσκεται σήμερα στούς μαθητές ὅλων των βαθμίδων τῆς ἐκπαίδευσης;

Ἄν καί δέν ἔχει περάσει πολύς καιρός ἀπό τότε πού γράφτηκε τό ἐπαίσχυντο ἐκεῖνο βιβλίο παραχάραξης τῆς ἱστορίας μας, τό βιβλίο ἐκεῖνο πού δίδασκε στούς μαθητές το ... συνωστισμό στά παράλια της Σμύρνης τό **1922**(!), ἡ προπαγάνδα ἀνθελληνισμοῦ, ἀφελληνισμοῦ καί ἀντιχριστιανικοῦ πνεύματος συνεχίζει νά χαρακτηρίζει τά νέα βιβλία τοῦ Δημοτικοῦ.

Ἀξίζει νά ἀνατρέξουν οἱ ἀναγνῶστες μας στό ἄρθρο μέ τίτλο «**Τά παιδιά μας μετατρέπονται σέ νέους γενίτσαρους**», πού δημοσιεύτηκε στό **500ο** τεῦχος τοῦ περιοδικοῦ «**Ἡ Δράση μας**», γιά νά διαβάσουν μερικά μόνο ἀπό τά ἐπαίσχυντα πού διδάσκονται οἱ μικροί μαθητές στά σχολεῖα μας σήμερα καί νά φρίξουν!

Πρέπει νά ἐργασθοῦμε ὅλοι ἀποτελεσματικά ὥστε, ἔστω καί αὐτή τήν ὕστατη στιγμή, νά ἀλλάξει ὁ προσανατολισμός τῆς Παιδείας, πού παρέχεται στά Ἑλληνόπουλα, καί ἡ πυξίδα της νά δείξει καί πάλι Τόν ἀληθινό Διδάσκαλο, τόν Χριστό μας γιατί χρέος τῆς ἐκπαίδευσης, σύμφωνα μέ τόν Ἅγιο Ἰωάννη τῆς Κροστάνδης, εἶναι «νά δημιουργήσει ὄχι μόνο σοφούς ἀνθρώπους καί ὠφέλιμα μέλη τῆς κοινωνίας, ἀλλά κυρίως εὐλαβεῖς καί φωτισμένους χριστιανούς. Αὐτό εἶναι τό ἀπαραίτητο. Εἴθε νά ἐπικρατήσει ὁ Θεός στό ἔργο τῆς Παιδείας, ὥστε ἀπ' ὅλες τίς γνώσεις νά σχηματισθεῖ στίς ψυχές τῶν παιδιῶν ἐκείνη ἡ ἁρμονική συμφωνία, ἐκεῖνο τό σταθερό χριστιανικό σύστημα τῶν κανόνων καί τῶν ἕξεων, τό ὁποῖο ἀποτελεῖ τήν ἀληθινή χριστιανική μόρφωση». Μακάρι...

Ἰωάννης Χαραλάμπης
Οἰκονομολόγος

Η ΕΝΟΡΙΑ ΩΣ ΣΠΟΥΔΑΣΤΗΡΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΚΑΤΗΧΗΣΕΩΣ

Ὁμιλίες μέ σκοπό νά βοηθηθοῦμε στήν πνευματική μας ζωή γίνονται στήν Ἐνορία μας, στήν Πνευματική ΕΣΤΙΑ τῶν Ἐκδόσεων «ΥΠΑΚΟΗ», Μαυρομιχάλη 96 :

Κάθε ΚΥΡΙΑΚΗ πρωΐ, μετά τήν Θ. Λειτουργία, ἀπό τίς 11:30 ἕως τίς 1:30 τό μεσημέρι, μέ γενικό θέμα:

«Τό βιβλίο "ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΕΙΣ" τοῦ Ἁγίου Αὐγουστίνου: Διάγνωση καί θεραπεία τῶν προβλημάτων τῆς ἀνθρώπινης ψυχῆς ».

Κατά τήν διάρκεια τῆς ἀναπτύξεως τοῦ θέματος γίνεται διάλογος μέ τούς ἀκροατές.

Πρό τῆς ἐνάρξεως τῆς ὁμιλίας παρατίθεται δωρεάν ἕνα μικρό πρόγευμα πρός ἀναψυχήν τῶν προσερχομένων εὐθύς μετά τή Θ. Λειτουργία.

Κάθε ΤΡΙΤΗ

Τά ΘΕΟΛΟΓΙΚΑ ΜΑΘΗΜΑΤΑ τῆς ΤΡΙΤΗΣ, ὁλοκληρώθηκαν στίς 29 Μαΐου. Τά Θεολογικά μαθήματα θά ἐπαναρχίσουν στίς 2 Ὀκτωβρίου 2012.

Η ΣΧΟΛΗ ΣΥΖΥΓΩΝ & ΓΟΝΕΩΝ περάτωσε καί αὐτή τόν κύκλο τῶν σεμιναρίων στίς 29 Μαΐου καί θά ἐπαναλειτουργήση στίς 6 Νοεμβρίου 2012. Ὑπεύθυνος Συνάξεων: π. Βασίλειος Βολουδάκης.

Κάθε ΤΕΤΑΡΤΗ ἀπόγευμα, στό Παρεκκλήσιο τοῦ Ἁγ. Νεκταρίου μετά τόν Ἑσπερινό καί τήν Παράκληση οἱ ὁμιλίες ἔχουν γενικό θέμα: «Θέματα ἀπό τήν Παλαιά καί τήν Καινή Διαθήκη».

Ὑπεύθυνος - Συντονιστής: π. Φίλιππος Μίαρης.